

Förste Capitel

(Hvorledes Satan faaer Magt over Forfatteren. – Syndfloden No. 2, en Mythe).

Nytaars-Aften 1828 sad jeg ganske ene paa mit lille Værelse og saae ud over de sneebedækte Tage paa alle Nabohusene; da foer den onde Aand, som man kalder Satan, ind i mig, og indblæste mig den syndige Tanke at blive Forfatter. – Hvorfor han ellers saaledes gaaer paa Jagt efter os arme Mennesker, vil følgende Mythe lære; man kan kalde den:

Syndfloden No. 2.

– Og Gud Herren sagde til *Noah* og hans Slægt: »jeg opretter min Pagt med Eder, at herefter skal ikke alt Kjød ødelægges af Flodens Vande; og der skal ikke komme Flod herefter at fordærve Jorden!« Da hvælvede Regnbuen sig som et Pagts Tegn, og *Noah* stolede paa Jehova. Men i Dybet hørte *Satan* Herrens Ord, og skar Tænder i sin Vrede; thi ogsaa den Herre Gud har sine Fiender, og den største kaldes: *Satan*. Gjerne vilde han kjæmpe imod Herrens Naade, men det var ham haardt at stampe imod Braadden; Have og Søer, Floder og Bække havde hørt den Herre Jehovas Ord, og vare, som Skyerne, hans Villie underdanige. Da grundede *Satan* i tre tusinde Aar, og paa det fjerde sprang han op og raabte: »Funtus! jeg har det! – Fra Menneskene selv skal det Onde udgaae; en ny Vandflod skal overskylle Verden, skjøndt han sagde: der skal ikke komme Flod herefter at fordærve Jorden.« Og *Satan* kaldte paa alle sine Vasaller og sagde: »Messieurs! drager ud over den hele Verden og forfører Adams Sønner til at blive slette Skribenter; fra dem selv skal da Vandfloden udgaae, der fordærver Jorden. Jeg vil gjøre mit, gjøre I nu Eders.« Og de gjorde, som han sagde, og strax flød der Vand i Øst og i Vest, i Syd og i Nord; det strømmer endnu og vil fordærve Jorden.

Enhver maa troe, at jeg af alle Kræfter stræbte imod, men Kjødet er skrøbeligt; den Onde havde nu engang sat sig fast i Kroppen, og jeg maatte afsted. Hvorhen jeg i dette kritiske Øieblik saae, vare alle Poesiens Landeveie saa befarne, at jeg let kunde vælte, og, om ikke brække Halsen, saa dog en Arm eller et Been. – Hvor skulde jeg hen? Ud maatte jeg. – Da stod *Amager* mig som den bedste Tumbleplads for mit unge brusende Blod, denne Vei forekom mig endnu ikke at være befaret af nogen poetisk Rytter. Jeg grundede lidt; læste de Steder i Nyerups »*Kjøbenhavns Beskrivelse*« og i Pontoppidans »*Atlas*,« der i historisk Henseende kunde være mig til Nytte paa min Reise, og puttede Hofmanns »*Elixiere des Teufels*« i Lommen, for dog at have lidt Phantasie i Reserve, dersom min egen stoppede. Endnu engang forsøgte jeg at slaae en Pæl i Kjødet og bekjæmpe de onde Lyster, men den slemme Plageaand inden i mig raabte: »Marche!« – Hvad skulde jeg Stymper da gjøre?

Andet Capitel

(Fodreisen tager sin Begyndelse. – Hercules paa Skilleveien. – Den lyriske Muse).

Lidt veemodig sagde jeg Farvel til mit lune Værelse; hvem veed, hvad der kan møde paa en Reise, om den endogsaa er nok saa kort? denne gik jo dog udenfor *Sjælland* og over de salte Strømme. – Jeg saae mig endnu et Par Gange omkring, trykkede Hatten fast, slukkede Lyset og flagrede nedad Trappen, hvor der just intet mærkværdigt mødte mig. Nogle Skridt, og jeg var over Holmensbro; mit Blik vendte sig mod Kirken, og jeg tænkte paa *Tordenskiold* og *Niels Juul*; men snart blev jeg afbrudt af to qvindelige Væsener, som nærmede sig. Deres hele Gang og Holdning lod mig ane noget Overordentligt. Den ene kom fra Børsen, og lignede i Klæderne en Amagerkone, men hendes Øine, den søde Jordbærmund og den snevre Midie, Alt var den første Elskerinde i en Roman værdigt. Paa Armen bar hun en Kurv med Frugt og deilige Honningkage-Jomfruer, hvilke Bageren, nok saa satirisk, havde givet en Bittermandel istedetfor et Hjerte. – Den anden Dame var lang og bleg, en døende *Heloise*, i hvis Øine man tydeligt læste sidste Act af en Tragoedie. Begge havde store Nøglenipper. Uden lang Indledning spurgte den første mig, om jeg vilde gaae over Knippelsbro; den anden, om jeg vilde gaae ad Langebro. Det løb mig koldt nedad Ryggen, (man vil ogsaa sige, at jeg har intet Mods-Organ). Jeg følte paa mig selv, ligesom *Jeppe paa Bjerget*, om jeg ikke drømte et *Da capo* af *Lucians* bekjendte Drøm, men jeg var fuldkommen vaagen, og indsaae nu Sandheden af hvad der staaer hos *Sintenis*: at af Alt, hvad der skeer nu, skeer Intet mere for første Gang i Verden, men at det altid er *den samme* Skueplads hvorpaa der spilles, altid de samme Sørgespil og Lystspil der gives, saa at fra een Tid til den anden kun nye Skuespillere besætte Rollerne, Dragten forandres noget, og andre Bagtepper eller Sidevægge anbringes. – Saaledes var jo Alt her; jeg var *Hercules paa Skilleveien*. – Amagerkonen var saare veltalende; »følg mig,« sagde hun, og det klang næsten, som om hun taledes i Vers: »Nøglerne til Børsen ere i mine Hænder. Følg mig, og jeg fører Dig igjennem fjerde *Christians* herlige Bygning, vil der vise Dig de store Mesterses Værker, hvoraf Du kan citere i Din Reise; jeg vil vise Dig Kobberstik og Malerier, og give Din Aand det classiske Sving, uden hvilket Digteren aldrig kan hæve sig til et værdigt Standpunkt. De Gamle maa Du studere; kun for et attehundredes Aar siden har Folk kunnet tænke og føle. Et nyt og bedre Menneske vil jeg gjøre Dig til. Betragt kun Templet hist med sit herlige calmarske Taarn, husk paa Helligdommens Skatte, og fremfor Alt paa Din egen glimrende Fremtid. Følger Du derimod Jomfruen her, flagrer i Phantasiens lystige Flugt og bygger brogede Trylleslotte, da vil disse snart styrte, thi Grundvolden, den classiske Dannelse, det dybe, philosophiske Blik mangler Dig. Hun er en Datter af Manden, som gemmer Nøglerne til Druknehuset, hvilke jeg seer hun har listet fra den Gamle i Aften. Din hele Reise vil hun gjøre til en Spørgelsehistorie. Jeg derimod vil føre Dig gjennem Børsen, styrke Dig med classisk Føde og være Din tro Ledsagerinde paa den hele Reise. Fra Børsen gaae vi forbi Skibene hist, hvor Tøndebaand med Æbler hænge i det blege Maanelys; der skal Du maaskee see Matroser der have badet sig i *Avons* hellige Strømme. Jeg fører Dig

gjennem *Christianshavns* reelle Gader, *hun* langs med den øde Vold og den lange snorlige Reberbane! – Hvad kan *hun* vel lade Dig hørt? Nogle Spøgelsehistorier fra Druknehuset, eller i det høieste, lidt Declamation af *Blaataarn!*« –

Den Blege sagde Intet, men i dette Intet laae der langt mere end i hele den Andens lange Tale; bleg, men venlig stod hun for mig, og vinkede – som Aanden i Hamlet. Underlige brogede Phantasiebilleder svævede rundt om hende, og syntes, halv i Spøg, halv i Alvor, at opføre luftige Dandse.

Rask gjorde jeg et Skridt fremad for at gribe hendes Haand, da styrtede *Amagerkonen* til, og skreg i høieste Smerte:

»– – *ha miser,*

Quanta laborabas Charybdi!

Lad ikke Din ungdommelige Phantasie forlede Dig! Kun i en classisk Slaabrok kan Du naae til Maalet. – Og er det endelig det Overnaturlige, det Hoffmannske i Livet, Du stræber efter, ogsaa det skal Du da see store Glimt af hos *mig*. I Børsens yderste Ende er Møbelmagazinet; der dandse i Midnatstimen alle Commoderne en frygtelig Spøgelse-Menuet, og – –«

»Det kjender jeg nok fra Washington Irving,« afbrød jeg hende; »troer De ikke jeg har læst den kjække Dragon?« – Med Værdighed, dog uden at fornærme hendes Kjøen, stødte jeg Fristerinden til Side og greb den *Bleges* Haand; men nu fik hun ligesom et Slags Bersærkergang. Hun bød mig først *Æbler*, *Valnødder* og *rosenrøde Sukkergrise*, men jeg blev urokkelig; tilsidst, efter at have forsøgt ethvert Middel, trak hun i Raseri en lille Bog op af Lommen, (det var min Fodreise); med et satanisk Smil malede hendes spidse Pegefinger luende Ziffre paa Bogens Ryg. »*Vaas*« stod der.

»Det skal der staae saalænge Bindet varer,« udbrød hun: »saaledes vil man benævne Din Bog; kaste den bort, naar man har læst halvandet Blad; snart vil Høkeren, som *Prometheus'* Grib, sønderrive dens Indre, og om Sukker og Sæbe sende den ud i den store By. – *Ha miser!* følg kun Din deilige Brud; maaskee fletter hun Dig Sivkrandsen i de vaade Haar, det bliver Din Digterkrone; farvel med Dine brogede Drømme!« –

Da rev jeg mig løs, og ilte afsted med den *Blege*, skjøndt *Amagerkonen* endnu declamerede mig af *Horats*:

»*Vix illigatum te triformi*

Pegasus expediet Chimaerea.«

Allerede var jeg udenfor Cancelliet, da min Blege med eet forsvinder. – Hendes Nærværelse var rigtignok ikke længere nødvendig, eftersom jeg nu havde bestemt, hvilken Vei jeg vilde gaae; men jeg fandt dog, at Afskeden var lidt kold og alt for pludselig. I det jeg seer om efter hende, svæver der mig et qvindeligt Væsen op ad Cancellie-Trappen; jeg troede, det var min Cicerone, og greb hende derfor ved Armen. Hun udstødte et smerteligt Skrig, og jeg mærkede snart, at det var en mig aldeles ubekjendt Dame. Klæderne hang i Laser paa Kroppen, og Haaret fløi vildt om Skuldrene som paa *Rolf Blaaskjægs* Kone. Ansigtet, Halsen og Armene bare kun altfor tydelige Spor af, at barbariske Hænder havde mishandlet hende. »Dræb mig ikke! piin mig ikke!« skreg hun: »ved Alt hvad der er Dem helligt, lad mig være!« Jeg blev ganske forbauset; – var ogsaa lidt bange for, at Vægteren skulde høre hendes Skrig, og da komme som tredie Mand, det kunde blive en slem Historie. – Jeg bad hende være rolig; undskyldte min Feiltagelse, lovede, som en vandrende Ridder, at beskjerme Uskyldigheden, og spurgte, hvem der saaledes havde mishandlet hende. –

»Ak!« sukkede hun: »den halve By, den halve Verden! Jeg er den *lyriske Muse*. Enhver overfalder og piner mig, for at faae mig til at synge; man trækker mig ved Haaret, kniber mig, saa at min hele Krop er en eneste brunblaa Plet. Derfor seer jeg saaledes ud, som De finder mig her. Jeg mishandles paa alle mulige Maader af Unge og Gamle; man vil afpresse mig Sange, men det bliver kun smertelige Skrig; jeg knibes ved Bryllupper og Begravelser, ja selv ved Confirmation! O jeg seer ingen Redning her mere! Alle Stænder og Aldre anfælde mig som glubende Cannibaler, og true med ganske at dræbe mig. Hvor skal jeg skjule mig? – Nu er Cancelliet mit sidste, mit eneste Tilflugtsted; bag de støvede Folianter og opdyngede Papirer vil jeg skjule mig; der søger Ingen mig, der vil jeg vente rolige og bedre Tider.«

Hun sagde dette med et Udtryk af den dybeste Følelse, saa at jeg blev ganske rørt og sagde hende flere, som jeg selv siden efter fandt, smukke Ting. – Vi begyndte halv at blive gode Venner, og jeg følte ikke det mindste til Frygt i en saa fornem Dames Selskab.

»I Sandhed, min Naadige!« sagde jeg tilsidst: »De har Grund til at hade Verden; men det falder mig ind: De har dog mange *værdige* Sønner; men selv disse, forekommer det mig, behandler De lidt stedmoderligt. De forsørger dem kun daarligt! – Ja, kunde Digteren klæde sig i Blomsterblade, drikke Morgenrøde, og flagre som en Sommerfugl gennem Livet, saa var Alt meget godt. Men De synes at glemme, at Deres Børn have ikke ganske Deres aandelige Natur; Livet kræver ogsaa noget af det Solide, og derfor savner Digteren saa tidt grumme Meget.«

»Ak ja!« afbrød Musen: »Skinnet er imod mig; men betænk, der er ingen Moder paa den hele Jord, der har saa mange Børn som jeg. Gud veed, jeg gjør Alt hvad jeg kan; men det vil ikke strække til at føde dem Alle. Og det er just mit ømme Moderhjerter der gjør, at jeg ikke lader Enkelte faae i Overflødighed, da saa de Andre reent maatte sulte ihjel.«

I dette Øieblik foer den Tanke i mig: Du maa holde paa hende og faae din Fodreise besungen i Jamber; men hun mærkede vist min Hensigt; thi i samme Nu rev hun sig løs, og svævede op ad Cancellie-Trappen. Jeg saae hende svinde sammen i et ubetydeligt lille Punct, for saaledes at slippe gennem Nøglehullet i det danske Capitolium.

Tredie Capitel

(Alvorlige Betragtninger ved at høre Vægterens: »nu er det paa de Tider, man føier sig til Seng.« – Læseren gjør Bekjendskab med en ung Digter og hans gamle Tante. – Et Spring trehundred Aar frem i Tiden, som Forfatteren slipper, i det mindste med hele Lemmer, fra).

Nu traadte jeg da igjennem den første Slots-Port, var altsaa paa den Grund, hvor Axelshuus fordum har staaet; maaskee stod jeg endogsaa paa en Plet, som Biskop Absalon eller selv Valdemar den Store havde hædret med at betræde; brogede Ideer krydsede mig igjennem Hovedet, snart saae jeg paa Slottet, snart paa Bibliotheks-Bygningen, da slog Klokken 10, og Vægterne istemte deres Qvad i Gader og Stræder: »Nu er det paa de Tider, man føier sig til Seng.« – Hvilken dyb Betydning forekom der mig ikke at ligge i disse faae Ord. – Kun to Timer til, og det gamle Aar vilde ogsaa, »føie sig til Seng,« for aldrig mere at staae op. Der griber mig ofte en underlig Følelse, naar jeg om Aftenen slukker mit Lys og lægger mig til Ro. Vi vide ikke Øjeblikket vi indslumre, og endnu mindre, hvilke Drømme der skal beskjæftige Sjælen. Det er et underligt Forbillede paa Døden. Naar Manden med Leen kommer og synger os: »nu er det paa de Tider, man føier sig til Seng,« da lægger ogsaa Mennesket sig stille hen, lukker Øiet, men veed ei heller, hvilke Drømme der vil vise sig i denne Søvn for hans levende Aand. – Kun to Timer, og det gamle Aar hviler sine trætte Been for stedse. – Hvor Tiden dog er en snurrig gammel Fyr, der evig spiller et *Dacapo* af sine første Ungdoms Luner. Stjernerne dandse endnu den samme Ringdands, som for Aartusinder siden, og vor Jord spiller endnu den samme qvindelige Rolle i den store Ringdands, som første Gang.

Paa Nytaarsdag er hun Barnet i snehvid Dragt. Spurven qviddrer saa huusligt under det fædrene Tag, sine naive, simple Sange, der underligt rører os, thi da have vi endnu ingen Idee om catalaniske Nattergale og Lærker. Paa Ruderne fryse underlige Billeder og Blomster, og ved Caminen sidder Børneflokket og lytter til Sagn og Eventyr om Livet. Nu kommer Vaaren: den hvide Dragt kastes af; Jorden klæder sig i broget Kattun, da gaaer det lystigt; hui! hei! Kilderne sladdre, og Skovene kneise med grønne Nakker; bevingede Lapse flagre i Sommerfugleham fra Blomst til Blomst:

»und alles haucht den Geist der Liebe.«

Snart viser der sig en trofast Beiler. *Sommeren* bringer en herlig Medgift med sig, af Guds velsignede Korn, og Brylluppet staaer paa de gyldne Agre. Nu forandrer Scenen sig. Vaarens Sværmerie forsvinder, o det er en fornuftig, lykkelig Alder; men saa kommer Efteraaret, Himlen slaaer Rynker i Panden, Skoven taber sine deilige Lokker, og Madammen seer

ned ad Bakke; Aftenerne blive lange og mørke; et lystigt Bal skal nu ende den brogede Dag; Stormen blæser i Trompet, Havet slaæer Pauker; det gule Løv svinger sig i en lystig Vienervals, og træet af Springen og Dandsen, lægger Madammen sig til Ro i det lille, hjemlige Sovekammer; Vinteren dækker hende til med sit Sneelagen, og *Frost* og *Kulde*, to gamle Snedkersvende slaæe Laaget til; – sov da vel du gamle Aar! –

Midt under disse alvorlige Betragtninger hørte jeg en klagende Lyd, der syntes sympathetisk at vilde smelte sammen med Hjertets Veemod. Efterhaanden blev den stærkere, og det klang næsten som et grædende Barn. Jeg vendte mig efter Lyden, og opdagede øverst paa Vandposten, der stod nok saa pyntet med sin vinterlige Straapels i Maanskinnet, – en lille Kat.

Den var saa bleg og mager; sad saa ene imellem de kolde glimrende listappe, der hang paa Posten, og klagede sig i den lange Vinternat.

Ja, der gives Øieblikke i Menneske-Livet, hvor Alt underligt opklarer sig i vort Indre; hvor vi, ligesom kaste et Blik ind i Aande verden. Jeg veed ikke selv, men Tiecks: »*gestiefelter Kater*« og Hoffmanns: »*Kater Murr*« svævede mig for Sjælen. Hvo tør afgjørende benægte, at Dyrene jo have Fornuft, Følelse, og et indbyrdes Sprog? – Maaskee staaer den Lille hist, venne- og frendeløs i den vide Verden; maaskee er det en smægtende Elsker, der giver sin Pige en Serenade, eller en begejstret Yngling, der, paa sin Maneer, udaander sine Følelser i elegiske Sange; – Saaledes tænkte jeg, og lidt efter lidt opklarede Alt sig i mit Indre, jeg begyndte at fatte Betydningen i hans Toner, tilsidst forstod jeg hvert Ord.

Det var en ung Digter, en med *Kater Murr* beslægtet Aand, der som andre unge Digtere, udaandede sin virkelige og selvdigtede Smerte; for hvem Barndommen stod i et glimrende Tryllelys, men Nutiden i kulsort Nat o. s. v.

»Arme Digter, arme Kat!« udbød jeg, men han hørte mig ikke, med blege Kinder og røde Øine sad han der i Maanelysset og sang paa en gammel Melodie sit:

Før og Nu

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
 Men gjorde rask de allerstørste Spring;
 Med lyse Farver saae jeg Livet spille,
 Jeg var saa barnlig, vidste Ingenting.
 Om Natten saae jeg da paa Himlen oppe
 Smaa Muus at staae;
 De skinnede med deres Sølvkroppe,
 Som Stjerner smaae. –
 – Nu blev det Morgen. – Af de gyldne Skaaler
 Flød Liv og Dag,
 Og Taget blev mig nu i Solens Straaler
 Et Rosenlag.
 – Nu var jeg Yngling, Dalen blev mig trang,
 Mig Fuglen vinked opad med sin Sang.
 Ak Taget stod saa skjønt i Solens Skjær,

– Hist oppe var jeg Himlen mere nær. –
 Vældig Længsel drev mig frem,
 Thi forlod jeg Barndoms Hjem,
 Dig min Dal med Rosenrøde,
 Hvor jeg drak kun Melk og Fløde,
 Barndoms søde Sorg og Lyst
 Himlen ved min Moders Bryst.
 Med Ungdoms Mod fra Steen til Steen jeg sprang,
 Og snart jeg hørte, fjernt, hvor Stormen sang.
 Mig Kulden trængte gennem Pels og Frak,
 Men opad, op, den hvide Skorsteen trak.
 Et mægtigt Haab jo styrkede mit Sind,
 Jeg stræbte, ilte, stod paa Tagets Tind.
 O hvad maatte Øiet skue!
 Mere fjern var Himlens Bue,
 End da jeg som Barn dernede,
 Saae den sig om Taget brede.
 Der den var saa deilig blaa,
 Her, jeg fjern og kold den saae,
 Og jeg svimled ved at skue
 Den uhyre hvalte Bue. –
 – Ak paa Taget var saa øde!
 Ei jeg saae de Roser røde,
 Her var intet Melkefad.
 Fuglen som paa Taget sad,
 Var saa sky, og fløi saa bange,
 Hilste ei med kjendte Sange,
 Ene stod jeg og forladt,
 Græd fordi jeg blev en Kat,
 Ønsked Vinger, mange Gange,
 Himlens Stjerne-Muus at fange,
 Uglen skreg saa fælt om Bytte,
 Knap jeg torde Foden flytte. –
 Nu jeg mod en Steen den stødte,
 Og for første Gang den blødte.
 Da stod atter ved min Fod
 Roser – men, af eget Blod.
 O da vilde jeg tilbage til det kjære Barndoms Land,
 Til dets Roser, til dets Fløde, hvor jeg følte mig en Mand;
 Hvor jeg legede, og drømte, at mig Himlen var saa nær;
 Og hvor alle Stjerner syntes mig en snehvid Muse-Hær.
 – Jeg sprang der ned, men der var ei som før!
 Man havde lukket for mig Husets Dør.
 Nu stod jeg ene midt i Verdens Vrimlen;

Og følte bandlyst mig fra Barndoms Himlen.

Min Soel er sjunken hist bag fjerne Tage;

Nu har jeg kun Erindringen tilbage.

Jeg staaer i Verden ene, og forladt,

Thi brist mit Hjerte, brist i denne Nat.

Saa qvad den unge Sanger, og Tonerne hendøde i en rørende Miauen; da saae jeg en tyk, sort, qvindelig Kat, der under Sangen havde lyttet til, klatte op paa Posten og omslynge den unge Digter. Hendes Udvortes og nogle faae Ord sagde mig strax, at det var en gammel Tante, der ved sin Yndlings poetiske Udbrud var sat i en salig Begeistring.

»Tak, Du sødeste Dreng!« udbrød hun, »tak – det kalder jeg Poesie; det er Følelse!« – her trykkede hun den unge Kat til sit bankende Hjerte, holdt hans Pote fast i sin og vedblev med gnistrende Øjne:

»Ja min Søn, Du er Digter! miskjend ikke Stemmen i dit Bryst; lad ikke den kolde Mængdes Blindhed skræmme Dig fra Maalet, Skjæbnen satte for Dig. Du har saameget Genie for det Rørende, dette Saliske, der saa levende taler til Hjertet, o *Mons!* Du kan aldrig have Grund til rigtigt at fortvivle!« –

»Ak!« svarede den unge Digter og slog beskedent Øinene ned; »der gives vel Øjeblikke i Livet, hvori jeg kan føle mig ret lykkelig, som naar jeg sidder i en Kreds af unge dannede, qvindelige Katte, og ved Oplæsningen af mine Digte hører mangt et svagt Suk, seer en hellig Taare paa den blege Mis's Kinder, o da føler jeg mit Kald til Kunsten, da kunde jeg trykke den hele Forsamling til mit bankende Hjerte og glemme alle Jordelivets Kampe. Men andre Tider troer jeg at skue dybt ind i mig selv; da staaer mit gyldne Haab, som brogede luftige Drømme; min Sjæl omtaager sig; da maa jeg ud, kan gjerne springe fra Tag til Tag, men den kolde stormende Nat kjøler ikke den sydende Lava i mine Aarer!«

»Du arme *Mons!*« udbrød Tanten, og ompodede ham endnu hæftigere; »men Hvad kan bevirke disse saa kontrasterende Overgange, af Fryd og Smerte, hos dig? Bevidstheden om dit Værd maa holde dig opret i alle Livets Storme!« –

»Ak Tante,« svarede den unge Digter, »hver Dag læser jeg mine egne Digte og finder sædvanlig Trøst, men undertiden forekommer det mig dog, som om Tankerne ikke vare ganske nye; som om Udtrykkene ikke vare mine egne ...«

»Nye, Barnlille!« afbrød Tanten ham. »Hvilke Griller disse unge elegiske Digtere kan have! Der er Intet Nyt under Solen. Hvad skulde Digteren føle, der ikke var følt af Andre før ham. De *Gamle* maae takke deres Gud, at de levede den Tid de levede; vare de vore Samtidige, saa skulde man see hvor meget Nyt man fandt hos dem. Nei tro mig, min Søn, jeg er en gammel Kat og kjender Verden; man lægger meget mere i de Gamle end De nogensinde drømte om; det er nu engang saaledes; derfor, i hvad der møder, bryd dig aldrig om de bjæffende Hunde; de maae dog blive paa Gaden, naar du svinger dig op paa Taget. Du er for beskedent; sælg dog dine Digte til Brummer eller en anden Boghandler, at dit Lys kan skinne for Verden og du kan glæde dig, og din hele Slægt ved en velfortjent Laurbær-Krands.«

»Ja det er min hele Stræben,« udbrød Digteren, »og med Høltys Ord kan jeg bedst give Tante en Skildring af mit mægtige Indre: »ich will alle meine Kräfte aufbieten. Ich will kein Dichter seyn, wenn ich kein großer Dichter werden kann, wenn ich nichts hervorbringen kann, was die Unsterblichkeit an der Stirne trägt, was mit den Werken meiner Freunde (som

f. Ex. Kater Murr) in gleichen Paare geht, so soll keine Sylbe von mir gedruckt werden. Ein mittelmäßiger Dichter ist ein Unding!« «

»O du beskedne Engell!« udbrød Tanten, »men ihvorledes du end gjør, lad dog ikke det første Forsøg bestemme det Hele; en ung optrædende Digter bliver saa forskjelligt bedømt; en ringe Omstændighed kan ofte bidrage saare meget til den gode eller slette Mening, man fatter om ham; de fleste kan ikke selv give nogen Dom, men for dog at sige Noget, komme de frem med hvad de har hørt Andre sige, og saaledes men du bliver mig jo ganske alvorlig: sødeste Dreng glæd mig dog endnu engang med at recitere dit deilige Digt; det vinder saa meget ved din rigtige Declamation. Sandelig, du skulde holde Oplæsninger til Vinter, du vilde vist faae et talrigt Auditorium af Damer.« –

Digtet blev atter oplæst, med al den unge Kats Følelse; Tanten græd; Digtet var endt, og han bad hende nu at synge.

»Ak du kjæreste Dreng!« svarede hun, »jeg har ingen Noder med og kan slet intet udenad!«

»O lidt af *Donna del Lago*,« bad Digteren, »eller hvad Tante selv vil.«

Efter at hun nu havde undskyldt sig med Forkjølelse og fremsagt den almindelige Indledning begyndte hun da paa Mozarts: »*Non so piu cosa son, cosa faccio*« som hun rigtignok tog noget falsk men den unge Digter var lutter Øre. Nu begyndte han at slaae Tact med Poden; ja lidt efter at nynne ganske sagte med, for ligesom mange Damer ved lignende Leiligheder, at give tilkjende, jeg kan ogsaa synge den, og jeg har en ret vakker Stemme. Til sidst blev det mere lydeligt; det var en heel harmonisk Duet der snart bruuste i det stærkeste *forte*, snart hendøde i et smægtende *piano*.

Da nærmede Skjæbnen sig i det samme, under Skikkelse af en gammel Vægter, og svingede sit jernbeslagne Spyd imellem dem i det han udbrød: »I Satans Pak! hvad er det for et Skraal!« – Tanten styrtede ned af Posten med den unge Digter i sine Arme, og som et Lyn forsvandt de begge, i forskjellige Hjørner af Gaarden.

»Das ist das Leben, das ist das Glück!« maatte jeg udbryde med *Jean Paul*. Er her et Øieblik Ro, hvori to ligestemte Sjæle sympathetisk smelte sammen, da træder strax Skjæbnen frem med sit Jern-Scepter, og skiller dem langt, langt fra hinanden. – Jeg blev ganske rørt over den unge Kat. Maaskee han dog havde Grund til sin Melancholie. Hvem veed, hvorledes han hendrømte sin glade Barndom. Med et varmt Hjerte, dyb Følelse og en levende Phantasie styrtede han ud i den vide Verden og istedet for glimrende Trylleslotte, fandt kun den kolde Virkelighed. Hvor mange prosaiske Katte ere der ikke i Livet? Og hos de mere Dannede er der saa megen Falskhed, at det endogsaa er blevet et Ordsprog, »at være falsk som en Kat.« Man skulde egentlig græde sit hele Liv igjennem, dersom det kun ikke blev saa eensformigt. Ja kunde man som rolige Tilskuere sidde og see paa det hele Skuespil og ikke selv var nødt til at spille en Rolle med, hvor man tidt, som den unge Kat, faaer et Slag af Skjæbnens Morgenstjerne, saa vilde det hele Livs Drama endogsaa være meget interessant. Men Touren kan maaskee nok komme til os. Hvem veed om ikke alle de Afdøde nu sidde og see vort Spil og naar vore Roller ere ude, vi ogsaa komme hen imellem Tilskuerne og see Efterkommerne spille det gamle Drama i nye Costumer. Da vil vi vist betragte Alt med ganske andre Øine, end nu, vi staae paa Bræderne. Mange Sorger og Taarer blive os da, hvad nu Barnets Graad over det sønderbrudte Legetøi er for den Ældre. Da ville vi vist erindre Jordlivets Sorger, saaledes, som vi nu huske vor Barndoms; det Smertelige er glemt; de enkelte sorte Punkter tjene kun til at sætte Baggrunden i et stærkere Lys.

Det kunde være ganske interessant, blot alene saadan hvert tredie Aarhundred at aflægge et lille Besøg paa Jorden, for at see alle de Forandringer, Coulisser og Bagtepper, Dragter og Repertoier undergik. – Tidt vilde man da vist troe at gjenkjende den samme Acteur, men fremtraadt i et nyt Stykke, i ny Dragt og ved andre Decorationer. Mangen Scene vilde vist ligne een i et ældre Stykke, ja mangt et Drama blot synes gennemseet og afpasset efter Tidernes Tarv. Et Blik i Historien viser os at det altid har været saaledes – og som det var, vil det blive.

Under disse Betragtninger var jeg allerede midt i Colonnade-Gangen; uvilkaarlig hævede jeg Hovedet iveiret og saae alle Slottets Værelser oplyste; men jeg studsede slet ikke derover, jeg var saa beskjæftiget i Tanken om Fremtiden, at det Nærværende slet ikke virkede paa mig. – Midt paa Slottets Hovedbygning var et meget høit Taarn; i Gaarden vrimlede der af Mennesker hvis Paaklædning var ganske underlig og fremmed; Kareterne meget anderledes end de sædvanlige, og for nogle, forekom det mig, var spændt store Ørne. Jeg stirrede derpaa, saae rundt om mig i Gangen; ogsaa her var meget forandret. Istedetfor Staldportene vare der elegante Fløidøre; tæt ved mig hang der paa Vægen et Skab med Glasvindue, heri saae jeg en stor rød Placat, Indskriften var dansk, men saa underlig forandret, at jeg næsten maatte stave den første Linie, – Øverst læste jeg:

»Aaret 2129.«

Jeg var flyttet tre hundrede Aar frem i Tiden. Det var en Opera-Placat; man gav: *Roats Fald*, en ny Opera efter en sand Begivenhed fra det nittende Aarhundred. Nederst paa samme Placat stod en formelig Recension over Stykket og Spillet, hvilket i Førstningen undrede mig, da den jo maatte være skrevet før Opførelsen; men, tænkte jeg, det er Fremskridt i Culturen. – Især var Afskeds-Duetten imellem *Roat* og hans Kone rost uhyre meget; de Spillende skulle her ganske overgaae sig selv. – Paa selve Døren opdagede jeg en mindre Placat der sagde mig, at her var Indgangen til *Caleidoskopen*. Ved at læse videre erfarede jeg, at dette var et nyt Theater, der i Form af et uhyre Caleidoskop viste al Theatereffecten fra det nittende Aarhundrede. – Det maatte jeg see; hurtigt aabnede jeg Døren og smuttede ind. Her var et smukt Local; alle Pladserne vare besatte, men de fleste med Damer. Orchestret spillede en Ouverture der bestod af bare Dissonanser, pillede ud af *Carl Maria Webers* forskellige Compositioner. –

Dækket rullede op, og man saae ind i en uhyre Caleidoskop, der ganske langtsomt blev dreiet rundt. Klipper med Vandfald, brændende Byer, Skyer med Ildregn, og strandende Skibe, styrtede brogede imellem hinanden. Nu saae man Kjøkkenet i *Brudgommen fra Mexico*, nu *Ulvesvælget*, nu *den hemmelige Ret*. Der murede man *Eulalia Meinau* ind i Graven fra *Korsridderne*; her var en Daarekisteklub, hvori den gamle *Rüdiger* fra *Deodata* og *Uberto* fra *Agnese* præsiderede. Nu viste *Helvede* sig med Hav af Aqvafotana, hvori Munke, pillede ud af Tragoedier, fløde som sorte Svaner, og øverst oppe svævede i en Signelok, mellem Himmel og Jord, *Hyrdedrengen No. 2* med Jægerbrudens skjæbnesvangre Krands om sine Lokker. Saaledes vedblev det en god Tid; nu faldt Forhænget, Aftenunderholdningen var endt. Da traadte *Jocko* frem og annoncerede Forestillingen for næste Aften, bøiede sig dybt og klattrede op i Galleriet, hvor han forsvandt. Nu lød et Signal af et Klokkespil; Væggene sank ned i Gulvet, og den hele Bygning hvilede paa Colonner. (Det var en Opfindelse, egentlig gjort i Tilfælde af Ildebrand). Med en uhyre Fart foer Mængden afsted, og jeg opdagede da, at de havde et Slags mekaniske Skoe, saa at de blot behøvede at bevæge

Foden lidt, for at komme afsted med flyvende Fart. Mængden rev mig med sig, og, jeg veed ikke selv, snart stod jeg for Hovedindgangen til Slottet; jeg gik op ad den brede Marmortrappe; Fløidørene aabnede sig af sig selv, og jeg traadte ind. Aldrig har jeg seet en Sal saa skjøn, og dog saa simpel. En Mængde pyntede Herrer bevægede sig mechanic op og ned ad Gulvet. De saae ud, som de vare dreiede. Enhver Fold i Klæderne syntes udstuderet. Jeg tiltalte den som kom mig nærmest, men han svarede ikke et Ord, vendte mig Ryggen, og gik med stolte Miner sin sædvanlige Gang. Jeg tiltalte en Anden, men han var ikke mere høflig end den Første. – Da nu den Tredie ogsaa vilde vende mig Ryggen, tabte jeg Taalmodigheden og holdt ham fast ved Armen. Han var slem at holde og gjorde uhyre mange Bevægelser med alle Lemmer, i det han tillige snerrede ganske underligt ad mig. Tilsidst mærkede jeg da, at hele Selskabet bestod af lutter Træmænd, fyldte med Damp; et Slags kunstige Automater, Aarhundredet havde opfundet til at udpynte Forgemakkerne med. Nu aabnede der sig et stort Gallerie for mig, paa hvis blank polerede Vægge vare ophængte en Mængde Portraiter af berømte Danske. Jeg saae dem kun med flygtigt Øiekast, men opdagede dog *Tordenskjold, Bernstorff, Ewald, Baggesen, Ingemann, Ørsted* o. f. a. Mellem de fire Hovedsøiler, der bare Loftet, stode Buster af *Holberg, Thorvaldsen* og *Oehlenschläger*, med friske Blomsterkrandse om Panden. I Panelet under Vinduerne vare der Boghylder, og ved hver hang der i en lille Sølvvænke en levende Catalog, det vil sige, en gammel Stær eller Poppegøie, der spillede et Slags Bibliothekar, og kunde opramse alle Navne paa Bøgerne. Ak! hvor faa vare der ikke af den Masse, der nu oversvømmer os. Selv vore bedre Digteres Arbejder vare smeltede hen til udvalgte Samlinger. Saaledes var der af – – dog lad mig bare tie stille og ikke tale om hvilke Bøger der havde opnaaet en Udødelighed paa tre hundrede Aar, især da jeg er Samtidig med flere af de gode Digtere; desuden kan jeg i min Hurtighed have sprungen noget over, eller ikke hørt rigtig efter. – Ellers maa jeg med Skam tilstaae, at her vaagnede min Forfatter-Forfængelighed: jeg søgte meget ivrigt efter min *Fodreise*, men ak! ikke engang manges stor Forgjængers kunde jeg finde.

I Galleriets yderste Ende fandt jeg en Vindeltrappe, der førte op i det høie Taarn. Jeg fik Lyst at stige derop; Trappen syntes aldrig at faae Ende; endeligen kom jeg da heelt op i Kuppelen, og nød nu gjennem den aabne Laage et Panorama, saa skjønt Phantasien kan fremtrylle det. Fra en uhyre Høide stirrede jeg ud over Byen, der laae dybt under mig. – Alt dernede var saa forandret, at jeg neppe kunde kjende det igjen. Næsten alle Gaderne vare regelmæssige og lige; enhver Bygning syntes et Palais. Byen var betydeligt udvidet; Peblingsøen laae indenfor Volden, omgiven med Alleer til Promenade. Marmorkirken reiste sig fuldført med sin kobberrøde Kuppel i Maaneskinnet, og paa Byens store Pladser vare Statuer af Konger tilhest, men som Frastanden ikke tillod mig at kjende. – Havnen vrimlede af fremmede Skibe og lod mig ane Danmarks Blomstren. Der vare to store Theatre, og langs Søkysten laae prægtige Villaer.

Da brusede det over mit Hoved, jeg saae opad; et uhyre Legeme, der udspyede sorte Røgskyer, fløi som et Lyn forbi. Jeg mærkede snart, at det var et paa den Tid opfundet Luft-Dampskib. Kun nogle Øieblikke, og det svandt som et lille sort Punct paa Horizonen, men et beskrevet Papir flagrede ned paa mit Bryst, jeg greb det ihast og saae, at det var Begyndelsen til et Brev; et Vindstød havde sikkert revet det fra Dampskibet, og gjennem Lufthavet var det lykkeligt strandet i mine Hænder. Brevet var fransk, og dateret den 31 December 2128; jeg læste:

»Vore stakkels Forfædre! jeg beklager dem; langsomt maatte de, som Orme, krybe den støvede Landevei, vi flagre med Ørneflugt afsted. I sex Uger har jeg allerede seet den halve Jordkugles Mærkværdigheder. Hvor skal jeg begynde, hvor skal jeg ende? Jeg har seet Helten Napoleons Grav. Hans Billedstøtte af støbt Jern, man i den senere Tid har opreist, skal ligne. Jeg har spadseret mellem Seraillets Ruiner og hørt Messe i Sophiekirken, der først skal have været en Moskee. Jeg saa ellers ikke en Tyrk; det synes som om de have en uovervindelig Afsky for at forlade deres asiatiske Hjem og betræde deres forrige Besidelser. Grækernes Friheds-Støtte er simpel, men skjøn; den store Figur paa den, vil man sige er af *Thorvaldsen*; jeg troer ikke den er saa gammel. – I *Schweitz* hørte jeg endnu det gamle Sagn om *Tell*, man antager det der for mere end Digtning. – Spanien er en blomstrende Have, der er intet Spor af dens forrige Sløvhed og Præste-Anarchie. Jeg har kjørt under *Themsens* i den gamle Buegang; man arbejder nu paa en ny. Der skal ellers leve en gammel graahaaret Bonde i *Inverneß*, der er den sidste Spire af Digteren *Walter Scotts* Afkom; han skulde hentes til Hoffet, den Tid jeg forlod *London*. – Paa Archivet i *Stockholm*, saa jeg det ægte Manuscript af *Carl XI* Drøm der saa underlig gik i Opfyldelse; men jeg anseer det for uægte; det er sikkert skrevet efterat Begivenheden fandt Sted. – Perlen for alle Europas Riger er og bliver dog det mægtige Rusland; seent hævede det sig til nogen Cultur, men straalere nu ogsaa i sin hele Glorie. Paa de øde Stepper reise sig beboede Stæder; og man seer i Siberien det bedste Beviis paa, at jo mere dyrket et Land bliver, des mildere bliver Climaet; neppe skulde man falde paa, at endnu for trehundrede Aar tilbage, var her frygtelige Forviisnings-Steder. Men mit Brev bliver kun løse Brudstykker; medens jeg skriver dette, har Skibet alt lagt flere Mile bag sig. Lystigt gaaer det, hen over Bjerge og Have; den brogede Verden ligger under os. – Danmarks Hovedstad faaer jeg kun at see fra Dækket, men jeg har dog betraadt dansk Grund, seet det herlige Slot *Frederiksborg*, hvor vi for et Qvarteer siden holdt *table d'hôte* i det Grønne. I Dag har vi maattet krydse for Tordenskyer, nu er Luften atter reen og klar, vi ere uden Fare for disse flyvende Klipper. – Næste Sommer gjør jeg en lille Tour over Verdenshavet; jeg maa dog see det Land, hvor Menneskeslægten skal bygge i sin høieste Udviklingsperiode. Den Tid kan komme, at *Americaneren* gjør Pilgrimsfart til Moderlandet *Europa*, da er mangan Sø og Havbugt Land, men mangan dyrket Landstrækning begroet med Tang under Bølgerne. Maaskee har Nordsøen brudt sig en nye Bane, og Brændingen slaaer mod de Kyster, hvis Beboere nu aldrig saa Havet; maaskee –«

Her endte Brevet. Jeg følte mig ganske underligt stemt. Det er dog en egen Sag, saadan i et Minut at blive 300 Aar ældre. Som en Natteand stod jeg i det høie Taarn, og skuede ud over en heel anden Menneskeslægt; min Tidsalder var Støv, blandet med Støv, en ganske ny Generation vandrede over de ukjendte Grave. – Hvad er dog Mennesket med al sin Forfængelighed, alle sine store Ideer, og hele jordiske Stræben? et lille Skyggepunct, som kommer og svinder, uden at efterlade sig mindste Spor paa en Klode, der kun er et Atom i det store Verdensrum. –

Jeg hensank i Grublen; den herlige vide Udsigt over Byen lokkede mig til at stige igjennem Laagen ud paa de smale Fliser, jeg holdt mig ved Ziraterne, for ikke at tabe Ligevægten, og stirrede nu ned i det svimlende Dyb under mig. Fra Gaderne tonede Musik af ubekjendte Instrumenter, Alt var mig fremmedt; kun Stjernerne hilste mig som en gammel Bekjendt. – Nu begyndte det at blæse stærkt, jeg vilde igjen tilbage igjennem Laagen, men den blæste i samme Øieblik i for mig. – Jeg vilde skyde den op, men det var umuligt, især da jeg ikke kunde

ret anvende mine Kræfter paa det daarlige Fodfæste, de smale Fliser gav. – Hvad skulde jeg gjøre? Der var Ingen i Taarnet der kunde høre min Banken, og jeg var for høit oppe, til at mit Skrig kunde trænge ned paa Gaderne. Jeg svimlede ved at stirre i det dybe Svælg under mig; o det var nogle skrækkelige Minuter! – Var det endogsaa rimeligt at der kunde komme et Luft-Dampskib, hvorledes skulde man dog, i den uhyre Fart det tog, bemærke mig arme Strandede? – Af Frygt for at falde ned, havde jeg nær sprunget, da der i det samme viste sig to store Condorgribbe, der trak en net lille Droske af Jern og Silketuft, hvori der sad et deiligt Pigebarn med brune Haar og mørkeblaae Øine. – Jeg raabte om Hjelp, og strax styrede hun de bevingede Gangere hen imod det Sted hvor jeg stod. Jeg greb hendes Haand, som hun strakte ud imod mig, og havde allerede det ene Been oppe i Vognen, da man med eet bagved trak mig meget voldsomt i Kjolefligen, og en raa, qvindelig Stemme skreg: »er han gal!!!« Det foer mig gennem Marv og Been; Alt svandt hen for mig; jeg stod nede i Colonnade-Gangen, ved Siden af den gamle Brødkone, med det ene Been op i hendes Kurv. Det hele havde været en dyb Exstase. Phantasien havde ført mig trehundrede Aar frem; i Tankerne havde jeg seet Alt og vilde nu bestige hendes Kurv, istedet for en flyvende Droske! – Hvad var her at gjøre? Jeg undskyldte mig, saa godt jeg kunde, med en pludselig Svindel, betalte de knuste Hjerter, og lod hende beholde Ruinerne; saaledes skiltes vi ad som gode Venner, men jeg havde saa mine egne Tanker; der kunde jeg nu see hvorhen Phantasien førte. Havde jeg fulgt Fornuftens lige Landevei over Knippelsbro, saa var jeg aldrig kommen i Kagekurven. Maaskee alle mine Syner med Fristerinderne, Musen og den poetiske Kat, ogsaa havde været Phantasie. Jeg besluttede nu derfor at komme lidt Vand i Blodet og nøie vogte mig for oftere at falde i en saa dyb Exstase.

Fjerde Capitel

(Søvngjængerens.)

Hele sex Skridt gik jeg bestemt med disse de bedste Beslutninger; men Skjæbnen, eller maaskee rigtigere, den Blege fra Druknehuset, vilde det ganske anderledes med mig; neppe var jeg kommen til den anden Svingning i Colonnade-Gangen før jeg saae en stor Mand, indhyllet i en Kappe og med Hatten ned over Øinene, tæt foran mig; han forekom mig bekjendt; for nu ret at undgaae ethvert Anfald af Phantasie-Feber tog jeg lange Skridt og indhentede snart Personen, der var ingen anden end en gammel Skolekammerad. Jeg havde endnu ikke aabnet Munden da han alt trykkede min Haand og var et par Punktummer inde i sin Jeremiade over Livet. Der gives Mennesker, der ret kunne udtale for Andre sine Lidelser og Elendigheder, det synes ordentligt at være dem et Slags Fornøielse, og jeg kommer da saa let til at tænke paa *Helikanus's* Ord i *Tiecks's* »*Prinz Zerbino*«:

»Ein Prunk ist es, ein bunter Festtagsputz

In dem die Thoren selber sich gefallen.«

Dog, den Godmodighed og barnlige Tiltro, der udtalede sig i ethvert af hans Ord, forsonede mig altid strax med ham. Selv kan jeg aldrig saaledes Ansigt til Ansigt fortælle Andre mine Sorger, nei træder jeg ud af min Eensomhed, saa farer strax Lystigheds-Djævelen i mig;

hvorfor afpresse Menneskene en Medynk og nogle tomme Trøste-Ord, de dog intet mene med. – Saaledes gik det ogsaa her; jeg spillede med min Smule Lune og han – ja han talte saa levende ud af Hjertet, at det vilde være Synd at spotte derover.

»Du er stærkt forkjølet,« sagde jeg, thi hans Stemme klang saa underlig dæmpet og enkelte Gange taug han med eet, for ligesom at trække Veiret.

»Ja syg er jeg,« sagde han, »sjælesyg; her kan jeg ikke trives, og hvor kan jeg det? tidt bruser der mig mange underlige Ideer igjennem Hovedet, saa jeg kan blive ganske bange for mig selv.

Hjemme knuge de fire snevre Vægge mig; jeg føler mig som Fuglen i Buret, og maa ud imellem Mennesker, gaaer da tidt fra Gade til Gade i den store By, men føler mig dog midt i den store Vrimmel saa ganske ene; ikke et bekendt Ansigt, ikke et venligt Blik; jeg er en Fremmed midt i Hjemmet.«

»O hvilke Griller!« afbrød jeg ham, »Besøg dog mig og andre gamle Venner, vi skal nok faae det wertherske Følerie pillet ud. Du er jo blevet mig en levende Taareperse og kan saaledes hverken bruges i Livet eller i en Roman; til det første er Du for original, og til det sidste er Du ikke original nok, man kommer saa let til at tænke paa *Werther* og *Sigwarth*.«

»Lykkelige Menneske«, afbrød han mig, »hvem der dog havde dit Lune! – der gives Øieblikke i mit Liv, i hvilke jeg kan ligesom gjenemskue mig selv; en heel Verden aabner sig for mig og jeg skuer ind i en Uendelighed der opsluger mit hele tænkende Væsen. Du ryster med Hovedet; troer ikke det Overnaturlige, der saa synligt slynger sig igjennem Alt; Er det ikke et Mirakel, at Jorden hænger paa Intet? Forklar mig, hvorledes der i det lille Frøe kan ligge Spiren til et heelt Træ, der atter i det Uendelige vil bære nye Spirer. Hvad er det som gjør, at Du kan bevæge Din Haand naar Du vil det? Hvorledes staaer Tanken i Forbindelse med det Legemlige? Har Du aldrig tænkt derover? – O det er en frygtelig Følelse, at ville trænge gennem det Ubegribeliges Slør. Det bringer kun til Vanvid, og dog henfalder jeg saa ofte til denne frygtelige Grublen. Hvad er vort eget jeg? Hvad er det som tænker og føler inden i os? Ofte spørger jeg mig selv derom, og naar jeg da vil udgrunde det Uudgrundelige, min Tanke ligesom trænger ind i sig selv, da svinder Alt omkring mig og jeg svæver i et bundløst Svælg der bringer min Hjerne til at syde.«

»Men, bedste Ven!« afbrød jeg ham, »Sligt maa man aldrig tænke over. Hvorledes skulde det Endelige kunne fatte det Uendelige? Aanden tør ikke ganske spille Hovedrollen i denne Legem-Verden, den kan saa let løbe paa og faae et lille Knæk. Bask den lidt med Fornuftens Birkeriis, naar den saadan vil spille Herre, saa skal Du see, at den nok tager Skeen i en anden Haand.«

»Tro mig,« svarede han, »stedse har jeg kjæmpet imod, men altid komme de samme Tanker tilbage under alle mine Beskjeftigelser. – Det kan nu være en Maaned siden, jeg en Aften kom noget sildig hjem, jeg følte mig saa sært veemodig stemt; jeg satte mig til Claveret, skjøndt Lægen har forbudt mig at spille, men det var mig som en usynlig Haand rev mig der hen, jeg vilde ikke, og maatte dog. – Ofte har jeg følt denne frygtelige Kamp, flere Gange bekjæmpet den ved at søge ud i det Frie, hvor jeg da befinder mig saa vel, ret som om jeg havde bekjæmpet en Synd; men ofte henriver Lidenskabens mig saa hæftigt, at jeg maa, da bruse Tonerne underligt fra Strængene dybt ind i min Sjæl, usynlige Væsner rive mig med sig; jeg maa! jeg maa! og i mit Hjerte er det, som fulgte jeg de onde Magter og syndede. – Ogsaa denne Aften kjæmpede jeg imod, aabnede Vinduet og saae ud i den stjerneklare

Nat. – O det laae mig saa tungt om Hjertet. – En Stund stirrede jeg ned paa den folketomme Gade; da greb en rædsom, levende Lyst mig til, at styrte mig ud gennem det store Luft-Rum. – Jeg gjøs, men Tanken blev mere og mere levende; det var, som Luften rundt omkring hævede mig fra Gulvet. – Jeg sprang fra Vinduet, kastede mig paa en Stol, og greb uvilkaarlig nogle Acorder; da brusede Tonerne underligt fra Strængene dybt ind i min Sjæl; det var, som berørte de enhver Nerve i mig. – Det var mine egne Følelser, der i et Tonehav brusede for mine Øren; den smerteligste Veemod blandede sig med Vanvids skjærende Jublen. Jeg vilde rive mig løs, men kunde ikke. Da aabnedes Døren, og underlige brogede Skikkelser trængte ind og fordreiede de skarpe Ansigter, snart svandt De sammen i eet uhyre Kjæmp-Væsen, snart flokkede de sig utallige, og hver Gang de berørte mig, var det som Ild og lis skifteviis foer igjennem mig. Tidt syntes jeg at kjende manget Ansigt i Sværmen, men naar jeg ret fæstede mit Blik paa det, grinede et hæsligt Dødninghoved med levende Øine af mig. – Stedse trængte de ind af Døren, og svævede med utroelig Hurtighed tvers igjennem hinanden. Da saae jeg midt i den brogede Række mit eget *Jeg*. Mit Blod isnede, jeg styrtede tilbage i Stolen og pressede Øinene sammen, men Tonerne brusede fort med en eensformig, hoppende Lyd, der maatte gjøre vanvittig. Det hjalp ikke at mit Øie var lukket, jeg saa dog det frygtelige *Jeg* trænge sig gennem Sværmen og slynge sine Arme om mig; jeg følte det knuge sig fast ind til mig, men skrike kunde jeg ikke. O det var en unævnelig Følelse for mig, da dette mit dobbelt Væsen udsugede mit Liv og Blod. Jeg svandt hen i et Intet, i et frygteligt Intet. –«

»Men kjæreste Menneske-Barn!« udbrød jeg, »Du læser mig bestemt for mange tyske Spøgelse-Historier; tag hellere fat paa Fader *Holberg*, saa skal du see, at den gamle *Jeronimus* nok jager alt Dobbeltgjængeriet paa Døren.« –

»Kald mig kun en Phantast,« svarede han, »kald mig hvad Du vil, jeg er nu engang et saadant ulykkeligt Væsen, der maa først omstøbes i Naturens store Smelte-Digel, før der kan blive noget af mig. – Troer Du ellers ikke,« vedblev han med megen Alvor, »paa Djævelens Indflydelse, paa fjendske Magter, der gribe ind i vort Liv og drage os med i en Bundløs Mal-Strøm?« –

»Ak nei,« afbrød jeg ham, »jeg kan desværre ikke skyde mine Synder paa Fanden, eftersom jeg aldrig ret kan komme paa det klare med hans Nærværelse, – han er jo desuden slet ikke nødvendig, og antage vi ham, faae vi en heel zoroastersk Lære, en *Ormuzd* og *Ahriman*. Der er intet Helvede, ingen Djævel, kan ikke være det, naar vi tænke os Gud som den høieste Godhed. Jøderne kjendte jo ikke til Djævelen i den patriarcalske Tid, først da de sammenblandedes med Hedninger opstod Begrebet om et ondt og godt Væsen, var der nu en Djævel, skulde det da ikke have været nødvendigt eller blot mueligt, at de i den lange Tid forud havde vidst hans Tilværelse.«

»Fra hvem kommer da det Onde?« afbrød han mig. – »Vi have Intet af os selv, i vort eget Indre er den mægtige Grundspire til det Onde nedlagt, men hvem nedlagde den der, naar en god og hellig Gud skabte os? Djævelen maa det være, den mægtige faldne Engel, hvem Skriften stadfæster os.«

»Nu, ogsaa dette vil jeg for Øjeblikket antage,« svarede jeg, »men siig mig da, fra hvem indsneeg det Onde sig i Himlen og styrtede en hellig, mægtig Engel? hvem nedlagde Spiren til den Hovmod og Trods, der maatte gjøre ham til Djævel? Forklar mig det, og jeg vil antage Alt hvad De har sagt mig.« –

»Stille,« afbrød han, »hvo kan forklare det Ufattelige. – Begriber du din egen Sjæl, er den dig ikke Tegn nok paa den aandelige Verden; hvad siger du om Tanken, om Drømmene? Forkast Magnetismen, men Søvnjængerens underfulde Vandring paa selv de farligste Steder, vil du dog aldrig kunne benægte.«

»Men kjære, De dreier Dem jo ganske af fra mit Spørgsmaal; viis mig Mueligheden og Nødvendigheden af en Djævel. Det Onde her i Verden er selv et saa stort Gode, at en alviis Gud maa lade det existere. – Men en Djævel, et Helved, er kun de store Requisiter, der hjælper en herskesyg Geistlighed paa Tronen. Intet Menneske, om det stod til ham, vilde have Hjerte til at fordømme, selv den værste Forbryder til en evig Straf og Pine, hvorledes skulde da Gud – den høieste Godhed – kunne nedstøde sin kjæreste men vildtfarende Skabning i et Helvede, en evig Marter, hvor Ormen aldrig dør, og Ilden aldrig udslukkes ...?« Vi vare imidlertid traadte ud paa Marmorbroen, Vinden greb fat i hans Kappe og løftede den til Side; tænk min Skræk, da jeg finder ham kun halv paaklædt; en Tanke foer mig pludselig gennem Sjælen; jeg stirrede ham ind under Hatten; ja Øjnene vare lukkede og Læberne bevægede sig krampagtigt.

»En Søvnjænger!« udbrød jeg uvilkaarligt og gjøs i det samme af Frygt for at mit Udbrud skulde vække ham. – Jeg følte mig med eet draget ind i det Overnaturliges Labyrint, jeg vidste ikke selv hvad jeg skulde tro om Djævelen og mægtige Aander, thi ikke kunde jeg drømme om, hvad der mødte mig i dette Capitel skulde være ligesom et Slags Indgang til det følgende. Den ulykkelige Mangel paa Mods Organ, hvilken jeg tilforn har omtalt, bragte mig i en Forfatning, hvori enhver Jesuit kunde have faaet mig til at troe den hele Helvedslære. – Hvor glædede det ikke min Sjæl at Søvnjængerens Bopæl laae i *Storm-Gaden*, og jeg saaledes snart saae ham lykkelig forsvinde bag sin Gadedør.

Femte Capitel

(Et meget moralsk Stykke hvori en gammel Ræv spiller Hoved-Rollen. – Blaataarn lader sig høre som Declamator. – Elixir des Teufels begynder at spøge).

Med raske Skridt nærmede jeg mig Volden. I de store Træ-Grene hang glimrende listappe, der dansede i Vinden for mig, som Slangerne for *Anselmus*¹. – Den sneebedækte Vold syntes mig en stereotyp Udgave af Alperne; havde der nu kun været nogle Drengede glæde nede paa deres Slæder, saa havde jeg havt et levende Malerie paa *Cimbrernes* Nedfart. Fordybet i disse Tanker gik jeg nogle Skridt, og da jeg nu slog Øjnene i Veiret, opdagede jeg to sære Puslinger sidde paa Huk deroppe. I Frastand syntes de mig Doubletter af: »*klein*

1 Guldpotten, i Hofmanns Phantasiestykker.

Zakes.« Jeg nærmede mig ganske sagte og saae nu, det var to Decendenter af *Reineke Foss*, som havde forvildet sig ind til Byen. – Den ene Ræv var gammel, og det forekom mig som han holdt en Bog i Haanden, jeg lyttede og hørte ganske tydelig den Gamle sige:

»Ja min Søn, om neppe een Time begynder det nye Aar; det er paa Tiden, du forlader mig og forsøger din Lykke i Verden. Glem nu ikke hvad du har læst i mange gode jesuitiske Skrifter, og tag ogsaa engang imellem din *cicero de officiis* og *Campes Theophron* frem, det kan aldrig skade; selv jeg, som er gammel, læser Morgen og Aften, som du veed, baade i den og i *Knigge*. Følg mit Faderlige Raad, og du skal see det vil gaae dig vel og du skal blive den bedste Ræv i Landet. Blandt Menneskene var det en Tid Skik, at naar unge Mænd skulde drage ud i Verden, førte først Fædrene dem ind i Laceretter og i Hospitaler, for der levende at vise dem hvor hen den utæmmede Lidenskab kunde føre; jeg har fulgt denne priselige Skik, og derfor vovet mig med dig saa nær ind paa det store Menneske-Buur, for at vise dig hvad du skal undflye. – Søg Bakkerne og de store Skove, der er din Tumbleplads! og see her« – i det samme rakte han ham med Poten et lille Kobberstykke – »der har du *Antichristens* Portræt, denne *Voltaire*, han har gjort os megen Fortræd, men nu brænder han ogsaa derfor i det røde Flamme-Hav. O min Søn, der er endnu saa meget, jeg vilde sige dig, før vi skilles ad, men Tiden er kort, hør mig derfor uden at afbryde mig. Maaskee udgiver jeg engang mine *faderlige Raad til min Søn*, som et ringe Tillæg til de franske jesuiter Skrifter, da skal du faae et Pragt-Exemplar med mit Portrait. – *Quanquam jam Michaelis filii, annum jam* – – – dog det er ganske *Ciceros* Ord og du veed om mig, *non ut interpretes, sed ut solemus, e fontibus eorum, judicio, arbitrioque nostro, quantum quoque modo videbitur, hauriemus*, det behager mig altsaa at tale dansk.«

Jeg tog ihast min Tegnebog op af Lommen for at nedskrive Hovedpunkterne af den Gamles Læreregler.

»Min Søn,« begyndte den Gamle, »fremfor Alt maa Du lægge dig efter at kunne vise en uhyre Beskedenhed; det er et Slags ædelt Kryberie, som Verden holder meget af. Forfængelighed er Hoved-Farven i det store Livs Malerie, men de Fleste forstaae at skjule den med en Slags Klogskabs Fernis, der giver det Hele en egen Glands. Der aander Ingen, uden han jo har sin Portion Forfængelighed; selv den, der mest krybende slaaer Øiet ned og synes den personificerede Beskedenhed, er forfængelig, ja, i det han dadler Andre, bruser Forfængeligheden igjennem hans egne Aarer, og det lille *beskedne* Hjerte siger, »jeg takker dig Gud, at jeg ikke er som andre Mennesker; jeg er dog en ganske anden Karl, er ikke saa uhyre forfængelig som disse.« En anden vigtig Lære, jeg vil give dig, er angaaende de Selskaber, du muligen kan komme i. Bryd dig aldrig om de brogede Fugle, der flagre dig over Hovedet; smukke Fjedre, men smaae Hjerner bygge i de høie Reder. Iøvrigt maa Du i det selskabelige Liv søge at studere din Omgivning. Hos de fleste Damer er det bedst at lade Munden løbe, recensere Alt, Digtere og Skuespillere, snakke om Alt, og kan Du i din Tale faae puttet nogle Artigheder ind, saa fanger Du let baade Gaas og Gjæsling. I Selskab med Mænd er det derimod mere sikkert at være ganske taus, kun engang imellem at komme med saadan et lille Kraft-Udtryk, det giver strax Mine af at være en Tænkner. O min Søn, du har Anlæg, store Anlæg, glem aldrig mine Lærdomme og jeg vil faae Glæde af dig. Begynder Du at faae nogen Indflydelse i Dyreriget, saa husk paa, at Orthodoxie er det første Skridt til religiøs Overtro og hvor denne slipper ind i en Stad, er en god Grund lagt for Jesuiterne, til atter at indføre Middelalderens Barbarie. – Ja,« vedblev den gamle Ræv i Begeistring,

»lyksalig det Land, hvor Orthodoxie frodigt kan udbrede sine Grene og afværge det klare Sol-Lys der aldrig kan være godt, da det faaer Smaakrattet til at løbe os op over Hovedet med deres Tænkefrihed; kæmp for den gode Sag, frygt ingen *lettres provinciales*, der voxer ikke hver Dag en *Pascal* op, der kan støde dig af Pinden. *Ora et labora*, det er: hæng med Hovedet og pas dit Snit, da vil det gaae dig vel og du skal leve fedt og godt i Landet. –«
 Ulykkeligviis paakom der mig i dette Øieblik en stærk Nysen; forskrækket styrtede den gamle Ræv ned i Voldgraven, den unge Ræv derimod tog Flugten og forsvandt ved Stormgaden. Jeg stod et Øieblik taus og stirrede efter dem, men da jeg nu intet videre mærkede, fortsatte jeg min Vandring til Amager.

Allerede tittede det store Bryggerhuus frem ved Hiørnet, allerede hørte jeg Bølgernes Pladsken mod Bropælene blande sig med Skildvagtens Snorken. – Blaataarn laa foran mig; i Tankerne saae jeg der det snevre lille Kammer, hvori en Datter af Danmarks største Konge, uskyldig hensmægtede i 23 lange Aar. Væggene vare sorte af Røg, og Lysningen faldt kun ind igjennem det lille Lofts Vindue, som den barske Slutten aabnede, naar Røgen truede med at dræbe den arme Fange. Uvilkaarligt vendte jeg Øinene hen imod Druknehuset; tusinde Spøgelshistorier promenerede i mit Hoved, men pludselig gjorde de holdt, i det jeg hørte en krafftfuld Stemme declamere *Hamlets* berømte Monolog:

»*To be or not to be, that es the question,*«

Det var Blaataarn, der her i Midnatstimen declamerede een af de mange Monologer, det engang i en barbarisk Tidsalder havde lært af en, der indespærret, Kunstbroder. Jeg følte mig ganske underligt stemt midt i denne levende Omgivelse. Alt fik en høiere Betydning, jeg selv forekom mig ikke at være en stakkels *studiosus philologiæ & philosophiæ*, der en Vinteraften travede paa sine egne Been til Amager, nei, da jeg saae den lange Bro foran mig, forekom jeg mig selv at have største Lighed med *Xerxes* ved Hellespont. Begge droge vi jo ud paa Erobringer, han, for at give Historieskriverne Stof, jeg for at finde noget til mit første litteraire Arbeide. Med en broget Hær, samlet fra alle Verdens Hjørner, gik han over Hellespont; en ikke mindre broget Hær af phantastiske Ideer førte jeg, indesluttet i mit Hoved, over lange Broe. Han udgjød Blod, jeg Blæk, – Forskjellen kan jo nok passere.

Allerede var jeg nogle Skridt inde paa Broen, da det falder mig ind, at her var just Leiligheden til at tænke smukke Ting.

Hvad maatte der ikke kunne tænkes og føles paa Grændse-Skjællet af det gamle og det nye Aar, ved at staae midt imellem Kjøbenhavn og Amager?

Aaret er dog en af de rigeste Førster paa denne Jord, men kun i forbigaaende lære vi at kjende ham; hele 365 Dage bruger han til at bringe sit Fløtte-Gods igjennem Livet ind i den store Evighed, og naar disse ere forbi, seer man kun Sporene han efterlod paa den store Landevei, og den lille Streg Tiden ridser paa sin Tavle, forat vise, nu gik der atter et Aar over Jorden.

Det nye holder strax sit Indtog efter det gamle, og hvo kan undre sig over, at det bruger saa mange Dage at bringe sit Fløtte-Gods igjennem Livet, naar man kun ret betragter det store Tog. – Utallige Vugger og Liigkister, Brudeskarer og væbnede Hære, seer man i det store Følge. Jeg vil nu slet ikke tale om de mange Læs vandede Skrifter og andre menneskelige Daarligheder det fører med sig.

En halv Time maatte jeg altsaa endnu vente her, før jeg kunde betræde Broens Midte, men hvormed skulde jeg imidlertid fordrive Tiden? Jeg grundede en Smule, da begyndte det

ganske underligt at røre sig i min Lomme. Ja det er ikke saa godt at gaae ved Midnat med en Hoffmanns *Elixiere des Teufels* i Lommen; det undrede mig derfor slet ikke, at denne begyndte at spørge. Jeg trak Exemplaret frem, Vinden tog fat i Bladene, og jeg hørte det ganske tydeligt smaasnakke. Læse ved Maaneskinnet gik ikke an, den bedste Maade at tilbringe den halve Time paa, var altsaa, at høre hvad den kunde fortælle.

Sjette Capitel

(Bogen fortæller sin *Barndoms Historie*, sit *Skoleliv* hos Bogbinderen, *Dimission* til den Gyldendalske Boglade, *Rusaaret*, og endelig sin første Udflugt i Verden. – Klokken slaaer 12.)

Mine første Erindringer – begyndte den – strække sig fra Bogtrykkeriet, hvor jeg først saae Lyset. Som en Drøm husker jeg endnu fra denne Tid, en lille Mand med et underligt Katte-Ansigt, der en Dag traadte ind i Stuen, hvor jeg hang i al Uskyldighed paa en Snoer for at tørres. Min Moder, – saaledes tør jeg vel nok benævne det Manuscript, jeg skylder min Tilværelse – fortalte os Børn om Natten, at det var vor Fader, Hofraad *Hoffmann*, uden hvem hun endnu havde været et reent ubeskrevet Papiir, og vi aldrig seet Lyset. – Nysgjærrigt hørte vi Alt hvad hun fortalte os om ham, hvorledes de Syner, der bevægede sig i vort Indre, viste sig lyslevende for ham, naar han i de lange Vinter-Nætter sad og arbeidede, og at han da ofte maatte kalde sin Kone op af Sengen, der satte sig hos ham med sin Strikkestrømpe, og nikkede venligt over til den underlige Mand, naar Phantasien tog sig altfor meget Herredømme.

Jeg fik saaledes min Fader mere og mere kjær, men saae ham aldrig siden. – O det var lykkelige Barndoms Dage! da kunde man hænge paa Snoren i den lune Stue, om Dagen høre Svendenes Spøg og lystige Sange og om Natten de underligste Eventyr. Men snart slog Skilsmisens tunge Timer, vi Børn bleve revne bort fra vor Moder og sendte hen i en Skole, det vil sige, i en Bogbinders Værksted, for der at faae den Politur, der var os nødvendig for, med Anstand, at træde ind i Verden.

Intet Menneske er vist paa de haarde Skolebænke bleven saaledes præsset, beklistet og beskaaret, som vi. Hvergang en Kammerad fix og færdig forlod Skolen, følte jeg dobbelt mit piinlige Liv og misundte, som en anden *Buckthorne*² de Lykkelige, der nu fri turde flagre ud i den deilige brogede Verden.

Endelig slog min Forløsningstime, jeg var nu færdig til at dimitteres og blev da med andre dannede og raa Kamerater, det vil sige, Bøger med Bind og i løs Materie, af Rectoren pakket

ned i en stor Kasse. Laaget blev slaget til, et chaotisk Mørke omgav os i det snevre Fængsel, dette var da mit Livs første Periode.

Da jeg atter traadte frem for Lyset, var jeg i Kjøbenhavn i den *gyldendalske Boglade* hvor jeg, paa en af Hylderne ret paraderede i min nye Kjole, imellem flere smukke Folk. De gamle Folianter skjældte mig ud for *Rus*, men Lapse-Aanden, som var faret i mig, gav mig Vittighed nok, saa jeg ikke blev dem Svar skyldig. Utaaleligst var mig ellers stereotyp Udgaverne af de gamle Classiker; disse unge indbildske lærde Lapse, der vrimle af Trykfeil og ikke have andet end deres Faders Navn, vilde altid have Forsædet, og saae med Foragt ned paa mig og min Lige.

De forskellige Personer, som om Dagen traadte ind i Bogladen, og deres Samtaler morede mig meget; her fik jeg først et klart Begreb om Verden. Hvor glædede jeg mig ikke, hver Gang jeg hørte nogen rose min Fader eller mine Halvsødskende; dog ofte maatte jeg høre utaalelige Ting, ja man kaldte endogsaa mig Hjernesvind, og min Fader gal. En Scene glemmer jeg ikke; en Dag traadte en fornem Dame ind med to Herrer, jeg blev da lagt frem iblandt andre pene Bøger, men hvor fordreiede hun ikke sit gamle Ansigt, da hun hørte mit og min Faders Navn.

»Nei Gud bevare mig for den,« sagde hun, »det er jo Daarekistesnak! jeg veed ikke hvor noget fornuftigt Menneske kan holde ud at læse noget af denne *Hoffmann!* han er jo gal og gjør ogsaa sine Læsere gale. Jeg læste engang det halve af denne *Nußknacker* og *Muserinke*, men hvor det var noget Snak. Vilde jeg blot sætte mig ned skulde jeg nok i en heel Dag kunne fortælle saadan Noget.« Og nu stødte hun til mig med sin spidse Finger, og valgte Noveller af *Tromlitz* og *Weisflog*.

Derimod vandt en ung Mand, som en Dag afhentede min Søster *Prindsesse Brambilla*, mit hele Hjerte. »Vort Liv er ingen evig Tragedie,« sagde han, »heller ingen evig Farce; nei, underligt flyde de sorte og lyse Farver mellem hinanden, og jeg troer derfor, at den Digter, der veed at blande dyb Alvor med vittig Spøg og Lune, skildrer bedst Livet og det menneskelige Hjerte. Kun hos faa Digtere, uden hos *Hoffmann*, har jeg funden denne herlige Harmonie, og derfor er og vil han altid blive mig saa usigelig kjær.« Af Glæde og Taknemmelighed styrtede jeg ned af Hylden, paa Næsen af den ædle Mand, for at trykke et Kys paa hans veltalende Læber, men min Kjærlighed syntes slet ikke at behage ham. Endelig kom da den kjære Juletid, og der blev en almindelig, stor Udvandring. Jeg drømte alt om en lystig Julestue; hvorledes jeg vilde tage mig ud iblandt de øvrige Foræring; om det deilige Jule-Træe med sine brogede Lys, og de søde guulokkede Englebørns Glæde ved den hele Herlighed. Men det blev ved Drømmen. Dagen før Festaftenen traadte en lille alvorlig Person ind og forlangte en Deel Bøger. Jeg skinnede ret frem paa Hylden med min forgyldte Ryg og brystede mig af mit hele pyntelige Udvortes, men just dette var ham en Torn i Øiet, han ønskede mig i raa Materie for selv at kunne udstyre mig, men da jeg var det sidste Exemplar af *Djævels Elixieren* tog han mig til sig. Tænk, min Overtaskelse og Skræk, da jeg saae mig bragt hen i et Leiebibliothek. »Farvel Julestue, Juletræe og søde Englebørn!« sukkede jeg; levende stod *Spießs* »*Vandringer gennem Ulykkens Huler og Elendighedens Boliger*,« mig for Øiet, jeg tænkte paa de tyske Skjæbne-Tragedier men jeg var Mand, jeg græd ikke. Hvilket Selskab befandt jeg mig ikke i? Forslidte, fidede og forrevne Exemplarer vovede at kalde mig Kammerat og Broder. Et Papiirfuttural blev sat omkring mig, og saaledes fik jeg Plads imellem et temmeligt velklædt Exemplar af: »*det befriede Israel*,« som aldrig havde været

ude af Huset, og en meget lurvet *Herman von Unna*, der saae ud til at have tumlet sig altfor meget i Livet.

To Dage stod jeg urørt paa den høie Hylde, paa den tredie Dag begyndte min Vandring. Det var en deilig vinterklar Morgen, Solen skinnede gennem de halvoptøede Ruder, da

I det samme slog Klokken tolv, jeg puttete ihast Bogen i Lommen, skyndte mig midt ud paa Broen, men Gud maa vide hvordan, nu faldt der mig ikke en eneste smuk Tanke ind, som jeg havde belavet mig paa. – See det var da det sidste Puds det gamle Aar spillede mig.

Syvende Capitel

(Ludvig den Fjortende forvandler sig i en Tommeliden fra Sirius. – En poetisk Vægter. – St. Peder vil overraske Læserne med sin Nærværelse. – Livets og Dødens Port).

Der var altsaa nu ikke andet for, end at spadserere over Broen; det gjorde jeg, og stod nu mellem de parallelle Linier, Volden og den snorlige Reberbane danne. Kronen var kappet af alle Træerne, og dette bidrog ogsaa sit til at det Hele fik et stivt, matematisk Udseende. Det forekom mig, som var jeg flyttet tilbage i *Ludvig den Fjortendes* Tidsalder, og stod ved en af Alleerne i Versailles. – Træerne med deres afstumpede, besnede Kroner syntes mig et Geled stive Hofmænd med Allonge-Parykker. – Høit oppe paa Himmelen hang en majestætisk, uveirssvanger Sky, den var mig et levende Billede paa Frankriges Ødelægger, som Smigrerne kaldte Ludvig den Store. Ogsaa han stod i Afstand majestætisk og prægtig, men nærved var det den kolde, truende Uveirssky, der bragte Storm og Ødelæggelse over Alt hvad der var under den. Forbi er Ludvigs Herlighed, men hans Navn vil evig staa med blodige Ziffre paa Revolutionens Skjændsels-Støtte.

Idet jeg saaledes stod og stirrede paa den sorte Sky, der steg mig mere og mere hen over Hovedet, forekom det mig at min Ludvig den Fjortende forandrede Udseende og fik ordentlig en menneskelig Skikkelse. Han gjorde en uhyre Fart nedad, som jeg ogsaa mærkede paa Luftrykket. – Det faldt mig da ind, at det Hele maatte være en Vandhose, og i det samme rullede der ogsaa en underlig dæmpet Torden over mig, og jeg hørte ganske tydelig det latinske Ord: »*apage!*« Ihast trak jeg mig derfor ind under Volden og stod med bøiet Hoved indtil alt syntes roligt omkring mig; nu saae jeg i Veiret, men tænk min Skræk, da jeg seer en uhyre stor Mand, lidt høiere end runde Taarn, sidde paa Volden, der syntes ham kun en lav Græsbænk. Begge Fødderne stode ned i Gaden, og jeg var ulykkeligviis posteret midt imellem dem. – Det var i Sandhed en behagelig Overraskelse; jeg følte mig som Fiskeren i Aanden *Amiahs* Selskab.

Hvad der havde forekommet mig i en Uveirssky og *poetice* Ludvig den Fjortende, var ikke mere eller mindre end en Tommeliden fra Planeten *Sirius*. Enhver som har læst *Voltaire's* *Micromegas*, veed, at i Almindelighed ere Indvaanerne paa Sirius 8 Mile høie. I

Forhold til sine Landsmænd var altsaa denne, mig saa store Mand, meget mindre end vor Tommeliden er hos os. – Deels af Frygt for at blive søndertraadt i sit Hjem, eller slugt af en Græshoppe, deels ogsaa af andre Aarsager, som man snart skal faae at høre, havde han i en Alder af 140 Aar (thi man veed, at Sirianere blive almindeligviis 1500 Aar gamle) fattet den Beslutning at vandre ud i Universet og søge en Klode, hvor Peblinge som han, kunde gjælde for store Folk.

Hans Hoved svulmede af uhyre Buler, som jeg opdagede vare Organer, hvilke han besad i en langt mere udviklet Grad end vi. Latin var det eneste jordiske Sprog, han havde lagt sig efter; salig *Cicero* havde lært ham det for 200 Aar siden, da de traf sammen i en af de høiere Regioner; han talte det derfor meget classisk, og havde desuden ogsaa et saadant Udtryk i sit Ansigt at man aldeles uden *Badens* latinske Lexicon kunde forstaae selv de usædvanligste Ord.

»Deres *Excellence*,« sagde jeg, da vi vare blevne lidt bekjendte med hinanden: »behag at tale lidt sagtere, ellers vækker de ikke blot Skildvagten og Vægteren, men det hele Qvarteer.« Han fulgte mit Raad; snart vare vi begge i en dyb Samtale, men da han begyndte med sit Barndoms-Liv, skyllede de hede Taarer ned ad Volden.

»Ak, græd dog ikke!« udbrød jeg: »ellers er De istand til at skolde mig med denne koghede Skylregn.«

Da tog han et stort Skibsseil op af Lommen og tørrede de store Øine.

»Gjerne var jeg forbleven i Hjemmet,« sagde han, »i hvor lille jeg end er, men det gaaer saa langtsomt med Befordring, efterdi Folk leve deroppe saa mange Aar.

Vor hele Bestræbelse gaaer ellers ud paa at blive saakaldte *Jubel-Oldinger*; naar man i 1000 Aar ganske ordentlig har passet sit Embede, saa bliver der strax slaaet Medailler for En, man bliver roest fra Prædikestolen, og er man Præst kan man gjøre det selv, ja man kommer ganske i Parallel med de største Afdøde, der gavnede og hædrede Fædrelandet. Det gaaer rigtignok sommetider meget for vidt, og derfor har vor første Vaudevilledigter, som det sig bør Digteren – *castigat ridendo mores* – skrevet en Vaudeville: *Jubeloldingen*, der gjør ligesaa megen Lykke, som Deres *Kong Salomon* og *Jørgen Hattemager*. – Jeg for min Person havde isinde at gaae den militaire Vei, for deshurtigere at avancere; det er jo kun at trække Uniformen paa og saa trække paa Parade; naar man saaledes har tjent Kongen – eller rettere Kongen tjent os – i 1000 Aar, saa bliver man strax Jubelolding, faaer Orden, Medaille, Fester, og omtales i alle Aviser som Hædersmand.

Men tusind Aar blev mig dog lidt for langt, og dette bestemte mig ogsaa for endeel til at vandre ud til en Planet, hvor man ikke behøvede saa lang Tid til at naae denne Herlighed. – Det er ellers meget godt at vor Herre existerer, thi han lader Folk døe i rette Tid; ellers bleve de allesammen Jubel-Oldinger, og det var dog lidt for mange! – Og i Grunden syntes mig ogsaa, at dersom Nogen skulde have Æren, saa maatte det være vor Herre, fordi han lader dem leve saa længe.«

Saaledes taledede Manden; men da han nu kom til sin Bortreise fra Sirius, hvor spidsede jeg ikke da Øre! Hvilke Fodvandring og Seiladser havde ikke han gjort fra Planet til Planet! Tre Gange passeret Melkeveien, og betraadt Sol og Maane! Det var noget ganske andet, end en Fodreise fra Kjøbenhavn til Amager; men Herre Gud hvad man ikke kan gjøre i det Store gjør man i det Smaa. – Han fandt ogsaa, at Forholdet imellem min lille Reise og Dens,

som reiser over Verdenshavet, just ikke var saa ulige, som naar han vilde sammenligne sin igjennem hele Universet med den et Menneske kan gjøre fra een Verdensdeel til en anden. Hvad er vel vort Verdenshav med alle sine Øer, mod Himlens store Ocean med alle sine svømmende Kloder? Ikke engang saameget, som et lille Blækstænk imod hele det sorte Hav. Det hele Planet-System, hvortil vi høre, fortalte Manden mig, var ellers ikke andet end en stor Skole, indeelt ligesom Skolerne paa Jorden, i flere Classer, og i denne skulle Fornuftvæsnerne dannes for den store Evighed. Vi maa nu slet ikke troe, at vi ved Døden strax dimitteres til det store Universitet deroppe. Ak nei! vi ere her paa Jorden endnu ikke længere end i Peblinge-Classen; Døden er kun en lille Examen, der flytter os i en høiere Classe.

»Men hvorledes er da hiin Forandring?« spurgte jeg den store Mand: »selv har jeg aldrig ret kunnet tænke mig, at den lille snevre Grav kunde være Grændseskjellet imellem en sandselig Verden og den høieste Tilværelse. Rigtignok æde Ormene, som *Kingo* siger, Verdens Lyster ud, men jeg er dog bange for at Sjælen kunde beholde en lille Tanke af dem. Da De har seet og talt med Personer i den anden Verden, vilde De kunne give mig en herlig Underretning om det Hele; det vilde være en ubetalelig Perle for min Fodreise. Tænk ædle Mand, det er mit første Arbeide, det første store Skridt jeg gjør ind i Livet; det kan bidrage saa usigeligt meget til Folks gunstige eller ugunstige Mening om mig.« –

»Jeg vil oplive deres Phantasie,« svarede Manden mig, »beaande dem med min høiere Aande ...!«

»Ak nei!« afbrød jeg, »blæs ikke paa mig, De er istand til at blæse mig langt ud i Kattegattet, og saa hjælper min Phantasie mig ikke det mindste. Giv mig heller en Smule tydelig Idee om den anden Verden; siig mig, hvor vore kjære Forfædre nu tumle sig, hvad de tage sig for o. s. v., og jeg lover Dem – – tre Exemplarer af min Fodreise, og desuden min evige Erkjendtlighed.« –

Saaledes spillede jeg med al min Veltalenhed; endelig tilsidst, tænk dem min Glæde, gav han efter for mine Bønner. –

»Nu saa læs det selv!« sagde han, og reiste sig, saa lang han var, op paa Volden løste sit Belte og bredte sine store Kjoleskjøder ud. – Med bankende Hjerter stirrede jeg derop, men mine svage, dødelige Øjne saae ikke uden en tyk Taage. Jeg greb ham ved Benene, men følte ingen Ting; kun en fugtig Taage omhyllede mig, jeg steeg heelt ind i den, men saae slet intet; langtsom hævede den sig i Veiret, og svævede bort over Søen. –

Jeg blev en lille Smule, hvad man kalder flau, og var nær falden i elegiske Betragtninger, men saa begyndte det i det samme at synge stærkt for mit høire Øre, (Enhver veed nok hvad dette betyder), jeg hørte ganske tydelig Dig min Læser, klage over, at den hele Reise blev Dig lidt for phantastisk, at det klang Dig som et broget Eventyr, en Skjærsommernats-Drøm; jeg syntes ogsaa, at Du kunde have noget Ret, og jeg besluttede at gaae i mig selv, blive et nyt og bedre Menneske, ikke flagre om paa Phantasiens bugtede Sideveie, men smukt stige ned af Volden og gaae Fornuftens lige Landevei langs med Reberbanen. – Forsigtigt begyndte jeg at klatre ned af Volden, men Skjæbnen vilde, at mine Fødder skulde glide, og jeg styrtede ned paa noget Haardt; det var en slumrende Vægter; han vaagnede, stirrede paa mig med store Øine, men sagde ikke et Ord. Mit Hjerter var saa fuldt; jeg følte den bekjendte mægtige Længsel efter at meddele mig; Manden saae saa godmodig ud, syntes endnu halvt at drømme. Jeg udøste strax mit Hjerter for ham; men hvor studsede jeg ikke over hans

Ideers Klarhed, det dybe Blik han havde gjort i Naturen og Menneskelivet. – Nei, det varingen almindelig Vægter! saadan En finder man neppe i Livet, men kun i *Jung Stillings* Fortælling³. »Men det maa da være et sørgeligt prosaisk Liv,« sagde jeg, »at gaae hver Nat og ælte i Sne og Snavs, og det ganske ene i de samme Gader, altid syngende den samme Vise medens de fleste Tilhørere sove«

»O det er ikke saa eensformigt som de troer!« afbrød han mig. »Vi Nattens Børn see mere i en enkelt Gade, end De, ved lys Dag i dem allesammen. – Selv Taarnvægteren, ihvor høit han boer, og seer den hele By over Hovedet, seer ikke det Halve, af hvad vi Jordbeboere see og høre, uden det just skulde være En der var begavet med et ægte Seerblik; saaledes som der for nyligt har været een. – Han havde hver Nat en naturlig, magnetisk Søvn, i hvilken han fra sit ophøiede Sæde saae ned igjennem alle Byens Tage. Intet blev ham skjult; ethvert Ord kunde han høre. – Han fik ellers sin Afskeed fordi han glemte at raabe; nu raaber han ikke mere!« –

»Og hvad saae han da i sin magnetiske Søvn?« spurgte jeg. –

»Forunderlige Ting; de fylde en heel Bog, som jeg gemmer hjemme i min Kiste. Ja, det var en stor Mand, men Skjæbnen satte ham kun paa et Kirketaarn!«

Under denne Samtale vare vi Reberbanen forbi, og dreiede nu om i den beboede Gade.

»Her er mit Theater!« udbrød Manden: »her synger jeg mine Bravour-Arier, og gjør mig, som de chaldæiske Vise, fortrolig med Stjernebillederne. Troe mig, unge Mand! en Gadevægters Liv er ikke saa prosaisk, som det maaskee ved første Øiekast kan forekomme Dem. Han er jo dog et levende Grændseskjel imellem Aande- og Sandseverdenen. Seer De,« afbrød han sig selv, og pegede op paa Tagene, »kjender De det brogede Spil?«

Jeg saae i Veiret; alle Tagene i den hele Gade, og paa ethvert Huus jeg kunde see omkring mig og inde i Byen, vrimlede som Myretuer af smaae luftige Væsener, der med en utrolig Lethed svingede sig gjennem Tage, Vægge og lukkede Vinduer. –

»Det er Drømmene!« vedblev Manden: »nu vil de spille Comedie med de sovende Mennesker. – Tidt dratter et Par Stykker ned paa Hovedet af os, som gaae her i vort lovlige Kald, og da er det jo naturligt, at vi komme til at drømme, men saadant noget tænke nu aldrig Menneskene paa, naar de begynde at recensere en stakkels Vægter.«

Jeg kunde ikke blive kjed af at stirre paa de luftige Smaa. Hvilke underlige Scener fremstillede de ikke og toge selv Mennesket med som Marionet i det brogede Skuespil. Der satte de Brudekrandsen paa den unge Piges Hoved og lode Præsten lyse Velsignelse over det lykkelige Par. Her plagede de, som smaae Djævlé, en skinhellig Synder og lode ham falde igjennem den kolde skarpe Luft. Nogle legede som deilige Engle med hvide Vinger med de sovende Smaabørn, som de toge op med sig til det store Juletræ i Himmelen; Andre kom, som Tyve, og stjal Pengekisten fra den Gjerrige, skjøndt han havde den under sit Hovedgjærde, medens en anden, lille, lystig Flok reed ham som *Maren*, saa at han hverken kunde skrigé eller reise sig. – Snart mættede de Hungrige paa Straaleiet, og snart satte de en kjær Afdød lyslevende igjen tilbage i den gamle Huuskreds.

Men kun nogle Timer varer det deilige Tryllespil, saa kommer Fornuften og jager den gamle Mand Søvnén paa Døren; i Huj og Hast maa han da pakke sine brogede Drømmebilleder

3 »Vægteren og hans Datter.«

sammen, saa at vi, sædvanligviis, sjelden faae en ordentlig Ende paa det natlige Skuespil. Den Gamle lister sig bort med sin hele Flitterstads der bliver til Intet, naar man seer den ved lys Dag, og med aabne Øine.

»Ja den hele Herlighed hører just ikke til mit Departement,« begyndte min Ledsager igjen: »det er et Skuespil, hvortil Taarnvægteren har første Plads, men det er ogsaa det eneste Jordiske han har at fornøie sig med. Han er et indskrænket Væsen, et Slags *Peri*, der hverken hører til Himmel eller Jord, men maa bevæge sig paa sin snevre Taarngang. Men vi hernede have Eventyr paa Eventyr, lige fra jeg faaer sat Liv i mine »skjønne Aander,« og til Hanegal. – Men de kjender nok ikke mine skjønne Aander?« spurgte han. »Der seer De strax een af dem,« vedblev han og pegede paa en af Gadelygterne: »det er ganske moersomt at høre paa, hvorledes disse smaae Tingester kan sprutte af Forfængelighed, naar der først er sat Ild i deres Smule Væge, og de saa skinne en halvsnees Skridt hen af Gaden; strax see de med saadan Foragt op paa de velsignede Guds Stjerner, der dog ere ganske andre Folk end de, baade i Henseende til Størrelse og Udødelighed, og kroe sig af deres Glands og egen ubegribelige Storhed. – Mangen deilig *Ninon* blandt de nordiske Hetærer betroer mig sine Hjertesorger i den maaneklare Vinteraften. Den hele Gade dandser jo, saa at sige, efter min Pibe; kun et lille Stykke paa min Tryllefløite, og et Udraab paa een Stavelse, strax flyver man ud af Sengen og aabner mig Vinduer og Døre. Naar Magistraten sover, vaager jeg, og kommer der engang et Syn, som ikke saa ganske hører til denne Verden, slaaer jeg fromt et Kors og lader det passere forbi. Ja, jeg kunde være Spaamand, naar jeg vilde, men det er ikke klogt at sige Alt hvad man seer. Naar jeg saadan om Natten hører det komme: »klap! klap! klap!« saa veed jeg nok hvad det har at betyde. – Deromme fra Kirkegaarden kommer Helhesten haltende paa sine tre Been og stiller sig udenfor Porten paa det Huus, hvor han vil hente sin Rytter; saa kunde jeg nok spaae den næste Dag, men Tand for Tunge! – Mangen Ligskare er spadseret mig forbi her i Gaden, men jeg har lukket Øinene, ladet den passe sit, som jeg passede mit. – Hver Nytaarsaften seer jeg ellers tidt nede i Kjælderne og inde i Stue-Etagerne, hvor der er stort Selskab, mangan rask Karl og deilig Pige sidde uden Hoved, og Ligkisten staaer midt paa Gulvet«

»Men det er nu altsammen saa gyseligt,« afbrød jeg ham: »Ere der slet ingen lyse Puncter, intet reent Idyllisk i Deres Vægter-Liv?«

»O mere end De troer,« svarede han; »Naar jeg nu en stjerneklar Nat sidder paa Gjenboens Trappe og har den rene, blaa Himmel over mig, og Ruinerne med den vandrende Skildvagt, indsvøbt i sin store, røde Kappe, foran mig, saa drømmer jeg mig i Italien. Har jeg ikke den rene dunkelblaa Himmel over mig? og seer jeg ikke de skumle Ruiner i det blege Maanelys? Rigtignok ere Ruinerne i Italien Boliger for Banditter og Vagabonder; men ere disse det ikke nu, saa have de været det i deres Velmagts-Dage; mangan Kjeltring har tilbragt Nætter og lyse Dage indenfor disse Mure. – Forleden kom jeg ellers over en »dansk Tilskuer«, af Professor *Rahbek*, hvori jeg saa en Anmeldelse af et Værk over *berømte Skurke og Skurkinder*, Forfatteren ønskede Bidrag; det er ellers, saavidt jeg veed, ikke kommet ud, maaskee tillod Politiken det ikke? Ellers kunde jeg have leveret de bedste Bidrag, thi hver *St. Hans Nat* reiser Børnehuset sig i sin hele Herlighed; da drage al Verdens afdøde og nulevende *Skurke og Skurkinder* derind, og holde et stort Bal. – Gud maa vide hvorledes de kan rummes derinde? *Schinderhannes*, *Peer Mikkelsen* og saadan anden gemen Pøbel faae da heller ikke Lov at slippe ind, men maae staae udenfor og kige ind ad Vinduerne.

Ak! hvormange kronede Hoveder med geistlige Recommendationsbreve paa Ryggen, hvor utallige mange Ministre og hellige Fædre svinge sig ikke om derinde, saa jeg ofte undrer mig meget over, at Skildvagten Intet mærker.« –

Jo mere han taledede, des tydeligere blev det mig, at denne veltalende, ja næsten poetiske Mand neppe kunde være en slet og ret Vægter. – Hans Sprog førte ham lidt for meget ud af Costumet. – Rask greb jeg hans Haand, stirrede ham stivt ind i Øinene, idet jeg udbrød: »Mand! De er ikke hvad De synes at være!«

»O!« svarede han smilende: »fordi De nu traf mig i en uskyldig Søvn, vil de nu strax harcellere over min Svaghed, som dog egentlig kommer fra Drømmegeniernes Ubehændighed.«

»Det er ikke saaledes meent,« svarede jeg: »De er en forklædt Eventyrer, tilstaae det kun, jeg skal ikke forraade Dem!« –

»Nu da,« svarede han: »tak De Gud at jeg ikke er den, jeg synes at være, ellers saae det kun daarligt ud med deres Fodreise. Har De tænkt paa, at alle Byens Porte, Nørre undtagen, lukkes Klokken tolv, og Nøglerne, saavidt jeg veed, bringes til Hovedvagten? Hvorledes vil De nu komme ud paa Amager før imorgen? Klattrer De over Volden, kan De faae en Bajonet i Livet, og kryber De igjennem Nøglehullet, sige alle Læserne: nei, det er ogsaa altfor overnaturligt. – Hvad vil De nu gjøre?« –

Jeg blev ganske elendig til Mode. Nu huskede jeg først, at Portene lukkes Kl. 12, og nu var den snart 1. Hvorledes skulde jeg slippe ud? – »Nu, tak Deres gode Skjæbne,« sagde Manden: »ud skal De nok komme. – Jeg er *St. Peder*, og har da sagtens ogsaa en Hovednøgle til Amagerport.« –

»St. Peder!!!« udbrød jeg og havde nær tumlet om: »Ak nei! det gaaer slet ikke an! hvad vil Læseren sige? Deres hele Fremtræden er ikke motiveret nok; De passer jo slet ikke her i min Fodreise!«

»Pst! stille dog!« sagde han med dæmpet Stemme idet han lagde Fingeren paa Munden: »behøver jeg at citere Dem hvad *der gestiefelte Kater* siger til *Gottlieb*: man muß nur nicht thun, als wenn es etwas Besonderes wäre, – man gewöhnt sich an alles. – Siig mig dog paa hvad anden Maade De vil slippe ud af Porten, naar jeg ikke hjælper Dem. – Lad bare ikke Læseren mærke Deres Forlegenhed, saa troe de Fleste, det maa saa være; saadanne Urimeligheder ere jo ganske almindelige i mange Romaner, der hæves til Skyerne, og i Dramer, som man bestormer Theatret for at faae at see.« –

»Ja det er sandt nok!« svarede jeg ganske spagfærdig: »men var De bare en anden Person og ikke *St. Peder*! det er mig for profant at faae Dem ind i min lystige Reise; og hvad vil *vor Herre* sige til dette Eventyr?«

»Spørg heller, hvad vil Menneskene sige, naar De nu selv gjør dem opmærksomme paa det Underlige og Profane i min Fremtræden. – *Vor Herre* siger Intet; han er slet ikke, som de fleste Mennesker troe, en streng Papa, der ikke lider Børnenes Spøg og Munterhed; paa denne Maade kom der kun Hængehoveder i Himmerig. – Nei, var *vor Herre* som Menneskene, da havde han allerede for længe siden tabt Taalmodigheden. – Alene de mange aandelige Tiggerbreve og urimelige Ønsker, der i een Dag kan komme fra denne lille Klode, kunde gjøre selv en Engel kjed af det Hele. Fiskeren vil, for sit Fiskeries Skyld, altid have Regn; Bonden Solskin. Der jamrer man, fordi Stormen gjorde det rigtladte Skib til Vrag, medens Andre i Kirken takke for det velsignede Skibbrud. Den gamle Onkel vil gjerne have et langt Liv; Arvingerne bede om, han snart maa døe. Tredive søge eet Embede, som kun

Een kan faae, og Enden bliver, at de Ni og Tyve jamre og klage. – Nu er her for koldt, nu for hedt; nu skal Vinden blæse fra Syd, nu fra Nord, medens, paa samme Tid, Andre ønske lige det Modsatte. Ja, som Mennesker ere vi nogle slemme Dreng, der uden en hjertensgod Papa, vilde faae Riis det hele Liv. – See De bare til at Menneskene ikke forarges over vor Samtale; for *vor Herre* kan De være ganske rolig; han veier ikke hvert Ord efter Bogstaven. Der er ingen anden Maade for Dem, at komme ud paa, undtagen jeg hjælper Dem, og vær De kun overtydet om, at ingen af Læserne er nogensinde kommen paa en saa original Maade ud af nogen Port. – Havde De ikke trængt ind paa mig, skulde jeg endnu have fortalt Dem flere smukke Ting, der høre til Vægterens Departement! men nu maae vi skilles, og for at De maae kunne see, hvad der er muligt at see paa det flade Amager, saa tag disse Brillen og gjem dem til en Erindring om denne Time.«

I det samme gav han mig et Par store Brillen, og trak derpaa en Sølvnøgle frem, med hvilken han ganske sagte aabnede Portlaagen, gennem hvilken jeg slap ud. –

Høie, mægtige Følelser gennemstrømmede mig; ja jeg troer selv, jeg følte ligesaa meget som største Delen af dem, der beseer Ægyptens Pyramider.

Amagerport er dog den meest poetiske af alle Byens Porte. – I Flyveposten er den bleven characteriseret, som den idylliske, men jeg vil hellere kalde den *Livets* og *Dødens Port*.

Det er den første store Port igjennem hvilken den uskyldige Amagerpige første Gang træder fra sit *Arcadien* ind i den brogede Hovedstad. Under denne Hvælving har den gamle Amagerkone engang som Barn vandret med bankende Hjerter og dyb Længsel efter al den Herlighed hun snart skulde see med Fader og Moder. – Med hvilke ganske andre Følelser ruller ikke Synderen sidste Gang ud af den? – Med hvilket Blik maa ikke han betragte disse Mure? – Det maa dog være en ganske underlig Følelse, hvormed han seer Gjenstandene omkring sig. Hvor frygteligt at see den store, bølgende Menneskemasse omkring sig, og vide, at naar alle disse om nogle Minuter vende tilbage, da er man død, er udreven af det hele Samfund, i et ganske andet Væsen, i en ganske anden Stilling. – Paa Sygesengen vænner Tanken sig lidt efter lidt til Døden; Livshaabet lever dog i os, eller Smerterne bringe os til at ønske Døden; men frisk og sund, fuld af Kraft til endnu i flere Aar at drage Aande, i et Nu at føres fra Livet til Døden; sidste Gang at see Guds Himmel over sig, sidste Gang at høre Menneskelivet omkring sig, og nu at lukke Øiet for aldrig mere at aabne det; i et Nu at sættes ind i en Tilstand, intet jordisk Væsen har skildret os, det er sjælerystende.

Ottende Capitel

(St. Peders Brillen begynde at vise deres skjulte Kræfter. – Forfatteren seer paa Amager en stor Konge-Revue over alle Digterværker. – Et ædelt Træk af Mad. *Cottins Malvina*).

Dette Capitels Indhold, som Overskrift, maa gjælde for den Pause jeg gjorde ved Porten, men derpaa foer jeg ogsaa i ti lange Skridt over alle Broer og Brostene, jeg saa kun ganske flygtig hvorledes alle Kjøbenhavns Daarligheder fra det gamle Aar, bleve veiede paa Veierboden før de fik Lov til at kjøre ud til evig Forglemmelse. – Forlorne Bryster og orthodox Kristendom, Luxus Artikler, og rejserede Lotteriesedler, Alt imellem hinanden.

Men hvad kunde det mere mig at see alle disse gamle Sager, hurtigt foer jeg derfor afsted, som før er sagt, og endelig laae da Phantasiers store, herlige Tumbleplads, *det flade Amager*, foran mig.

En Beskrivelse over det Hele, kunde være en god Begyndelse til en Novelle. Ja hvem veed, om ikke endnu i *Weisflogs* og *Tromlitzs Dage*, vi læse i en Taschenbuch:

»Paa Sjællands østlige Side ligger den lille venlige Øe Amager, o. s. v.«

I Sandhed, her var da Plads for Tanken til ret at sværme om. Snart forekom det mig, at jeg promenerede paa *den finske Bugt* eller var paa det arcadiske *Novaia Sembla*; snart, at jeg vandrede gennem Ørkenen *Kobi*, for at aflægge *Dalai Lama* en Theevisit, eller gennem *Sahara*, for at finde Nigerflodens Kilder. – Nu fulgte jeg den hellige Caravane til *Mekka*, og nu stod jeg imellem Eskimoerne ved *Hudsons Bugten*.

Dog, hvad var den hele Herlighed omkring mig imod den klare Himmel med alle sine Stjerner over mig? – Det er ægte Oldsager, dem kan Ingen have forfalsket os! – De have seet *Adam* og *Eva* lege »Tagfat,« hvis de gode Folk ellers kjendte denne Leg. De hørte *Noahs* Glæde over den vel overstaaede Navigations-Examen, og saa ham knække Halsen paa mangan uskyldig Flaske. For dem jamrede *Joseph* i den dybe Grube, og for dem tonede Hymner fra de grønne Savanner. Men hele denne Herlighed vil dog ældes som et Klæde; vor Jord med alle sine fornemme Beboere skal dog engang forgaae.

Ved Vand vil det ikke skee, det veed vi jo nok, da den allerede nu er saa temmeligt vant saavel til det physiske, som til det litteraire; men hvorledes da? – Elementerne vil komme i Brand, fortæller Bibelen os. Det faldt mig herved ind, om det nu behagede en omvankende Ridder *Cometus* at komme vor Jord saa nær, at han tog den med paa Slæbetoug, hvilken Forvirring! hvad vilde ikke *Maribo-Aviser* sige? – Almanakkerne maatte da strax gjøres om, da vi kunde faae en halv Snees Aarstider eller flere om Aaret, alt eftersom den nærmede sig mere eller mindre til Sol og Planeter. Det vilde blive en ganske artig Marsch! Jorden var istand til, saaledes at komme ud af al Fatning, at den glemte at løbe rundt; saa blev det Sidste, næsten værre end det Første; da blev der en evig Dag paa den ene Side og en evig

Nat paa den anden; her maatte man da brænde en god Ild, men saa fik ogsaa de Orthodoxe deres Helvede bragt istand, og behøvede ikke strax at tye til Bibelen, men blot sige: »gak selv at see!« – Jeg kan ellers tænke, at den mørke Side vilde blive et Slags Siberien, hvorhen man sendte Forbrydere og fattige Folk. Saaledes kunde vi nu fare om en Tid, saalænge Ridder *Cometus* ikke gjorde for store Spring, men Enden blev dog, at vi løb Panden imod en Planet, og brændte op i lys Lue, saa at der ikke engang blev en *Reiser* tilbage, der kunde beskrive: »den fürgterlige Ildebrand,« og sukke over os: »arme Mennisker.«

Men jeg maa prøve *St. Peders* Brillen, tænkte jeg, hvem veed, hvorlangt jeg seer med dem, maaskee gjør jeg de største Opdagelser i Maanen. – Er det nu bare ægte himmelske Brillen og ikke Nürnbergers Stads. Jeg satte dem paa Næsen og saae i Veiret, nei det var ikke simple Rude-Glas. En heel broget Verden aabnede sig for mig. Høit oppe hang Himmelen, Tidens store uendelige Hav; som bortilende Secler seilede Skybjergene hen over mig. Menneskelige Skikkelser arbeidede saa travle paa deres Babeltaarne, drømte om Udødelighed og forgik i det samme, Sky-Seclerne selv smeltede hen paa den fjerne Horizont, som en kulsort Masse, et Skygebilled af den henrundne Tid. Brogede, luftige Skikkelser tumlede sig igjennem det store Luftrum og istemte en, for det uvante Øre, underlig Concert. Det var Menneskets Ønsker, Haab og Længsel der drev bort, et Spil for de tumlende Vinde, medens hver istemte med mægtige Toner, hvad der rørte sig i hans Indre. – Jeg saae ogsaa mine egne Følelser flagre ud som smaae Werthern i elegiske Gevandter, men de vare saa blege, saa skindmagre, ikke andet end den bare Følelse, saa jeg blev ganske bange for deres Optagelse i Verden. »Ei stop Barnlille!« skreg jeg og greb strax saadan et lille elegisk Hjerte-Suk ved Benene. »For Guds Skyld, viis Jer dog ikke saaledes for Folk! kun i en lystig Narre-Dragt, som originale Krabater, kan I gjøre Lykke. Enhver sørger dog for sine Børn, saa godt han kan, jeg gjorde ogsaa Alt for mine og var tilsidst ret fornøiet baade med mig selv og med dem. Saaданne elegiske Udbrud, ret fra Hjertet, faae dog et ganske andet Syn naar man maler de blege Ansigter over med en Smule Lune, giver dem et par comiske Knebelsbarter, en poetisk Papirskrone, og al sin Vittighed som Brix ved venstre Side, let finde de da Døren aaben, thi Verden vil gjerne lee; træffe de nu paa et beslægtet Hjerte, saa kjendes de nok gjennem Masken og blive da dobbelt velkomne.

Lystigt flagrede de bort, og svandt mellem den uhyre Vrimmel, hver Fugl sang med sit Næb sin Fryd og Smerte og det hele Jord-Liv svarede i humoristisk Chor:

Skjøndt Birkeriis og Grammatik
 Er Barnets første Handsel,
 For at det med det gamle Krik
 Kan bære Smertens Randsel;
 Som Børn man dog i Taaget gaaer
 Og drømmer hele Dagen,
 Man vaagner ei, før Verden slaaer
 Os meget slemt paa Bagen.
 Lidt knixer Lykken vel, o ja!
 Men tidt den slaaer med Keiten,
 Strax følger paa Rabarbara,
 Liigtorne, Werthers Leiden.
 Vort Liv er ingen Kongevei

Der altid smukt gaaer lige,
 Slemt var det, hvis den førte ei
 Os til et bedre Rige.
 Den løber meget ud og ind,
 Har Tidsler fleer end Roser,
 Snart gaaer den over Fjeldets Tind,
 Snart gennem dybe Moser.
 Men Tanken er en dristig Ørn,
 Der sig til Himlen svinger,
 En Moder, der de trætte Børn
 Til Fader-Hjertet bringer.
 Og nynner sært sin Trøste-Sang,
 Der underlig os rører,
 »Fat Mod! om Veien end er Trang,
 Den dig til Himlen fører.
 Lad storme kun den barske Vind,
 Lad Livets Bølger bruse,
 Sæt til din Gud kun Sjæl og Sind,
 Dem kan ei Verdner knuse.«

I det samme begyndte det ganske underligt at suse og bruse omkring mig, jeg saa til Siderne, og finder, at hele Amager-Land, vimler af Mennesker til Hest og til Fods. Der har jeg da Spøgeriet, tænkte jeg, og blev ganske fornøiet over, at opleve et ordentligt tydsk Eventyr. – Menneskemassen kom mig nærmere og nærmere, og jeg saa nu, at det var hele Regimenter, men de forekom mig dog alle lidt for brogede, til at være Aander af gode, christne Jyder, Fynboer, o. s. v., der ved Midnat holdt Mynstring. Generalernes Mondering var ganske forskjellig, hver saa ud til at høre til et andet Aarhundred og en anden Nation, og det forunderligste var, at Generalerne havde ikke alene eet Hoved, men uhyre mange; dog dette hjalp mig paa Ideen. Jeg erindrede mig, at i *Heibergs* Julespøg og Nytaarsløier træder Publicum frem som en Mand med mange Hoveder. Hvor kunde jeg tvivle længer; allerede *Horatz* kalder det jo: *bellua multorum capitum* alle Generalerne her vare forskjellige Tidsalderes og Nationers Publicum der holdt en stor Konge-Revue over alle Digterværker, hvis Helte og Heltinder, efter deres forskellige Skabning og Følelse, vare inddeelte i flere Regimenter.

Kjære Læser, bliv nu smukt et Barn igjen, men glem alligevel ikke, Alt hvad Du har læst siden Du blev et stort, fornuftigt Menneske, og Du skal da see hele den phantastiske Revue, saaledes som den marscherede mig forbi.

Allerforrest gik de *Rasendes Hær*, der bestod af Vanvittige, brudt ud af *Spieß's* Biographier og andre mindre bekjendte Digterværker. *Finnekonen* fra: *Syv-Aar* var deres Marketenterske og *Magde Vildfair* hendes tro Haandlangerske; dem fulgte *Røverhistorierne*, som alle vare til Hest, og saa ret ridderlige ud; især havde Anførerne ædle og høimodige Ansigter. *Rinaldo* var deres Anfører og saa meget uskyldig ud, desuden var han ogsaa klædt i Rosenrødt, som *Fanfan* i: *de borgerlige Stævnmøder*.

Nu kom *Kjærligheds-Regimentet* der bestod af to Afdelinger, de Ulykkelige, og de Lykkelige. Ved det første kjendte jeg strax *Siegwarth* paa Munkekappen; *Romeo* var Trommeslager,

og den lille Page fra *Blanka Pibedreng*. Denne Deel var ellers rent gal til at skraale; de Lykkelige vare derimod mere tause. – Her gik Brødkoner om med Sonetter og tibulske Digte, og smaae Drengene solgte: *Martsvioler, Maanedstroser og Vergißmeiniichter*. Alle Tropperne bare høie Huer med en clarensk Indskrift: »*Livets høieste Lykke er Kjærlighed.*« Dem fulgte det respectable *Borgerskab*; i hvilket jeg kjendte mangan agtet Mand fra *Schröders* og *Iflands* Stykker, samt mangan ædel Kjæltring udmunderet af *August von Kotzebue*. Her var ellers: *Eulalia Meinau*, ligesom ogsaa *Voltaire's: La pucelle*, Marketenterske, men den sidste førte saadan en skammelig gemeen Mund, at jeg saae selv, *Holbergs gamle Magdelone* blive: »*roth, über und über.*«

Nu viste der sig tre underlige smaae *Cadet-Regimenter*, det var *Pygmæerne, Lilleputianerne, og de Underjordiske*. *Tommeliden* red paa en deilig grøn Græshoppe, der gjorde mange Caprioler med ham; han holdt sig til *Pygmæerne*, der alle saae ret drabelige ud med deres Fingerbøl-Rustning, og lange Knappenaals Landse. – *Lilleputianerne* red paa glimrende Sommerfugle, og svingede de smaae Sabler i Maaneskinnet, medens *de Underjordiske*, som store, sorte Myrer mylrede under dem.

Nu kom: »*Signelill, Thet är en lustigh och sanfärdigh Tragoedia*« af Johannes Messinius ledsaget af *Blancmæreta, Swanhueta* og flere svenske Tragoedier fra Begyndelsen af det syttende Aarhundred; men da jeg mærkede, at ikke det halve Tog var forbi, og jeg følte mig ganske sulten, løb jeg strax hen til en smuk lille Brødkone, der stod i Nærheden med sin rene pyntelige Kurv. Jeg nærmede mig hende, det var Mad. Cottins *Malvina*. Hun trak strax Dugen bort – (den er bekjendt fra *Axel og Valborg*) – jeg stirrede ned i Kurven, og saae de deiligste, modne *Læsefrugter*, fire stegte *Brevduer*, et røget Bryst af *den galende Hane*; et Laar af *Meister Floh*, (men det var meget dyrt); en vel tilproppet Flaske med: *Smiil og Taarer af N. T. Bruun*; og mange andre, rare Sager. – Imedens jeg spiste, gik der mange Regimenter forbi, som jeg kun meget løseligt betragtede naar jeg undtager de comiske Romaner der vare anførte af *Siegfried von Lindenberg* og *Peregrine Pickle*. Men jeg seer nok det kun vil blive et Catalog at opramse dem alle, jeg vil derfor kun sige, at det hele endtes med *den svære Phalanx*, hvori jeg strax kjendte, *Hakon Jarl, Palnatoke, Sigurd Schlangentödter* o. s. v.

Efter et lille Ophold viste Bagagen sig, men da den kom nærmere saae jeg tæt foran den, det underligste Regiment, jeg endnu havde seet. Alle havde de forslidte og smudsige Munderinger paa, men igjennem Laserne stak dog noget gedigen Herlighed frem. Det var *Almue-Skrifterne*; der alle, i hvor forskjellige de vare, kun udgjorde eet Regiment og vare placerede langt borte fra de andre, da de for deres ringe Udvortes ikke kunde sættes ind under de Regimenter, til hvilke de egentligt hørte.

I Spidsen for dem alle, red *Ugelspil* paa *Bileams Æsel*, han gjaldt vist nok meget, og lod som han havde parret den hele lange Række af Almueskrifterne bag ved sig. Her gik *Alexander den Store* ved Siden af *Æsopus*; *Albert Julius* havde faaet *Finkeridderen*, og *Jon Præst den taalmodige Helene*. *Markolfus* var parret med *Mester Lucidarius* og *Pontius Pilatus* med *Ridder Rød*. *Tristan* havde han skilt fra sin *Isalde* og istedet for hende givet ham *Robertus von Agerkaal*. Til sidst sluttede *Hertugen af Luxenborg* med *den uskyldige Joseph*, hele Rækken. Jeg savnede *Doctor Faust, Keiser Octavianus, Peder med Sølvnøglerne* og flere; men saa huskede jeg paa, at *Göthe* og *Tieck* havde givet dem nye Kjoler og at de saaledes vare sluppet ind i den finere Verden, og stode nu under de Regimenter, hvortil de hørte.

Endelig kom da Bagagen. 6 store Brødvogne bepakkede med alle Slags imellem hverandre. *Klokker Heegaards Riimpose, Kjøge Huuskors, der Grünmantel von Venedig, Lykkens flyvende Fane, die rothe Freiheits-Kappe*, og utallige andre Sager. – *Molboerne og de 7 vise Mestere* vare ansatte til at passe paa, under Anførsel af *Nathan der Weise*.

Jeg troede nu, at det hele var forbi, men ak, et sørgeligt Syn ventede mig. Tre store Rustvogne, belæssede med Saarede og Invalider, nærmede sig. Det var et skrækkeligt Syn; en manglede Arme, en anden Been, en tredie havde hverken Øine eller Næse, ja der var endogsaa nogle, der – *mirabile dictu* – ikke var andet tilbage af end den lille Finger.

»Men min Gud!« udbrød jeg, »gaaer det saa blodigt til? – Hvem er dog disse?« spurgte jeg nogle gamle *Commentatores*, der vare ansatte som Læger.

»O,« svarede de mig, »det er deels gamle Classiker deels kun lidet bekjendte Skrifter, hvilke Nutidens Smaa-Forfattere snart stjæle en Arm, snart et Been fra; nu et Øie, nu en Helte-Arm, for saaledes at flikke dem en nogenlunde taalelig Helt og Heltinde sammen, de kan give ud for deres egen; og naar der nu pilles saaledes, hvad skal der da blive af Skrogene? Gud veed vi flikke nok paa dem.«

»Men hvor vil de nu hen?« spurgte jeg Manden.

»Vi følge med Tropperne til den store Caserne« sagde han og pegede frem for sig; jeg saae der hen ad; midt paa Amager laae et lille Bjerg, begroet med Krat, øverst oppe paa Toppen laae en stor Bygning, det var *Poesiens Tempel*.

Det hele Bjerg var omgivet med en Ringmuur og en dyb muddret Voldgrav, fra hvilke nogle hæslige Frøer i et Væk skreg:

»*Brekkekex, coax, coax*, vi ere Poeter!«

Ved den store Indgang paa Muren, hvorigjennem Hæren drog, mylrede der af fæle Udyr, som bjæffede den hele Tid, og det af de allerbedste Regimenter. Disse Udyr, sagde man mig, vare de uvidende Recensenter, og man lignede dem altid ved *Cerberus*, men jeg finder at denne Lignelse halter altfor meget; thi *Cerberus* har fire Been og tre Hoveder; men slige Recensenter har slet intet Hoved og aldrig mere end to synlige Been.

Der paakom mig en uhyre Lyst efter at komme ind at see den hele Herlighed; men hvorledes kunde dette skee? – Dog, det syntes, som *Malvina* havde fattet Godhed for mit blege Ansigt, hun foreslog mig at krybe i hendes Kurv. Kunde *Hugo Grotius* stige i en Bog-Kasse, tænkte jeg, saa kan ogsaa jeg stige i en Madkurv. Som tænkt saa gjort; snart sad jeg imellem de stegte *Brevduer* og modne *Læsefrugter*, rigtignok generede mine lange Been mig, men jeg tænkte paa den Herlighed jeg snart skulde faae at see, og priste min gyldne Lykke.

Niende Capitel

(Poesiens Tempel. – Forfatteren kommer i et Fuglebuur).

Snart slap jeg ud af mit Fængsel og stod nu fri og lykkelig udenfor Templet i den deilige Have. Nedenfor den brede Hovedtrappe laae en velsignet Vrimmel af Drengbørn, der sang

ganske naivt den bekjendte Vise: »Hvem vil see Spilleværker for Knappenaale!« – dette var pene Smaa-Digte, skrevne i Form af Vaser, Hjerter og Kors, samt *bout-rimes* og Leverriim. – Høiere oppe paa Trappen sad en gammel Visekjærling med mange nye Sager trykte i dette Aar.

Hun solgte mig for en Spot-Priis et lille Kort over Haven og en Geographie, hvori det hele Digterland var beskrevet, der ligesom Frankerig, var indeelt i Departementer. – Allerede fra Toppen overskuede jeg en stor Deel af disse.

Gjennem hele *Frankerig* gik store Alleer af *Tragoedier*, men hist og her tittede ogsaa herlige comiske *Satyrer* frem, og i Træernes Toppe sad *Vaudevillen*, som en deilig lille Fugl der quiddrede sine naturlige, lystige Sange, himmelhøie Pyrenæer strakte sig mellem dette Land og Spaniens romantiske Digterhauge, men dog tittede *Cervantes* Kæmpebillede *Don Qvichote* over den høie Fjeldtinde og hilsede *Molieres* ægte comiske Børne-Flok.

Jeg havde troet, at jeg var den eneste, der var sluppet ind, og undrede mig derfor ikke lidet ved at see det hele Digterland, ja selve Templet, overalt vrimle af Mennesker; de Fleste saae desuden saa prosaiske ud, at jeg aldrig kunde begribe, hvorledes de vare slupne ind.

»O,« sagde Visekjærlingen, »det er meget let at komme her ind; man tager blot Billetter hos *Reitzel*, *Brummer*, eller i den *gyldendalske Boghandel*, ja man kan faae dem paa alle Leiebibliotheker; Intet er lettere, end at komme til at see det hele Digterland. Men der er Forskjel paa at see og sees,« vedblev hun, »et er at løbe alle Værelser igjennem, et andet at indlogere sig her for bestandigt og faae den store Orden: *du merite poetique*; det er en Faddergave, som kun Naturen giver Barnet i Vuggen.«

Altsaa behøvede jeg ikke at have krøbet i Madkurven; dog, jeg sparede jo min Mark og kom tillige ind paa en romantisk Maade; det trøstede mig. Jeg fulgte den store Masse til Hovedindgangen af Templet; overalt, var der broget Selskab. Geistlige og verdslige, militaire og civile imellem hinanden. Strømmen rev mig med sig, og snart stod jeg i en deilig Haugestue, som var indviet: *de lyriske Digte*. Her sad *Horatz* og *Anakreon* med Roser om Panden og drak skummende Falerner-Viin af de gyldne Pokaler. Rundtom i Hækkerne laae *Troubadourer* og quinkelerede, og fra alle fire Verdens Hjørner strømmede der Poeter, saavel vilde som tamme.

Ellers lagde jeg Mærke til, at mange af Tilskuerne, naar de kom herind fik strax en poetisk Udslet og begyndte med et at banke deres Dame paa Hjertet i det de sang: »Luk op for den lille Petro!« – Blev Raptussen for stærk, skyndte de sig hurtig ud af Haugestuen og forsvandt bag et Stakit, jeg fulgte efter og saae dem kjøle sig af i en lille bundløs Søe der udgjorde det Meste af *Departementet for Leiligheds-Vers*, der i det hele taget var altfor indknebet til at kunne frembringe noget virkeligt Stort. Rundt om Søen, var der smaae Klipper af Aviser og andre Tidsskrifter, der ved den idelige Overskylling af Vandet vare grønne og golde. Jeg vendte snart tilbage, thi Luften var temmelig fugtig, og søgte nu, for at styrke mig, ind i *Holbergs Gallerie*. Men her var ingen malede Billeder, lyslevende sadde de gode gamle Bedsteforældre her, og taledes deres ærlige, ligefremme Sprog. Iøvrigt lagde jeg Mærke til, at en stor Deel af de spadserende Damer havde puttet Bomuld i Ørene, og vare meget fordybede i en Bog de læste i, for ikke at høre de Gamles Tale; jeg tittede en af disse bly *Eva Døttre* over Skulderen, for at see, om det ikke var: »*den bedendes Kjæde*,« men tænk engang, det var *Grecourts* Skrifter, men da den var paa fransk, kunde den godt læses.

Et lille Sideværelse var indviet *Skuespillene*; her stod *Kotzebues* Portræt, bekrandset med Petersille og andre Kjøken-Urter; *Iffland, Jünger* og *Schröder*, hang temmelig i Skygge. Ellers vare alle Malerierne meget alvorlige og mørke i Forgrunden, men bag til kom der altid en rig Nabob, en Arv, eller en Gevinst i Classelotteriet, der forenede de Elskende under et smukt Tableau.

Bifalds-Yttringer døvedes ved en stærk Hulken fra det næste Værelse; dette var indviet de følsomme Romaner. Gulvet var ganske forstenet af de mange salte Taarer her fløde. Igjennem Ruderne nød man en Udsigt i de mest romantiske Dale man kan tænke sig. Her var en evig Aften- og Morgenrøde, der slog Spar-To til den vi have. Hist laae *Aristomenes* Hytte mellem steile Klippevægge. I det lille Vertshuus nede i Landsbyen logerede *Dido* og *Don Petro* hos *Familien von Langen*. Jeg skimtede *Præstegaarden ved Søen*, og saae *Liesli* spadsere med *Mimeli* i det Grønne. *Siegwarth* laae og gispede paa *Marianes* Grav, og *Dødsengelen* svævede ham over Hovedet. Ellers var der en Ting, der i Begyndelsen især undrede mig, nemlig at *Cornelius Nepos* og *Phædrus* stode øverst imellem de følsomme Romaner, men saa fik jeg siden at vide, at de med rette vare stillede der, da de ere de to *Autores*, der har faaet de fleste *uskyldige* Taarer til at flyde. Af de Forfattere der her for Øieblikket havde deres Middags Høide var især *Clauren*; Damerne vare færdig at levere et Feldtslag for at faae Fingre i hans Skrifter.

Det er da ogsaa Noget man kan forstaae; Skade at det taber saa meget ved Oversættelsen; f. Ex. de mange deilige Deminutiver der overalt møde i Originalen dem kan man nu aldrig faae, og de staae jo dog saa ganske poetisk som et Billede paa Aanden i det Hele.

Jeg kunde ikke holde ud at være i denne Trængsel og skyndte mig derfor videre frem.

En skummel Grotte oplyst ved en Kulild omgav mig; det var Nat og Maaneskin; sorte Uveirs Skyer hang truende paa Himmelen, og enkelte Lyn glimtede i det Fjerne. Jeg var i *Røverhistoriernes Departement*. En kold Gysen foer igjennem mig, men *Aranzo*, der edle Råberhauptmann, bad mig og de øvrige Tilskuere at være uden Frygt. Rædselsfulde Ruiner og Røverhuler mødte Øiet; hist og her viste der sig ogsaa en Aand. Der var ikke et ærligt Værtshuus i den hele Egn; en gammel hæsleg rødhaaret Værtinde med lange Knokkelfingre modtog sædvanlig de Reisende og havde nok at gjøre med at pudse med den udgaade Ild. Alt var mistænkeligt og hemmelighedsfuldt. Under Landeveiene vare Snore med Klokker, der ringede hvergang nogen kjørte eller red over den. Men ellers vare dog Røverne sædvanligviis de ædleste Mennesker, derimod de andre Beboere nogle sande Kjæltringer. Jeg veed ikke hvordan det var, men med eet kom jeg til at græde med alle de Andre, men saa mærkede jeg, at de Herrer Forfattere havde, ligesom Svaler, Rede oppe i Fjeldkløfterne, og kastede os stødt Peber og spansk Tobak i Øinene; jeg skyndte mig derfor afsted igjennem: »*Gallerie schrecklicher Menschenschicksale*,« hvor jeg nær var falden over *Spieß* der laae saa lang han var i Gangen og maledoop; saaledes kom jeg ind paa det *Overnaturliges Gebet*. Ak! jeg sprang fra Dynen i Halmen, her saae det endnu gyseligere ud. Her herskede evigt: *die Gespensterstunde*, Klokken blev bestandig ved at slaae 12, og Stormen tudede i de gamle Kaminer. *Den vilde Jæger* foer hen over Bjerg og Dal og istemmede sit frygtelige »*Villeveau!*« – Jeg saae: *de tolv sovende Jomfruer* og talte med: *den lille Peder* der vilde forføre mig til at røve dem alle tolv, men jeg kjendte ham nok, og spadserede derfor af, ind i en Sidegang,

men mærkede her en utaalelig Stank, der kom fra en stor Sal i Nærheden; det var Sygestuen, hvor især de Patienter befandt sig der havde den af *Christian Wilster* omtalte *Genie-Feber*⁴. Her kunde jeg ikke holde det længe ud og søgte derfor tilbage til Hovedgangen, hvor jeg snart kom ind i Forsalen til de gamle classiske Digtere. Til det Indre, hvor de ægte Old-Malerier stod maatte man have den græske og latinske Nøgle, og saaledes var det kun Indviede, der kunde komme herind; de andre Stakler maatte blive udenfor og bleve slemt narrede med Nyrnberger Træsnit som man gav ud for ægte tro Copier, og dertil kom at det Hele var saa grusomt forandret, hvor f. Ex. Digteren havde sat et deiligt Egetræ, stod her et münchhausensk Kaalblad o. s. v. Ellers lærte jeg, at det ikke er blot Skoledrengene der mishandle en Digtters Mesterværk – det faaer nu saa være, desuden faae de enten Prygl derfor eller en slet Character – nei, det er ogsaa gamle Drengene her i Livet der ganske artig forhutle en Digter og faae ovenikjøbet en god Character derfor. Det skar mig i mit Hjerte, og jeg ilede derfor bort og kom efter nogen Omflakken gennem *nordiske Vaabensale* med oehenschlägerske Kjæmpebilleder, hvis *Hakon* ikke stod tilbage for nogen af Grækenlands Mester-Værker, og igjennem *Middelalderens Riddersale*, hvor jeg især dvælede ved *Göthes* herlige: *Götz von Berlichingen*, ind i: *de østerlandske Eventyr*. Hvilken herlig glimrende Sal, skjøn som *Aladdins* Trylleslot. Kostbare Tapeter med Historier af *Tusind og een Nat* hængte paa Væggene. Her saae man *Harun El-Raschid* i Selskab med *de tre Calendere og Drageren*; der vare alle *Sindbads Reiser* levende afbildede; hist stod *Aladdin* med Lampen og her trak *Fiskeren* Skrinet op af Havet. Midt i Salen hang *den talende Fugl*, og nedenfor stod *det syngende Træ*, der lokkede alle Fuglene til sig. Hvilken deilig Hauge var der ikke udenfor! – Paa Træerne voxede Carfunkler og Rubiner, og Blomsterbedene funkede af Diamanter, Topaser og Saphirer. Langt ude laae den dybe mørke Skov med sine Rædsler. I de øde Ruiner sad Skovtroldene, som deilige Qvinder, og lokkede hver Prinds, der foer vild paa Jagten, til sig, for at de siden kunde æde ham. Jeg skimtede Magnetklipperne der trække Skibe til sig, og saae Fuglen *Roc* svinge sig med en Elephant i Kløerne hen over Diamantdalen, hvor Kjøbmændene narrede Gribbene til at bringe dem de kostbare Skatte. Mægtige Elementaander strede mod hinanden og grebe ind i Menneske-Livet. Med stærke, levende Farver stod det Lystige ved Siden af det Alvorlige og Gyselige, og udgjorde et stort harmonisk Heelt. Levende saae jeg nu alt for mig, som første Gang jeg læste *Scherezades* deilige Eventyr.

Men med et brast de brogede Tapeter med alle Billederne; jeg befandt mig i en uendelig stor Sal, ikke med Malerier, men med lyslevende Aander og Mennesker omkring mig. Fire mægtige Fyrster sadde med Tryllestave i Salens fire Hjørner, og fremkoglede de herligste Syner. Alt hvad jeg nys havde seet stod mig nu kun som deiligt glimrende Legetøi, her var Liv og Aand, Spøg og Alvor, den dybeste Tankefylde forenet med den herligste Phantasie. Til Høire sad *Aristophanes* som mægtig Gigant med *Frøerne* ved sin Fodskammel og med sin Pande i *Skyerne*. Jeg kjendte Aandernes store Konge, paa den høihvælvende Pande og det dybe Blik. Det var *Schakspeare*; en uendelig Skare med *Oberon* og *Titania* i Spidsen ombølgede ham. Den lille lystige *Puk* gjorde tusinde Løier og Fru *Mab* jog afsted i sit nysselige lilleputianske Kjøretøi, medens *Canibal* sov ved den tømte Flaske.

4 See Nye Hygæa af *Dr. Otto*.

I Salens tredje Hjørne sad *Cervantes* med *Don Quichote* paa høire Side og den komiske *Sancho Pansa* til venstre; men jeg fik ikke Tid at see den hele Herlighed; den gode Kapelmester *Kreisler* dreiede mig om mod Salens fjerde Hjørne, hvor jeg saae *Serapions Brøder* om den fyrstelige Throne. Med store dristige Omrids traadte et mozartsk *Don Juan* Billede frem mellem de herlige: »*Phantasie-Stücken*;*« klein Zackes* sprang i lystige Dandse med *Prindsesse Brambilla*, og *Kater Murr* trykkede *Miesmies* Pote til sit bankende Hjerte. Nærmest *Schackspeare* sad paa Høire *Tieck* med sin *gestiefelter Kater* og *Prinds Zerbino*, paa Venstre *Gozzi* under sit glimrende Trylletræ med *de tre Pomerantser*, *Ravnen* i Toppen, og den lystige Tiggerklub under de grønne Grene.

Mægtige Harpetoner brusede hen over mig; jeg saae i Veiret, intet Loft hvilede der oppe; nei Guds Himmel hvævede sig der med sine utallige Stjerner i det rene Dunkelblaa; lette Skyer med jublende Engle seilede igjennem det store Luftrum og sang til de gyldne Harper. Da saae jeg tæt ved mig en deilig Dreng i phantastisk Dragt og med store brogede Sommerfugle-Vinger; fortrolig greb han mig ved Haanden og nynnede Sange fra den kjære Barndomstid, da var det, som vaagnede jeg op af en lang tung Drøm, mit Hjerte smeltede hen i en unævnelig sød Vemod. Jeg følte mig atter Barn igjen; alt smilede mig, i den lykkelige Barnehimmel, med Kjærlighed imøde. Den Lille tog mig i sine Arme, store Vinger voxede mig ud af Ryggen og i lystige Lege fløi vi op mod Guds deilige Himmel. Skyerne formede sig til glimrende Luftslotte, der seilede omkring os, og dybt nede laae den hele Verden med alle sine underlige Eventyr. Paa de store tangklædte Stene ved Stranden sadde Havfruer og sang med Sivkrandse i Haaret, paa Høiene dansede Elverpigerne i Maaneskin og i de dybe mørke Skove koglede Hexene ved det røde, flammende Baal, men os kunde de ikke naae; thi høit oppe sad den gode Gud med alle de fromme Engle-Børn og vinkede os ind i den deilige Himmel. Dristig besteg vi Regnbuen, løbe op ad den brogede, luftige Bro, ind i Guds store herlige Himmel. –

– – »Fik jeg dig der Sønneke!« skreg en raa qvindelig Stemme bag ved mig og loe, saa det gav Echo omkring mig; jeg vilde dreie mig om, men ja kjære Læser, Du kan neppe blive saa overrasket som jeg; aldrig havde jeg drømt at Knuden saaledes skulde løses.

Et stort Fuglenæt blev kastet mig over Hovedet, saa Brillerne styrtede mig af Næsen, og med dem, som jeg dog greb i Flugten, styrtede ogsaa min hele Herlighed. Alt omkring mig var forsvunden, jeg saae kun det nøgne sneedækte Amager omkring mig; Fuglenættet blev trukket tættere og tættere om mig og før jeg ret kunde komme til mig selv, mærkede jeg, at jeg sad i et Fuglebuur.

Tiende Capitel

(Hvad der videre tildrager sig, – Jerusalems Skomager. – De *bekjendte* 100 Mile Støvler komme til Syne).

Tæt ved min Side stod der en gammel guulbruun Kone, saa hæslig, at *Walter Skotts* Efterlignere godt kunde have brugt hende til een af de frygtelige Damer i deres Romaner.

»Fik jeg dig der Sønneke!« skreg den Gamle og fortrak Ansigtet til et afskyeligt Smil; da opdagede jeg, at det var Amagerkone, som tillige med den Blege gjorde mig til Herkules paa Skilleveien uden for Børsen, som jeg har omtalt i Begyndelsen af min Reise.

»Du arme Ulykkens Fugl!« vedblev hun, »hvor Du har flagret om siden jeg saae dig sidst; op og ned, Phantasie-Billeder og Hjernesvind endnu værre end jeg frygtede det. Ja du kan takke din Gud at jeg fik Fingre paa dig her, ellers havde Du brækket Halsen før Du kom til Enden paa din Reise. – Hvormeget var der ikke at sige, naar jeg gad være over det, men det er ikke Umagen værd; Viis Du nu et godt Gemyt og Nemme, maaskee der da endnu kan gøres noget af dig,« og nu rystede hun en heel Mængde Grammatiker, matematiske og juridiske Bøger ind i min Ædekasse. – »Spiis Barnlille, og bryd dig ikke om alle disse brogede Phantasie-Billeder, der flyve om dit Buur, det er kun onde Lyster, som vil lede dig fra Pligten og styrte dig i Elendighed. See der Sønneke! har Du en Fluesmække, slaa nu rask alle disse brogede Phantasie-Billeder ihjel naar de flyve dig paa Næsen, og fordøi din solide Frokost! Troe mig Barn vi ere ikke satte her i Livet for at sværme som nogle romantiske Narre; nei bestil noget Grundigt, vil du ikke sulte ihjel!«

Nei ingen Dødelig, som ikke selv er revet ud af Himmelen og puttet ind i et Fuglebuur, kan gjøre sig en Idee om min Stilling; jo mere jeg slog de brogede Phantasie-Billeder i Ansigtet med min Smække, des hæftigere trængte de ind paa mig, og med forføriske Blikke og deilige Toner standsede De mig, hvergang jeg med de bedste Forsætter greb noget af den prosaiske Føde. Tabte jeg mig i Beskuelsen af disse Herligheder, klask! slog Gouvernanten, saaledes kan jeg vel bedst benævne min Amagerkone, mig med sin Stok, saa Blodet løb ned over Armene.

»Ak! Du maa endnu meget i Skole, og pines, præsses, klippes og skjæres, før Du kan blive en taalelig Arbeids-Bi i den store Kube, – Begyndelsen maa skee med, at Du gaaer i dig selv og frasiger alt Forfatterskab! husk kun paa hvad den høibaarne *Marquis af Marigny* sagde til Mad. *Pompadour* da hun blev rørt over Digteren *Boisi*, der nær var sultet ihjel med sin Kone: »Hvad gjør det om der er een Autor mere eller mindre i Verden; det Stads løber iveiret, saa det er istand til at æde os op; – Lad dem smøre Skoe og ikke besmøre Papiret!« og tro mig, der ere grumme Mange der tænke og tale som den høibaarne *Marquis*!«

»Lad mig flagre ud i den vide Verden!« bad jeg med Taarer i Øinene.

»Flagre ud,« afbrød hun mig, »du har nok Lyst til at gjøre flere Luftspring; nei troe mig, Verden har Poeter nok! nu skriv jo alle Mennesker; jeg skal nok stække i det mindste dine Vinger. Du skulde bare høre hvad Verden siger om dig og din Bog. Det er Nix begge Dele. Du vil være vittig, spille Satirikus; o Gud hjælpe dig arme Skrog, seer du ud dertil for inden

eller for uden? Og nu denne Lyst til at lege med det Alvorlige og Hellige, denne letsindige Hoppen for dog at kunne sige Noget, hvortil skal den vel lede? Din Reise kommer dog aldrig til at høre til Himmel eller Helved, men evig og altid til Amager!«

»Lege med det Hellige!« afbrød jeg hende, »det faldt mig aldrig ind; men med mine egne Følelser, ja derved kunde jeg maaskee nødes til at sætte et *maaskee*? Menneskene omkring os kan ofte saaledes spotte vore Følelser, lege med vort Hjerte, at vi selv – maaskee det er feil, – gribe det som Legetøi, for ikke at gjelde for en følsom Nar midt i den store fornuftige Verden; men den Ældres Legen er ikke Barnets; sæt dine Brillen paa, gamle Moer, og see om min Hoppen er saa letsindig, som den med bare Øine og med et flygtigt Blik forekom dig.«

»Br!« udbrød den Gamle, »hvilken Tirade var ikke det! – O du arme Ulykkens Fugl, hvilken Forfængelighed lyser der ikke ud af ethvert af dine Ord. Ja det gaaer galt! Hvilke Tanker har du ikke om dig selv! – Troe dog ikke, hvad en halvsnees Stykker har vidsket dig i Øret; du er Digter, er vittig og lunefuld. Herre Gud! man maa jo sige noget til den unge Forfatter, der læser sit Arbeide op, men du skulde kun høre naar du saa er gaaet. Den mildeste Dom er: det er et ganske godt Menneske! men han har den ulykkelige Idee, at han vil være Forfatter.«

»Ak!« sukkede jeg hos mig selv, St. Peder maatte heller have ladet mig blive indenfor Porten, end at jeg skulde komme i denne Elendighed. Rigtignok var det jo ganske romantisk, at ende som *Bajaset* eller for at bruge et indenlandsk Exempel, som *Norkros*, i et Fuglebuur; men jeg følte mig dog en Smule formeget genert.

»Vær du nu kun lidt fornuftig,« begyndte den Gamle, »og vi skal da nok komme ud af det. Havde jeg blot itide faaet dig ind paa Børsen, som var min Hensigt, saa skulde du aldrig have begaaet disse mange Luftspring; men nu skal jeg tage dig hjem og i 20 Aar«

Jeg hørte ikke mere, det sortnede for mine Øine og jeg var en Afmagt nær! – Rask marscherede hun afsted med mig, og jeg mærkede at hun tog Veien henimod Søen. Ethvert følende Hjerte kan nok tænke hvorledes jeg maatte være til Sinds. Tusinde Ideer om at slippe løs, krydsede mig igjennem Hovedet, men som de opstode, bleve de strax igjen forkastede. Da huskede jeg tilsidst paa den russiske Digter, der saa gjerne læste sine Digte for alle Mennesker, men da de derfor flyede ham som Pest, saa han ikke længer havde en eneste Tilhører, gav han sin Sjæl til Fanden, men da denne gode Mand havde hørt ham i to Aftener, tog han, paa den tredie, Flugten igjennem Skorstenen, og lod sin Hale i Stikken, da Poeten vilde holde ham ved den.

»Havde jeg dog nu alle mine Ungdoms Tragoedier,« sukkede jeg, »da skulde jeg nok gjøre hende kjed af mig!« Læse af Fodreisen faldt mig slet ikke ind; den var jo ogsaa al for nye, til at jeg ikke selv skulde synes godt om et og andet. Jeg grundede nogle Øieblikke, da forekom det mig, at min Stilling ganske passede sig til, at jeg sang den unge Munks Længsel, der bag Klostermuren sukker efter den gyldne Frihed. Jeg tænkte mig selv i den brune Kutte, hvor jeg stod ved det lille Vindue og stirrede ud i Aftensolen. »Ak!« sukkede jeg, og begyndte at quiddre i mit Buur.

Munkens Længsel

»Atter, atter er en Dag da svunden,
Atter er en Dag af Livet tabt.

Modløs staaer jeg her i Aftenstunden,
Kun for Taarer blev jeg Arme skabt.«

»Ei syng dog ikke den gamle kjedelige Visel!« udbrød Gouvernanten. »Den har jeg hørt af saa Mange, og det baade paa tydsk og dansk. Det er kun forlorne Følelser, som alle Smaa-Poeterne komme med. Det skal nu være saa smukt at være ulykkelig; man troer hver Øieblik, de gaae hen at hænge sig, og saa spise og drikke de dog godt, og gad gjerne leve et par hundrede Aar endnu.«

Men jeg hørte hende ikke, og vedblev.

Disse Mure, som af Tiden graane,
Natlig skuet har min bittre Qval,
Disse skal mig see i Døden blaane,
Først bag Graven naaer jeg Livets Dal.

»Ih fy Barnlille!« skreg Gouvernanten, »hvor de Vers ere haarde at fordøie. Themaet er gammelt og Variationerne forslidte!«

Hun vilde endnu sige mere, men jeg overdøvede hende med min Sang.

Modløs staaer jeg her bag solbrændt Rude,
Stirrer ud i Aftenen sorrigfuld.

O hvor deilig smiler Alt derude,
Aftnens Skyer funkler jo som Guld.
See hvor over Søen rask en Snække,
Flyver til den fjerne, fjerne Strand.
Hist staaer sneebedækte Bjergerække.

O bag dem er Haabets Trylleland.

»Der fik vi da en: *purpureus pannus*,« udbrød hun; »men dril mig ikke! – Troer Du ikke jeg før har seet *Salis's* Vandmalerier, og kikket i *Matthissons* Perspektiv! Gud frie os fra alle Copierne! – Og Du, dril mig ikke, eller« og her hævede hun sin Stok. Jeg vedblev.

Hyrdefløiten toner hist fra Fjeldet,
Tonerne hensmelte i min Sjel;
Nede, seer jeg, hist ved Kildevældet
Sidder Hyrden med sin Brud i Qvel.
Blomster dufte rundt omkring de glade;
Himlen, over dem, er klar og blaa;
Fuglen synger under Egens Blade,
Sikkert De dens Toner kan forstaae.

»Ja, jeg skal give dig at forstaae!« skreeg hun med gnistrende Øine. »Vil Du tie Du elendige Fugl!« klask! klask! hvor gik detikke over min Ryg. – Hurtigere strømmede Blodet gennem alle mine Aarer, og med et ubeskriveligt Udtryk sang jeg:

O hvad er det, som i Hjertet stiger,
Hvad er det som banker i mit Bryst,
Som bestandigt mod det Fjerne higer,
Og mig martrer i sin vilde Lyst.
Selv for Templets Altar maa jeg kjæmpe,
Mod den Længsel som fortærer mig,
Ak jeg kan dog aldrig Flammen dæmpel!

Himmel styrk mig, jeg paakalder Dig!

»Nei Du Djævle-Unge!« skreg hun, »tie! tie! eller jeg lader dig styrte i din egen Elendighed!« Hun fik hæftige Krampetræk, søgte forgjæves at stoppe Bomuld i Ørene, medens jeg fortsatte min Elegie.

Himmelkloder som i Natten blinke,

O I trylle Haab og Veemod frem.

Lig et Englechor I Aanden vinke

Gjennem Døden til sit Fædre hjem.

Da skal jeg den hele Verden skue,

Dale, Bjerge, Byer, Mark og Skov;

Bade mig i Lysets rene Lue,

Juble høit min glade Priis og Lov!

»Ulykkens Barn!« skreg den gamle, »nei der er Intet at gjøre af dig. Du er ganske *incurabel*, den gyselige Genie-Feber har for evig befænget dig!« – Jeg svarte Intet, men begyndte forfra igjen paa min Sang. Otte Gange holdt hun den endnu ud, men da jeg begyndte den niende Gang lod hun Buret staae og løb sin Vei i det hun mumlede af *ars poetica*:

– *certe furit ac velut ursus*

objectos caveæ valet si frangere clatros,

indoctum doctumqve fugat recitator acerbus.

Jeg var atter fri – forsaavidt man kan være det i et Fuglebuur: efterat jeg nu en passende Tid havde udtrykt min unævnelige Glæde, begyndte jeg at tænke over, hvorledes jeg skulde slippe ud, men jeg dreiede mig paa kryds og paa tvers, forsøgte alle Kunster men det var umueligt at slippe dersom ikke: »*en ängel* eller *ann bra karl*,« som *Kellgreen* siger, kom til, og uden fra hjælp mig bort. – Med dyb Længsel sad jeg i det snevre, lille Buur, og stirrede paa Stjernehimlen over mig og Sneen rundt omkring mig; utallige Phantasie-Billeder begyndte deres luftige Dandse, for saaledes at fordrive mig Tiden; men det var saa utaalelig koldt at de snart fik Frost i Hæl og i Haand og tilsidst reent frøs ihjel. – Det lod til at hverken St. Peder eller: »*en ann bra karl*,« vilde paatage sig en Amager Skikkelse og hjælpe mig. Aldrig har jeg følt mig saa elegisk stemt som den Gang; min Mund strømmede over med Elegier endnu værre end *Adresseavisen*, men i hvor varme de end kom fra Hjertet, frøs de dog strax til lis; der kan man see hvad en kold Omgivelse kan gjøre.

Med et – jeg begreb ikke hvorledes – stod der en gammel Mand med Stok i Haanden og Tornister paa Ryggen, tæt foran mig. – Det saae ud til en Jøde, der drog om med sit Kram; i hvor bange jeg blev for det baseliskagtige Blik, hvormed han betragtede mig, vovede jeg dog at bede ham om Hjælp. Med utrolig Hurtighed aabnede han det ulykkelige Buur, og i samme Nu fik jeg den Tanke, at det maaske var Fanden, der under en ny Skikkelse kom for at plage mig. Dog ham var det ikke, men en anden lige saa berømt overalt og ingensted. Paa mit Spørgsmaal om hans Navn gjorde han en dyb østerlandsk Bøining.

»De Lærde kalde mig paa Latin: *judæus immortalis*,« svarede han, »i Frankerig hedder jeg: *le juif errant*, og i Danmark«

»*Jerusalems Skomager!*« udbrød jeg og trykkede begge hans Hænder i mine.

»Ja det er mig,« svarede han; »mit Døbe-Navn er ellers, som bekendt, *Ahasverus*.«

»O søde velsignede Mand!« skreg jeg af Glæde, »De kan aldrig troe, hvor det Møde glæder mig! Gud give jeg havde truffet paa Dem noget før; hvad kunde De ikke have været mig!« jeg

fortalte ham nu hvorlunde *Forfatter-Djævelen* var faret i mig, hvad jeg havde seet og oplevet paa min Reise o. s. v.

»De var just den Mand der især kunde hjælpe mig! disse *Micromegasser* og andre høie Personer, kjende kun lidet til en stakkels Poets Lidelser og spidse ham der for kun af med smukke Ord. »Vor Jord er saa fordigtet« siger *Wilster*, som de formodentlig kjender:

»Der er ei Blad, ei Blomst, ei Siv,
Hvorved der jo er daanet.
Ei Barnet selv i Moders Liv,
Er for Poeter skaanet.«

Satan, som nu er saadan en allerkjæreste Person i et Eventyr, har været meer end nok i Verden, selv hans Papirer ere selv udkomne. *Faust* har baade *Göthe*, *Lessing*, *Mahler Müller* og *Klinger* havt Fingre paa, saa jeg veed ingen heldigere Person end dem. Ak! hvo der dog havde deres Erfaring; saa behøvede man kun at lære det gamle Tidsrum i *Kalls Verdenshistorie* og kunde da godt gaae op at faae sit *Præ* derfor til *Artium*. Men jeg siger Noget! De maae jo perfect kunde de gamle og de nye Sprog. Gaae De op til Examen, De er istand til at ende som Bisp i *Ribe*.«

»Ædle unge Mand!« udbrød Ahasverus, »De har et følsomt Hjerte, men Bisp i *Ribe* ...« han taug, stirrede mørk hen for sig, men græde kunde han ikke.

»O vær ikke taus!« udbrød jeg efter nogle Øieblikke; »hvormeget Menneske-Kundskab kan jeg ikke vinde i en halv Time i deres Selskab. O, tal! vi ere jo begge Vandringsmænd; snart er jeg ved mit Maal, Deres kan ikke være langt borte.«

»Jeg veed et Sted,« begyndte han, »hvor de i een Dag kan lære det menneskelige Hjerte langtbedre at kjende, end om de levede i hundrede Aar. Det er et Universitet, hvori alle Regenter, Statsmænd og Digtere burde tilbringe nogle Timer. De vil smile naar jeg nævner dem Stedet; men troe mig, jeg er en gammel Mand og har Erfaring, jeg vil ikke skuffe dem. *Kryb i en Brev-Sæk!* det er Stedet, man kan studere det menneskelige Hjerte. Ingen Digter vil kunde fremstille den Mangfoldighed af Characterer der her viser sig. Her spille Lidenskaberne i alle Farver; Kjærlighed og Had; Livs-Lyst og Fortvivlelse; her kan man kigge den Skinhellige i Kortene og aflure de Elskendes Hemmeligheder. Troe mig, ikke igjennem Livet, men igjennem en Brev-Sæk, titter man ind i det menneskelige Hjerte. Selv har jeg tjent som Postkarl under Ludvig XI, da Postvæsenet første Gang indførtes i Frankrig, saa jeg taler af Erfaring. Hvorledes troer De vel *Mercier* skrev sit *tableau de paris?* – ja, ja, jeg siger Intet.«

»De har tjent som Postkarl under Ludvig XI,« udbrød jeg.

»Ja,« svarede han, »i mange Skikkelser har jeg viist mig her paa Jorden, men kun i 24 Timer tør jeg vise mig i hver, saa maa jeg antage en ny eller vandre i disse gamle Pjalter. Døden søgte jeg, men fandt den aldrig. Under *Marcus Aurelius* stred jeg mod *Markomannerne* og under *Odeacer* imod *Romerne*. Propheten *Mahomet* har banket min Ryg, fordi jeg tiggede ved hans Dør, da han havde faaet den rige Enke; og *Carl Martel* brugte mig som Spion mellem *Araberne*.«

Saaledes vedblev han et godt Qvarteer, jeg stirrede imidlertid taus imod Jorden, men da nu mine Øine hændelsesviis faldt paa Mandens Been og der opdagede et Par Støvler der vare Idealer paa menneskelig Elendighed, kunde jeg ikke andet end være saa uforskammet at afbryde ham.

»Deres Fodtøi,« begyndte jeg, »maa da koste Dem en god Skilling mellem Aar og Dag, saaledes idelig at marschere Verden rundt, i Regn og Slud at promenere fra Syd til Nord, fra Øst til Vest«

»O!« afbrød han mig, »jeg er en stor Oekonom, disse Støvler her har været benyttede i 600 Aar. Det er de saa meget omtalte 100 Mile Støvler; for en Deel Aar siden var jeg uforsigtig nok til at levere dem til en Skomager, for at de kunde gøres lidt i Stand, men der blev de forbyttede og før jeg mærkede Feiltagelsen var de allerede solgt til en *Peter Schlemil*, hvis »vundersame Geschichte« *Chamisso* har meddeelt Læseverdenen. Først i den senere Tid har jeg været saa heldig at faae Fingre paa dem igjen, men de have lidt betydelig og ere, som de seer, endnu i en meget ynkelig Forfatning.«

Idet han fortalte mig dette, paakom der mig en brændende Lyst efter at prøve dem. Nu følte jeg klart at jeg ikke var skabt til at vandre paa det flade, ubetydelige Amager, blot een Time vilde jeg laane dem for i denne med store Skridt at vandre gennem Verden og samle Stof til det interessanteste Capitel i hele min Fodreise. Jeg yttrede ham mit Ønske, anvendte al min Overtalelseskraft, men mørk rystede han stedse med Hovedet og udbrød tilsidst:

»Sæt at jeg laante Dem disse kostbare Skatte, hvo er mig da Borgen for at De vender tilbage til Amager, og tør jeg stole paa at De har et saa mathematisk Hoved, at De kan beregne hvorledes De maae gaae, for igjen at kunde træffe Amager, naar De vender tilbage. I hvor stort eller lille De tager Skridtet bliver det dog 100 Mile, og De kunde da være istand til at sætte Benet ned i *Stockholm* eller paa *Skagen*, naar De troede at sætte det midt paa Amager.«

»O vær De kun rolig,« afbrød jeg ham, »jeg gaaer meget flittig paa matematiske Forelæsninger, saa jeg skal vist nok kunde komme ud af den Beregning, og med Hensyn til et Pant for Støvlerne, saa forlang hvad De vil.«

»Forlange hvad jeg vil?« svarede han, »De har jo ingen Ting, uden det skulde være Deres Skygge; men jeg siger noget, Deres Person interesserer mig, jeg vil gjerne gjøre noget for Dem; en *halv* Time maae De laane mine Støvler naar jeg imidlertid beholder Deres Skygge som Pandt.«

Ved disse Ord foer det mig iiskoldt gennem Marv og Been, levende stod *Erasmus Spikher*⁵ og min store Forgjænger i Fodvandring, *Peter Schlemihls* Lidelser for mig; men hvad gjør ikke en Forfatter for sin Læsers Skyld, jeg indgik Contracten og Manden trak Støvlerne af, efter at have leveret mig dem, lagde han sig ned og pillede min Skygge op, som han ganske forsigtig rullede sammen og puttede i sit Tornister, ihast trak jeg Støvlerne paa, og Tanken flagrede allerede som Gesandt ud over den hele Verden. Mod Nord skulde min første Vandring gaae, derpaa vilde jeg vende mig mod Øst, skræve over den botniske Bugt ind i Rusland og derfra mod Syd for at see lidt ind til Grækerne, jeg kunde maaskee være istand til at vinde et Navn for dette intetsigende Besøg paa *Morea*. Fuld af store Planer og Forventninger hævede jeg det ene Been, skrævede nu ved Støvlens Hjelp hele hundrede Mile Nord paa, men ulykkeligviis havde jeg ikke ret beregnet Norges vestlige Beliggenhed, thi jeg stak Foden dybt ned i Nordsøen, saa Støvlen blev fuld af Vand og jeg maa takke min Gud jeg standsedes i Farten ellers havde jeg kunne være istand til at gaae til Bunds i Nordsøen;

5 Die Abentheuer der Sylvesternacht, in Hoffmanns Phantasiestücken.

ligesaa hurtigt altsaa, som jeg satte Benet ud, ligesaa hurtig trak jeg det nu ogsaa tilbage og havde nu saaledes gjort mig bekendt med Nordhavet uden at have fløttet mere end een Fod fra Amager; for nu ikke at geraade mere i en lignende Stilling vendte jeg mig mod det store landfaste Tydskland, her var jo dog noget at træde paa; forsigtig skrævede jeg nu hen over Østersøen, Elben, Weser, Mainz og Donau lige ned i en Skorsteen i en af Kongeriget Bayerns Steder. Hvad det var for en By skal jeg ikke kunde sige, thi jeg fik ikke Stunder at spørge Nogen, men trak gesvindt Benet op og satte det nu ned paa en anden Kant nemlig i Keiserdømmet Østerrig ikke mange Mile fra Donau; men her vilde ogsaa min onde Genius, at nogle Damer skulde kjøre i en aaben Vogn paa Landeveien og det lige under mit Been, saa jeg var saa udansk at sætte min sorte sølede Støvle lige ned i Skjødet paa een af dem. Jeg hørte deres Skrig, og selv ligesaa forskrækket trak jeg Benet tilbage igjen til Amager. Saaledes mislykkedes ethvert nyt Forsøg; Skjæbnen vilde nu engang, at jeg ikke skulde forlade Amager, og kjed af dens Luner trak jeg Støvlerne af, fik min Skygge tilbage og søgte at fornye den afbrudte Samtale.

»Nei,« svarede Manden mig, »nu maae vi skilles; min Nytaarsdag tilbringer jeg altid i *Jerusalem*, der vil jeg være endnu i denne Morgen. Lev vel!«

»Og naar sees vi igjen?« spurgte jeg ham, »der var endnu saa meget jeg vilde tale med Dem om, maaskee træffe vi aldrig mere sammen her i denne Verden.«

»Ja gid vi ikke gjorde,« svarede han, »da laae jeg i det lille lune Kammer og var fri for at tradske om i Slud og Vinde. Men vi mødes nok, om ikke før, saa naar De gjør den sidste store Reise med Dødens Extra-Post. Hver Nat møde vi hinanden, thi hans Heste ere raskere tilbeens end jeg; han kan i et Øieblik fare Jorden rundt og har altid Passagerer. Tredivetusinde døde hver Nat og ligesaamange fødes; næsten tredivetusind har altsaa medens De gjør Deres Amagerreise, begyndt den store Reise:

Til det ubekjendte Land

Over Skyen mange Mile.«

Jeg begyndte at see paa Manden, thi jeg havde ikke troet, at han kunde blive saa sentimental.

»Farvel, unge Mand!« sukkede han »god Lykke paa Deres Reise.«

»Iligemaade!« svarede jeg, og saae ham nu hæve Benet og forsvinde som han kom.

Ellevte Capitel

(Forelæsning af en gammel Lænkehund.
 – Læseren gjør Bekjendtskab med et stort Selskab af to- og fiirbenede Herrer og Damer.
 – Forfatteren seer med St. Peders Brillen ind i Jorden og opdager Helvede. – Fanden i en Skolemesters Skikkelse med Horn i Panden.
 – Dobbeltgjængereren. – En poetisk Person ved Stranden –).

Den kolde Vind blæste mig skarpt i Ansigtet og fælt tudede Lænkehunden fra den nære Landsby. Jeg gik efter Hylet, thi en uimodstaaelig Kraft drev mig frem. Endelig naaede jeg derhen; alle Folk paa Gaarden sov, men en gammel Lænkehund havde bestaget sit Hundehuus, som et Catheder, og hylede fælt i den kolde Vinternat. Som jeg mærkede holdt han Forelæsninger for nogle unge Hvalpe over Natur-Skjønheder og den gyldne Frihed. Det lod ellers ikke, som Hvalpene hørte synderligt efter den Gamles Hyl, thi de havde hele deres Opmærksomhed henvendt paa to unge Misser, der sadde paa Taget. Jeg kan tænke, at det var lærde Damer, der bivaanede Forelæsningerne.

Baade Luften, og den Gamles Tale var mig for iskold til at jeg kunde holde det ret længe ud her, og da jeg nu mærkede Stalddøren paa Klem, kunde jeg ikke modstaae Fristelsen at træde ind i det lune Huus. En heel Verden aabnede sig for mig. Hvilket broget Selskab af to- og fiirbenede Herrer og Damer omgav mig ikke her. Med Liv og Lethed flød Talen, man gik fra Gjenstand til Gjenstand, Æmnet vexlede bestandigt uden mærkelig Overgang. Det faldt mig ind, som det ofte er gjort naar jeg har været i et stort Menneske-Selskab, hvilket broget Stykke det dog vilde blive, dersom den hele Selskabs-Snak dannede sig til en synlig Væv. Hvilken Afvexling vilde der ikke være! Fra Theater-Recension springer man til Politik og fra denne igjen til ubetydelige Hverdagsbegivenheder, og Alt lige levende, Alt behandlet med lige Interesse, skjønt Overgangene ere umærkelige. Det lod ellers til, at Ingen af Selskabet mærkede min Ubetydelighed, og saaledes kunde jeg da desfriere gjøre mine lagttagelser. – Allerede tæt ved Døren blev jeg i en Krog en ung Kat vaer, der spillede Magnetiseur med en lille Muus, det arme Pigebarn var ganske i hans Kløer; med vellystige Blikke stirrede han paa hende og før jeg kunde komme til Hjælp var hun slugt i et Bid. Der kan man see, hvor farlig den dyriske Magnetisme er for unge Pigebørn. Efter fuldendt Mesterstykke traadte den unge Doctor atter frem, og blandede sig imellem det øvrige Selskab. Øverst sad et gammelt Æsel og taledede med to unge Faar om sin Stamtavle. Han var noget stiv i Lemmerne, men det gav ham just en imponerende Holdning. Paa Sværdsiden nedregnede han sin Slægt fra *Sancho*

Pansas Æsel, og var ikke lidet stolt af sin berømte Stamfader, hvis Erindring havde overlevet og endnu vil overleve mangt et adeligt Stammetræ blandt de tobenede Mennesker.

»O Deres Excellence!« udbrød det ene lille Faar, »forleden læste jeg et tydsk Skrift, der var dediceret til Deres Stamfader. Jeg troer det var af *Rabener*.«

»Naa!« svarede Æselet, »De mener nok: *Anton Pansa von Manchas* Abhandlungen von Sprüchwörtern? Ja det er ikke saa daarligt! Manden havde Talent; det er da ellers ikke første Gang min Slægt har været Mæcenat, Gud veed, vi faae Dedicationer nok!«

I Nærheden af Æselet stod en lille Hanekylling, et Slags Junker, der med megen Selvtilfredshed betragtede sine Sporer, som begyndte at voxte ud. Skrydede den Gamle lidt for høit, saa istemte strax Hanekyllingen en spodsk satirisk Galen, som en Flok unge Høns, paa Hønsestigens Balcon, tildeelte deres levende Bifald. I det samme begyndte det at blive meget levende over mit Hoved, jeg saae i Veiret og mærkede to gamle Ugler, der vare i dyb Samtale; havde de ikke ført Sproget i Jamber, vilde jeg have antaget dem for virkelige Mennesker, saa naturligt taledede de. Jeg lærte ellers her, at Fuglene have en ordentlig Stat med et stort Theater, hvor de spille mange af vore meest bekendte Stykker.

1STE UGLE

Ja troe mig Søster jeg har svoret paa det,
 Det skal i Vinter blive sidste Gang
 Jeg abonnerer. – Tænk hvad jeg har døiet!
 Tre hele gyselige Schackspears Stykker,
 Og to af Holberg. – Alt det gode ligger;
 Nu seer man aldrig mere *Deodata*
 Og *Laura* med det smukke Springvand i.

2DEN UGLE

Man burde pibe, tude Directionen;
 Men hvad kan jeg som ene Dame gjøre!
 Slikt er Parterrets Sag. Men hvem er det?
 Studenter kun, ei andet end Studenter,
 Der smigre vil for Professorerne,
 Den *Oehlenschläger*, denne hersens *Schackspeare*,
 Og Gud maa vide hvad De alle hedde.

1STE UGLE

Hvad siger De om Vaudevillerne?

2DEN UGLE

O ja! det er noget man kan lee af,
 Der er Satire; men det trætter dog.
 Desuden veed jeg af de trykte Blade,
 At det fordærve kan den gode Smag. –
 Jeg holder meer af *Kotzebue* og *Clauren*,
 Men man tør aldrig følge Hjertets Stemme.

1STE UGLE

Ak tænk Dem mig, der alt i denne Vinter,
 Har faaet to af *Holbergs* platte Stykker.
 Jeg vil nok troe, den Tid de først blev skrevne,

Da kunde de jo være ganske gode;
Men nu kan knap min Pige gaae at see dem.

2DEN UGLE

Ja har man Lyst engang at see lidt godt;
Saa maa der reises til Provindserne.

I *Kallundborg* gav nys en lille Trup
Hussiterne og *Julius von Sassen*,
Samt *Don Juan*; at sige, uden Sang.

1STE UGLE

Ja slige Folk maa give gode Stykker,
Hvis ikke bliver deres Kasse tom.

Men vi herinde, som har abonneret,

Vi ligge nu i Directionens Lomme

Og maa da døie hvad de unde os.

Men nok af denne Uglesang. – Jeg saae mig omkring og opdagede nu i et Hjørne en stor Forsamling af gamle og unge Gjæs; men de gode Damer snaddrede saadan i Munden paa hinanden, at det var umueligt at fatte Traaden, dog troer jeg de talte om Poesie. – En ung Hest, der var bestemt til Krigstjenesten, havde leiret sig hos dette interessante Selskab, og kastede brændende Blikke om imellem de unge Gjæslinger; en lille en, med et guult Hoved, der til Nød kunde kaldes rødmosset, syntes at have vundet den unge Helts Hjerte. Han gav sig meget af med det Skjønne; vilde være et Slags *Körner*, ja kunde endogsaa improvisere. Paa tusinde Opfordringer at glæde Selskabet med et Impromptu lovede han det, dersom den unge Gjæsling først vilde fryde dem Alle med lidt Declamation.

Beskeden slog hun Øinene ned, og en fiin Rødme foer over de blege Kinder; men hendes Fru Moder, en gammel Gaas, nødte det undseelige Barn, der nu declamerede Jeanne d'Arcs Monolog med en saa tragisk naturlig Anstrængelse, at Vandet løb hende ned af Øinene.

Den unge Hest udbrød i enthusiastisk Vrinsken, sprang frem paa Bagbenene og improviserede med dyb Betydning til den unge Gjæsling et Digt:

Roserne og Stjernerne

Jeg veed to Stjerner saa klare, saa blaae,

Deres Lige jeg aldrig paa Himmelen saae.

Jeg veed to Roser, saa smukke for sandt,

Deres Lige jeg aldrig i Haverne fandt.

Nys faldt fra hine Stjerner en Dug saa heed,

De klare Taarer trillede paa Roserne ned,

Da lued' dobbelt herligt de Rosers Skjær,

De Stjerner og de Roser de bleve mig saa kjær.

Ak! kan jeg dem ei eie; ak kan jeg dem ei faae,

Hvad er da alle Stjerner paa Himmels Blaae,

Paa Jorden er ei Blomster, som hine Roser to,

De Stjerner og de Roser, de røvet har min Ro.

Han taug og stirrede med Selvtfredshed omkring sig, for at modtage sin Hyldest; alle Gjæssene, selv de gamle, sloge undseelig Øinene ned; dog snart grebe de igjen Traaden fat, bedømte Alt med deres smaae Hjerner, bagtaledede og vaasede saa godt som i noget Theeselskab. Det var ret lystelig at see, hvorledes det qvindelige Personale kroede sig med deres lange Halse og bildte sig ordentligt ind at være Mennesker, fordi de gik paa to.

Gid jeg nu havde *Cornelius von Tütz's* mikroskopiske Glas tænkte jeg; (enhver erindrer det nok fra *Hoffmanns* Meister Floh), hvorledes at han, efter at have sat det i Øjet, kunde see inde i Folk Alt hvad de tænke. Sædvanligen vare Tankerne det modsatte af Ordene, og man vilde da ofte blive lidt ubehageligt overrasket; dog gad jeg nok her og i hele mit øvrige Liv eie dette Glas.

»Men jeg har jo *St. Peders* Brillen,« faldt mig ind; hvem veed, om ikke de kan have samme herlige Kræfter. Jeg satte hurtigen Brillerne paa, stirrede paa Damerne, Hanekyllingerne, ja selv paa det skrydende Æsel, men det var umueligt at opdage mindste Spor af Tanke. Feilen maa ligge i Brillerne, tænkte jeg, thi det er jo umueligt, at et saa stort Selskab ikke skulde tænke det mindste. Jeg grundede, slog Øinene ned imod Jorden men da lærte jeg snart, at mine Brillen vare endogsaa bedre end *von Tütz's* mikroskopiske Glas. Jeg saae langt tydeligere, end de spanske *Zuheri*, der, som man veed kunne see lige ned i Jorden og opdage Liig og skjulte Skatte, jeg saae tvers igjennem Jorden; ja skimtede Bugen af Hvalerne i Sydhavet. – Den hele Jord var mig en stor gjennemsigtig Glas-Kugle; underlig slyngede de klare Metal-Aarer sig gjennem det uhyre Legeme; Vandet brusede gjennem selvdannede Canaler og store glødende Lava-Strømme flød fra *Ætna* til *Hekla*, og fra dette igjen til *Americas* ildsprudende Bjerge. Nu kunde jeg ret see de mange forskjellige Jordlag der antyde de store Omvæltninger, vor Jord har undergaaet. Skeletter af Mammuths-Dyr og sære Søehyrer viiste sig rundt omkring; men i hvor broget det Hele var, laae det dog klart og gjennemsigtigt for Øiet. Jo længere jeg stirrede, des flere Gjenstande opdagede jeg; des tydeligere viste det sig. – Midt inde i Jorden var et stort Flammehav, hvori laae en velbebygget og beboet Øe. Det var naturligviis Helvede.

Hvilken Opdagelse! nu glemte jeg alle Jordens Gjæs, det hele Selskab omkring mig; jeg gik ud af Stalden, for paa det store flade Amager at kunne spadserere over en større Strækning af Helvede under mig. Rundtom laae Marker og Skove, Floder og Indsøer. Dybt under mig kneisede den store Hovedstad med sit glimrende Slot, og rundt om stode Kirker, i hvilke berømte Jesuitter holdt Prædiken. – O der var saa meget der vakte min Forundring, saa jeg tilsidst ikke kunde undre mig mere. Alle Landeveie vare brolagte med Proprietair-Hjerter, og rundt omkring stode Milepæle for at vise de Reisende den rette Vei; men Milepælene vare afdøde Mennesker, og jeg kunde i Begyndelsen ikke begribe, hvem disse vare, og i hvilken Betydning de vare stillede der, men saa faldt det mig ind, at det var Bundfaldet af Geistligheden – thi enhver Stand har jo Bundfald – der var gjort til Milepæle, da de *der* ligesom *her*, vise Folk den rette Vei uden selv at gaae den.

Til Venstre laae en mørk Skov, fuld af frygtelige Spøgelser og Plageaander; det var *Samvittigheden*. Her stode Ruiner af mange berømte Fyrsters Sommerslotte, og om den hele Skov strakte sig en forpestende Mose, der paa det smagfuldeste var illumineret med Lygtemænd. Nu kunde jeg ellers see, hvor tro *Blumauer* har skildret Helvede i sin *travesterede Æneide*. Alt stemmede overeens, ligefra Træerne, hvor Soldaterne zittre istedet

for Espeløv og til Eftertrykkerne, der som store Hunde gjøre Jagt paa Forfatterne for at æde af deres Hjerne.

Der kunde skrives hele Folianter om Flamme-Øen. – Jeg vidste ikke ret hvad jeg først skulde beskue; men da nu Slottet laae mig nærmest under Fødderne bærede jeg først dette med min Opmærksomhed.

Alle Træerne i Slotshaven stode i fulde Blomster; det var nydelige sødtduftende Complimenter. Smigrerne stode i gyldenstykkets Kjoler, som store Solsikker, og saae de lavere Blomster over Hovedet. Der var hele lange Bede af Koketter, der straaledede som de skjønneste Haarlemmer-Tulipaner.

Hovedtrappen vrimlede af Klienter, der havde gjort nok paa denne Jord til at fortjene frie *Entrée* i Helvede. Jeg gjennemvankede med Øiet det store Gallerie. Væggene vare beklædte med herlige Malerier og kostbare Tapeter. Ligesom Fyrsterne have deres Portraiter afmalede i forskellige Costumer, saaledes hang ogsaa Fanden her i de forskellige Skikkelser, han har viist sig i her paa Jorden; snart som Munk, snart som Feldtherre, nu Herremand, nu Fattigforstander o. s. v.

Ved Siden hang hans Oldermoder, malet som *Catharina af Medicis*, desuden Slangen fra Paradiis i deilig Pariser Ham, samt flere bekjendte Slægtninger og berømte Djævle *Nero*, *Pizarro*, en heel Deel hellige Inquisitores, *Philip den II* o. s. v.

Der var ogsaa mange, interessante historiske Stykker. *Bartholomæus-Natten*, sagde man havde vundet den store Guldmedallie, *Engelændernes Anfald paa Kjøbenhavn 1807* var ogsaa ganske fortræffeligt, kun beklagede man at det var et Miniatur-Stykke.

Ved Enden af Galleriet var der en stor Sal, indrettet til Skole. – De arme Skribenter, som her paa Jorden havde skrevet Lovtaler over Folk som ikke fortjente det, sadde som Disciple, spændte paa smaae Pinebænke og maatte construere og analysere deres egne Værker, og hvergang De kom til en Usandhed, dandsede den gloende Jern-Ferle paa de alt mørbankede Rygge.

Hos *Holberg* viser Fanden sig i en Kjøbmands Skikkelse med Horn i Panden, men her havde han paataget sig en Skolemesters. Han saae fæl ud. Haarene stode børstede og uredte om det blaarøde Ansigt; Øinene spillede i det Grønne, og den hele Person viste, at han havde hjemme i Pølen. En kold Gysen foer igjennem mig; jeg stod jo lige over hans Hoved, havde nu Glasskorpen bristet, saa var jeg styrtet ned og var bleven spiddet paa hans spidse Horn. Lystig slog han omkring sig med ægte Skiildsord og haltende Vittigheder. Med Eet saae han i Veiret og blev mig vaer, og i samme Nu hævede han sin ene Arm, der forlængede sig til den naaede Glashvælvingen, hvorpaa jeg stod; jeg syntes at føle ham kilde mig under Fodsaalen; mit Blod bruste i Feberhede, i Fortvivelse skreg jeg: »Gud frie mig fra Satans Kløer!« og styrtede nu afsted, saa Brillerne nær vare faldne mig af Næsen.

Allerede var jeg kommen et godt Stykke henimod Stranden, da det med Eet begyndte under begge mine Been: »knisk, knask, knisk, knask.« Nu gaaer da Glasskorpen, tænkte jeg, gav mig Gud i Vold og vilde dumpe; men jeg stod stille og hørte en ganske ynkelig Stemme sige: »ogsaa dit eget Jeg kan Du letsindig søndertræde?«

Jeg saae ned til mine Fødder og bemærkede da at jeg stod midt i nogle gamle Potte-Skaar, som jeg endnu mere havde søndertraadt.

»Du stirrer paa mig« begyndte det igjen »begriber ikke dit eget Jeg. Ja det er den ulykkelige Mangel paa et rigtigt Blik ind i de Gamle. Du har ingen Logik; har ikke studeret

Philosophernes Værker. Kjender ikke *Platos* τὸ οὐν, hverken det absolute eller relative. Lystig flagrer Du Livet igjennem og træder nu paa dit eget Hjerte.«

Nei det var rigtignok lidt mere end jeg havde drømt om, at et Potte-Skaar kunde holde saadan en Tale.

»Kjender Du mig da ikke?« begyndte det igjen, »for tolv Aar siden vilde Du have ømmed Dig, dersom nogen havde traadt saaledes paa mig, som Du nu træder. Kjender Du da ikke dit eget Jeg?«

»Mit eget Jeg!« udbrød jeg ganske forskrækket, og saae ned paa den søndertraadte Potte. »Veed Du da ikke« begyndte den »at det menneskelige Legeme uddunster saaledes sine Dele, at om syv Aar er dit Legeme et ganske andet end nu. Disse Uddunstninger danne sig igjen til andre Legemer, der spille en ny Rolle i denne evig foranderlige Verden. Føler Du Intet? Ingen Sympathie? – Jeg var dog engang dit lykkelige lille *Barndoms-Jeg*, hvis Lykke Du saa tidt har besjungen i rørende Elegier.«

»Umueligt! umueligt!« skreg jeg. »Nei Sandhed,« svarede den »en permanent Sandhed. Der kan vel siges en Deel om den sande Væsenhed; den relative Tilværelse i mig, men hvilket Menneske har begrebet sit eget Jeg? Det Legeme, som Du nu slæber om med, vil maaske om ti Aar spille en endnu mindre Rolle i Verden end jeg har spillet. Her ude ligge baade Kammerherrer, Fruer, Pastorer og andre Personer i ganske forskellige Skikkelser, medens det indre Jeg nu hopper om inde i Byen i ganske andre Legemer. See blot denne lille Linned-Pjalt her ved venstre Side, det var maaskee for tyve Aar siden et deiligt Pigebarn, der satte Byens mandlige Ungdom Griller nok i Hovedet; nu sidder hun i et gammelt Legeme og sukker efter sit Psyche-Liv, der dog nu ikke er andet end denne usle Pjalt.«

Det begyndte at løbe mig rundt i Hovedet; og jeg troer det vilde have gaaet enhver anden ligesaadan, naar han hørte slig en Tale af et Potte-Skaar. Min Beslutning var fattet, i fire raske Spring var jeg denne min Doppelt-Gjænger af Syne, ihvor ynkelig han end skreg efter mig. Kun tyve Skridt til og jeg vilde være ved Maalet for min Reise. Store lisstykker vare kastede op af Havet og lyste underlig i Natten; Bølgerne nynnede deres gamle Sang, den de alt sang for Aarhundreder siden og legede med den brune Tang, der maaskee sidste Aar stod grøn og blomstrende i Havmandens Urtegaard. I det jeg stirrede saaledes frem for mig, opdagede jeg i Nærheden af Søen en lang sort mandlig Skikkelse der sad paa nogle store Kampestenene. Jeg hørte ham halv synge, halv declamere, omtrent som Choret i de Gamles Tragoedier, Bølgerne og Vindene var hans Orchester og jeg – som det lod til – hans eneste levende Tilhører. – Med langtsomme Skridt nærmede jeg mig ham medens han Sang.

Verden er et Perspektiv, Himlen Futteralet,
Maanen staaer som Kikkehul, naar først Sol er dalet.
Aander løbe til og fra, kikke gjennem Hullet,
Hele Jorden see de da i Facon af Nullet.
Engang blev jeg meget syg, blev magnetiseret,
Ud af Krop og Futteral Sjælen desertered',
Kom hiin Side Himlens Blaa, fandt strax Maanens Skive,
Kikked ned, ak hvad jeg saae, kan jeg ei beskrive.
Jorden dreiede sig selv, viste alle Kanter,
Var det skrevet hvad jeg saae, blev det Folianter.
Ak hvor Folk var bitte smaae, selv de raske Fyre:

Skjøndt de reiste sig paa Taa var de som en Myre.

Hist jeg saae en rigtig Krig mellem tvende Stater

Mennesker man leged med, som med Tinsoldater.

»Et glædeligt Nytaar!« afbrød jeg, thi Manden begyndte at interessere mig. Han saae paa mig, ønskede mig det samme, men til min store Forundring førte han hele sin Tale i de samme rimede Vers, hvori jeg først havde hørt ham synges sit Recitativ.

Hvem kunde det være? Ham maatte jeg lære at kjende noget nøiere. Jeg sagde ham mit Navn, vilde fortælle ham om min Fodvandring, men til min største Overraskelse vidste han Alt paa det nøieste. Paa hans Spørgsmaal, hvad jeg nu videre vilde tage mig for da jo Reisen var endt, om jeg vilde vende tilbage eller gjøre et Saltomortale ud i Østersøen, tilstod jeg ham ærlig, at jeg havde største Lyst til at faae et Søe-Eventyr ind i min Reise. Da smilede han ganske forunderlig, og spurgte – at sige altsammen paa Vers – om jeg ikke ligesaa gjerne gad have et Eventyr fra Havets Bund; Skjøndt jeg rigtig nok ikke vilde træffe Meget der, som ikke var mig bekjendt her paa Landjorden. Jeg yttrede ham min levende Interesse for at faae Nyheder fra det andet Element; han smilede, bød mig sidde ned, i det han snakkede om at Posten kom vistnok ikke de første ti Minutter; jeg begreb ikke et Ord; Manden blev mig mere og mere uforklarlig; endelig begyndte han da sit Eventyr, som rigtignok forekom mig noget af det forunderligste af Alt hvad der endnu var mødt mig paa min Amager-Reise. Hvad Resultatet blev, fik jeg siden at vide.

Tolvte Capitel

(Dykker-Klokken.)

Det var i Aaret – – ak! nu kan jeg Aaret ikke huske;

Men Maanen skinnede ret smukt paa Træer og paa Buske.

Vor Jord er intet Paradiis; som Praas tidt Lykken lyser;

Om Sommeren man har for hedt, om Vinteren man fryser.

At melde i en Elegie, hvor tidt vi her maae græde,

Det nytter jo til ingen Ting, kan ei en Christen glæde.

Det var i Aaret, som De veed, jeg ei kan rigtig huske,

Jeg gik om Aftenen en Tour imellem Krat og Buske;

Det hele Liv stod klart for mig, men jeg var ei fornøiet;

Dog muligt var det Nordens Vind, som fik mig Vand i Øiet.

En Tanke gik, en anden kom, og, for mig kort at fatte,

Til sidst jeg paa en Kampesteen mig tæt ved Havet satte.

I Ilden er der lidt for hedt, paa Jord, som sagt, man fryser,

Og stige i en Luft-Ballon – – nei! nei! mit Hjerte gyser;

Dog mueligt at paa Havets Bund i sikkre Dykker-Klokker

Sit Liv man paa Cothurner gaaer, og ei, som her, paa Sokker.

Saa tænkte jeg, og Reisen blev til næste Dag belavet,

(I Dykker-Klokker, som man veed, kan vandres gennem Havet).

– Af klart Krystal var Klokken støbt, de Svende frem den trække,
 Tilskuere paa Kysten stod, en lang, en broget Række;
 Snart var det Hele bragt i Stand, jeg sad saa luunt derinde,
 Nu gled da Snoren, Tridsen peeb, jeg blev saa sær i Sinde, –
 For Øiet var det sort, som Nat, og Luften pressed' saare,
 Den trykkede som Hjertets Sorg, der lettes ei ved Taare. –
 Det var, som Stormens Orgel slog – jeg kan det aldrig glemme!
 Som naar i Ørknen en Orkan med Rovdyr blander Stemme.
 – Men snart jeg blev til Tingen vant, og dette saae jeg gjerne;
 Høit over mig var ravne-sort, det bruste i det Fierne.
 Der Solen stod saa rød og stor, men ei med mindste Straale,
 Saa at man uden sværtet Glas »ihr' Hoheit« kunde taale.
 Mig syntes Stjerne-Himlen hist i sin Studenter-Kjole
 Lig Asken af et brændt Papir, hvor Smaa-Børn gaae af Skole.
 – Rundt om mig klarede det op, jeg hørte Fiske bande,
 Hver Gang de paa min Klokke løb og stødte deres Pande.
 Men Skjæbnen, ak! det slemme Skarn, misundte mig min Glæde,
 Og som en Sværd-Fisk var hun nu ved Klokkens Snoer tilstæde,
 Og hurtigt gik det: »klip! klip! klip!« rask skar hun Snoren over;
 Der sad jeg da i Klokken net, dybt under Havets Vover.
 Først blev jeg hed, saa blev jeg kold, saa lidt af begge Dele,
 Jeg trøstede mig; Du kan kun døe, see det er her det Hele.
 Men Klokken sank dog ei endnu, den drev paa Havets Strømme,
 Jeg lukkede mit Øie til, og lod saa Klokken svømme.
 Den foer, ret som med Extra-Post, vist sine tyve Mile,
 »Und immer weiter, hop! hop! hop!« foruden Rast og Hvile.
 Een Time gik, der gik vel tre, men Døden kom dog ikke,
 Saa blev jeg af den Venten kjed, og aabned mine Blikke.
 Ak Herreje! ak Herreje! Hvad saae jeg dog paa Bunden!
 Den første halve Time jeg som slagen var paa Munden. –
 Dybt under mig var Bierg og Dal med Skove samt med Byer,
 Jeg Damer saae spadsere der med store Paraplyer. –
 Hist laae en Skov, halv rød, halv hvid, af deilige Coraller,
 Som Frugter hang paa Grenene purpurne Muslingskaller.
 Smaa-Piger gik paa Gaderne med Shawler superfine,
 Da randt i Tankerne mig strax *Agnete* med *Undine*.
 Hist stod en Mængde lærde Folk, som saae paa mig med Kikkert,
 Et Luft-Syn eller en Comet jeg forekom dem sikkert;
 Og nu med eet de springe op i Veiret mod min Klokke,
 Dog rundt omkring mig saae jeg kun en Mængde Fisk sig flokke.
 Man sprang, man kom, men Fisk det var, Makreler, Torsk og Flynder;
 Tilsidst jeg Tingene begreb, som her jeg nu forkynder.
 Naar Fisken rører Havsens Bund, den gaaer som vi paa tvende,
 Men stiger den syv Favne op, den bli'er en Fisk behænde.

Da Sligt jeg saae, blev jeg saa sær, jeg hørte Hjertet banke,
 Og i mit Hoved kom, maaskee, den lidt bizarre Tanke,
 Om ligerviis ei Mennesket, som hist paa Jord spadserer,
 Naar han i Himlen trækkes op, som Flynder debuterer.
 Thi naar vi see paa Tingen ret, vi ere Fisk i Grunden,
 Den hele Luft er som et Hav, og Jorden er jo Bunden.
 Med eet min Klokke ned ad foer, den blev for tung for Vandet.
 Og som *Münchhausens* Hest den hang paa Klokke-Spiret strandet.
 Dernede holdte Vandet op, det hvilede paa Buer,
 Vand-Piller bar det hele Hav – (Det Syn endnu jeg skuer).
 Den Vægter trak mig ved mit Been, saa jeg gled ud af Klokken,
 I Taarnet løb nu Alle op, og jeg stod midt for Flokken.
 Man følte paa mig, undred sig, men snarlig man opdager,
 Jeg var et ægte Menneske; slemt stod nu mine Sager. –
 De raadslog', ak! tilsidst paa Fransk udbrød et mandligt Væsen,
 (Tilgiv at jeg for Rimets Skyld ham maa berøve Næsen):
 »Du er den første, som til os vi levende saae vandre,
 Nu kan Du see at Torsk og Sild er meer end Du og andre.
 Frygt ei at vi vil æde Dig, nei Ingen her det lyster;
 Først naar vi gaae fra Dybet op og søge Landets Kyster,
 Os smitter eders glubske Sind, vi æde da vor Næste,
 Som fordem eders Adelsmænd og de catholske Præste.
 Døe maae og skal Du, det er vist, selv om Du Guld kan græde,
 Thi ret paa canibalsk Maneer hist oppe I os æde.
 Ha! Hævn er sød. – Vi har en Flod som bruser frem med Torden,
 Den kaldes *Lethe* her til Lands og kommer ned fra Jorden;
 Der skal nu ned hver Draabe der har Himmelen forbandet,
 Tidt har den næsten druknet os, som dog er vant til Vandet!« –
 Han taug, – og nu lød der et Brøl, saadan *à la Spontini!*
 En Hvirvel fuld af dyb Effekt, som Skadens af *Rossini*.
 Soldaterne fra Vagten kom, her stod jeg som en Synder,
 Min Dommer sagde mig Farvel og gik – (det var en Flynder). –
 – Nu blev jeg ud af Byen ført, fulgt af en talrig Skare;
 Een peeb, een skreg, de Gamle græd og bad: »Gud os bevare!«
 Snart var jeg ved det store Maal, man bandt mig Been og Hænder,
 Jeg blev saa kold, en Tappenstreg slog alle mine Tænder.
 Men det var kun et Øieblik, snart kom min Ro tilbage,
 En herlig Hvile ventede paa mange tunge Dage.
 Vort Liv er kun en Morgendrøm, hvori vi tidt maae græde;
 Er Natten endt, vi vaagne skal til Livets bedre Glæde.
 Paa Jorden savner ingen mig, jeg stod jo der saa ene,
 Bruus derfor, Elv, din vilde Strøm hen over mine Bene.
 Jeg saae hvor Floden rullede fra Klippens dybe Hule;
 Med broget Skjær de Bølger stæeg, de hvide var og gule.

Dog længe stod jeg ei paa Land, barsk tog man mig i Frakken,
 Og hovedkulds i Floden ned jeg styrtede fra Bakken.
 Igjennem Vandet vidste jeg bestemt jeg maatte fare,
 Dog følte jeg til intet Vand – (at sige af det klare).
 Paa Bunden laae jeg taus en Stund, slukt var ei Livets Kjerte,
 Jeg laae i deiligt blødt Papir og lugted Trykker-Svæerte.
 Ved alle Recensenter! ja ved alle hæse Krager!
 Den hele Flod, det saae jeg nu, bestod af trykte Sager.
 Leiligheds-Vers i alle Sprog, Tragoedier, Romaner,
 Lovtaler, Krøniker med meer; kort, lidt for alle Ganer. –
 Paa Flodens Bund jeg mærkede til nogle skarpe Kanter,
 Og fandt da at her brolagt var med lærde Folianter.
 Boghandlere – at sige Skrog – som Fiske flød i Vandet,
 Og søsyg blev jeg, som jeg ret bekikkede eet og andet. –
 En Time gik – man trak mig op; jeg kan det ei beskrive,
 Hvor alle nu som Stene stod fordi jeg var i Live.
 »Et Underværk! en hellig Mand!« saa raabte alle Munde,
 Man faldt paa Knæ, jeg bukkede, saa godt jeg Stakkel kunde.
 Thi Fod og Haand jo bundne var, men snart min Lænke springer,
 Og som en Helt i høi Triumph man mig til Byen bringer.
 Man snakkede nu ud og ind, som jo Enhver kan vide,
 Tilsidst to Dommere kom frem, saa livlige, saa blide.
 »En mægtig Haand beskjærmer Dig,« saa taledede de begge,
 »Sligt alt vi anede den Gang vi saae dig i din Snekke;
 Men nu vi see det tydeligt, hver Mand vil om det rime,
 At i det ægte Vand Du var lyslevende en Time!
 Bliv her hos os, ifald Du vil, hvis ei, vi paa vor Snekke,
 Naar Du det ønsker, bringe Dig til Dine Brødrers Række!«
 Glad blev jeg, som en Candidat der venter *Non*, den Stakkel!
 Men faaer et *Præ*, o søde Fryd! – Alt var som et Mirakel.
 Jeg loved ham at blive der som Gjæst i nogle Dage,
 Men siden vilde rigtignok jeg allerhelst tilbage. –
 Man viiste mig den hele Stad, dens Kirker og dens Slotte,
 Musæet havde mange Ting, som kunde Øiet gotte.
 Langs Væggen stod opstillet smukt, i militairisk Orden,
 Hver druknet Pige eller Mand, som fordum gik paa Jorden.
 Her *Olaf Trygvesson* jeg saae, der *Sappho* med sin Lyre,
 De vare stoppede ud med Tang, og holdtes meget dyre.
 Theatret vel var uden Tag, dog sad man luunt derinde,
 Træk, Regn og Slud allene kom ved visse Norden-Vinde.
Korsridderne man spillede (det overalt behager).
 Til Efterspil: *Kong Salomon og Jørgen Hattemager*.
 Jeg i Parkettet Damer saae fra alle Nabo-Byer,
 Som bar paa Hovedet, for Regn, uhyre Paraplyer.

Smaa-Herrer recenserede, rask løb de bitte Tunger,
 Men gennem Klæderne jeg saae, de vare Torske-Unger.
 Til Aften-Thee *et cetera*, jeg indbudt blev med Ære,
 Her saae jeg Byens Skjønne ret og kunde meget lære;
 Een talte kun om Pynt og Stads, selv var hun meget broget,
 To Andre førte lærd Dispyt, det klang som Sanscrit-Sproget.
 Een brugte mange franske Ord, og trak dertil paa Næsen,
 Undskyldes kan det, thi hun var nys sluppet fra Francaisen, –
 Een med sin Tunges Ragekniv barbeerte Folk i Nakken,
 En Anden maalte Mandens Værd, som Klædet var i Frakken;
 – Sølv-Lamper hang paa hver en Green i Havens Buegange,
 For Fugle hang Snuus-Daaser der, og spilled smukke Sange. –
 Jeg gennem Havet Maanen saae, ei bleeg, nei grøn som Sivet,
 Da kom en Mø, det var en Aal, saa slutter jeg fra Livet.
 Hun havde ret studeert Petrark, og sukkede Sonetter,
 Rundt om os blev det mere lyst ved Øinenes Rakter.
 »Gaae ei tilbage,« sagde hun, »bliv her, tøm Elskovs Bæger,
 Hist ændses ei dit lille h med sine tvende Streger.⁶
 Hør hvad jeg spaaer: gaaer Du derop og vover Vers at lave,
 Da venter dig kun Skjænd og Stød, tilsidst en sulten Mave;
 En Plage-Aand vil følge dig og nøde til at skrive,
 Men troe Du mig, din Digter-Krands vil kun af Tidsler blive.
 Vær min! siig, Du er *Kotzebue*, som *Sand* tragoediserte,
 Hvad eller skriv Fortællinger af *Claren* excerpeerte;
 Jeg lafontainisk elsker dig – Farvel! jeg gaaer at græde.« –
 Nei, tænkte jeg, nu maa Du op, hun skræmmede din Glæde;
 Vel har jeg ingen Frænder hist, og let jeg kan forsage,
 Dog Himlen staaer med Stjerner smaae, som før i bedre Dage.
 Lad Verden smile fornemt kun ad Barnets gyldne Drømme,
 Før *Socrates* sin Himmel vandt, han maatte Giften tømme.
 Men planter jeg kun Tidsler hist, Gud veed, det gjør saa Mange,
 Bør ogsaa Tidsler krandsse mig for mine slette Sange.
 Farvel Du Hav! – Hist for en Stund dog glattes Sorgens Rune
 Ved *Nannas* barnlig fromme Sind, ved *Jettes* Vid og Lune.
 Tilbage-Reisen blev bestemt ved aarle Morgenrøde,
 Skjult laae det dog i Skjæbnens Bog, hvad end mig kunde møde.
 Det hele ædle Publikum sig spændte for min Kløkke,
 Madamer, Fruer, Frøkener, ja hele Jomfrue-Flokke,
 Og Cavalerer, ja min Tro! en deilig broget Vrimmel.
 Igjennem een af Pillerne man steeg til Havets Himmel.
 Aborren var min Adjutant, den er lidt krum i Ryggen,

6 Den gode Mand betegnede sit Navn i den flyvende Post ved: h – –

I Nyt han var fra Top til Taa, kun slidt var Hatte-Skyggen.

Syv Favne var tilbagelagt, thi hurtigt frem vi fore,

(Tillad jeg bruger her en Stump af *Bürgers Leonora*):

»Ha sieh! ha sieh! im Augenblick, hu hu! ein gräßlich Wunder!«

Al Fiske-Pynten, »Stück für Stück, fiel ab wie mürber Zunder.«

Rødspætter, Flynder, Sild og Torsk, samt Hornfisk og Makreler

Nu skyde Klokken frem i Hast, dem ædel Drift besjæler.

Jeg kom i Land, bød dem Farvel, min Taare randt paa Kinden,

Dog beed en Aal mig i mit Been – (det var vist Elskerinden).

Her staaer jeg da. Den kolde Vind mig skarpt om Øret blæser.

(Jeg haaber, ingen spiser Fisk, som dette *Carmen* læser.) –

Trettende Capitel

(Dødens store Extra-Post kører over Amager.
– Læseren gjør Bekjendtskab med enkelte af
Passagererne. – Vandmanden. – Ende paa
Reisen).

Saasart den poetiske Herre havde endt sit Eventyr, gjorde han en comisk Bøining for mig, jeg takkede for den Fornøielse, han havde forundt mig: bad tillige at han dog vilde sige mig sit Navn og sin Forretning, forat jeg kunde vide om han var et virkeligt Menneske, eller blot en poetisk Reflexion. Han vilde begynde at tale, da klang der et Posthorn i Nærheden; med et Glædes Udbrud sprang han op og mere fløi end løb henimod det forunderlige Kjøretøi der nærmede sig. – Sex Beenrade af fiirbenede Heste, der sprudede klare Ild-Funker, trak en uhyre Post-Vogn med vistnok nogle tusinde Passagerer. – Det var alle de Mennesker, der i denne Nat havde forladt dette Liv. Der vare Folk fra alle Verdens Hjørner. Grønlændere og Pariserinder; Italienerne og Kamschadaler, imellem hverandre. Paa Forsædet sad den lange, magre Død som Postillon og grinede fælt med sin brede Mund i Maaneskinnet. – Over Skulderen hang et stort Jægerhorn, som han af og til stødte i, og om den nøgne Dødningpande flagrede en hvid, alenlang Nathue hvori han havde stukket en dunkelgrøn Cypress-Green som Seierstegn. Med eet holdt han stille. Hvilken Surren og Murren var der ikke, alle Passagererne snakkede i Munden paa hinanden, og hver i sit Tungemaal, men alle paa Vers, kun med et forskjelligt Versemaal efter deres særegne Character. Jeg begyndte at faae en Anelse. Jo den var ganske rigtig; min poetiske Person gav mig et Nik, hoppede ind i Vognen til nogle nyskelige Pigebørn, Skade at de vare saa blege, og snart mærkede og hørte jeg da at Personen var druknet paa Søen denne Nat og havde derfor, som et fredeligt Spørgelse, sat sig ved Strandbredden til den store Extra-Post kom, for at han med denne kunde komme over Grændsen. At de alle taledes Vers, begreb jeg snart, det var det første Skridt ind i aandelig Fuldkommenhed. I det jeg saae paa dem, kom der to qvindelige

Spøgelser løbende alt hvad de kunde efter Vognen. De havde sværmet formeget denne Nat, forglemt Tiden og vare nu bange for ikke at slippe hjem til Hanegal. Meget vemodigt bade de om at kjøre med som blinde Passagerer og Døden tillod dem at hænge bag paa. Derpaa vendte han sig til mig og bad mig være saa god at skynde mig lidt, for han havde ikke Tid at vente.

»Om Forladelse!« afbrød jeg ham ganske forskrækket og sprang et Par Skridt tilbage, »jeg skal ikke endnu have den Fornøielse at kjøre med.«

»Naa! naa! bliv kun ikke bange« sagde han, og forsøgte paa at sætte et mildt Ansigt op, men det klædte ham slet ikke; »nu mærker jeg først hvem De er. Stakkels Knøs,« vedblev han efter en lille Pause, »det gjør mig ondt for Dem; troe, jeg seer længere med mine tomme Øienhuler, end De med begge Deres levende Øine; kom kun herop i Vognen, det skal ikke fortryde Dem.«

»Ak nei – – min Reise er ikke færdig,« svarede jeg, og gjorde atter et dybt Buk for Døden.

»Stakkels Menneskebarn,« svarede han, »hvad Glæde venter Du Dig, den korte Tid Du endnu seiler paa Strømmen. Uhrets hurtige »dik, dik,« det er ogsaa Livets; det er Tidens store Mølle, der ved ethvert »knik, knik«, knuser et Menneske-Hjerte. Nu eller siden, hvad gjør det,

Truditur dies die,

Novæ pergunt interire Lunæ.⁷

Alt er det samme; jeg vil kun gjøre din Plage kortere. See endnu engang med dine Himmel-Briller ud over Jorden, maaskee kan Du endnu faae andre Tanker.«

Uvilkaarligt stirrede jeg fremad gjennem *St. Peders* Briller. Det var forunderligt, hvor min Synskreds udvidede sig. Jeg saae ud over, næsten en halv Verden og det forekom mig, som stirrede jeg kun ind i *Blankensteiners* Boutik med al sin *Nürnbergers*-Stads, hvor alle Marionetter og Gliedermänner ved en skjult Traad vare satte i en bestandig Bevægelse. Hver larmede paa sin Maneer; den Ene som den Anden. Hist stod en Helgen med en deilig Papirs-Glorie, her vare silkeklædte Pariser-Damer med fine Pap-Hoveder. I en stiv beskaaren Allee omfavnede to Personer hinanden; jeg tænkte paa *Chodowiekis* Tegning, og vidste da nok at det var Venskab. Sorgens sorte Spyfluer fløi saavel under den Riges malede Lofter som under Armodis røgede Bjelker; og paa det lille Skridt mellem Vugge og Grav, knuste Broderen det bankende Broderhjerte. Lystig gik Tidens store Mølle, »knæk, knæk,« og styrtede alle Pyramider og stolte Babeltaarne.

»Nu Barn!« begyndte Døden igjen, »har Du betænkt Dig? Kast nu et lille Øie ind i Vognen. Du faaer broget Reiseselskab; see Dig kun omkring, men vær hurtig, naar Hanen galter gaaer det fort i susende Galop.«

»Kjør bare ikke, medens jeg staaer paa Vognen,« bad jeg, der kunde jo let spilles mig et slemt Puds. Det var dog noget voveligt at klattre op, men hvad gjør ikke som før er sagt, en Forfatter for sin Læser. Jeg vovede et Forsøg, besteg Vognen og traadte ind i en heel lille Verden.

Lystige Børneklynger, Ynglinger og Piger, Oldinger og gamle Matroner, hentede fra alle Riger og Lande omgav mig. Hver taledes, som sagt, i sit Versemaal; Heltene havde valgt

7 Horatz.

Hexametret, den simple Pøbel brugte derimod den tifodede Jambe. De lystige Passagerer jublede i raske Dithyramber og de gamle stive Damer talede Fransk paa velklingende Alexandriner. Nærmest ved mig sad der en tyk feed Aand overalt behængt med Spisesædler; jeg antog ham for en rig Restaurateur, men da jeg nærmere betragtede Personen, mærkede jeg at det var en tydsk Boghandler der trancherede og forkortede Forfatteres Værker, for med Godtkjøbs Udgifter at spække sin Pung. Neppe havde jeg hilset Manden, før han opvartede mig med en af sine poetiske Spisesedler, der frit oversat lød omtrent saaledes:

En Suppe kogt paa de homerske Helte,
 (Hver Bolle er en Knøs med Sværd ved Belte).
 Et Sørgespil halv stegt, og halv i Blod,
 Fortællinger af *Spieß*, som Peberrod.
 Et Stykke Flesk af *Hamlet* kogt med Ærter,
 Og som Desert, det sidste Suk af *Werther*.
 Lidt Blomster Nyn, Nordlys og Sphære-Klang;
 Æg *Reisers* Høne gav da *Blasen* sprang.
 Vand faaer man frit, det bedste som man haver
 I *Flyve-Blade* og i *Nytaars Gaver*,
 Fransk Suppe kogt paa en pindarsk *Pæan*;
 Lidt Pærevælling af en ny Roman.
 Den hjerte *Leonore* og *Leander*,
 En Koldskaal, god mod Elskovs Salamander.
 Boeuf af en *Recensent* med pebret Kraft,
 Lidt Pressesylt af *Falstaff* og af *Saft*.
 Et *Hexameter* gjort i Carbonade;
 Tre *Aphorismer* stødt til Marmolade.
 Et Hjerte-Suk i Vers som ei forstaaes,
Naiviteten stegt som Mortensgaas.
Den lille Peder, *Natas*, *Galgemanden*,
Id est. en tydsk Ragout paa selve Fanden
Agnete og *Undine*, Fiskemad.
 Et *Sørgespil*, kogt paa en Helterad.
 To Sølvvinger friske, himmelsøde,
 Kogt hen i Roser og i Morgenrøde.
 En *qvindlig Recensent*, udstoppet som en And.
 En *Røver* syltet for en Dame Tand.
 En Kage sød, der smelte vil i Munden,
 Af *Lafontaine* lavet og opfunden.
 Et Smertes Piil med Sødt – Vers af *Petrarc*
 Tre Flasker Aand af *Schillers* Jeanne d'Arc.
 Spisesedlen blev mig lidt for lang, jeg vendte mig derfor til den anden Side, her sad en gammel Lærd og betragtede en Loppe i Mikroskop, saasnart han blev mig vaer begyndte han strax en meget ziirlig latinsk Tale i asklipiadæiske Vers, hvis Indhold jeg her vil meddele i dansk Prosa.

»Betragte vi disse smaae uskyldige Skabninger,« begyndte han, »kunne vi ikke andet end misunde og tillige beklage Dem. De vise os, at De besidde Aand og Smag, i det De helst dvæle hos det smukke Kjøen. Men hvad vinde De ved deres Vedholdenhed og Kjærlighed? kun Forfølgelse og Død. Det har tidt undret mig, at ingen sentimental Digter har i et elegisk Udbrud ønsket sig i en af disse smaae uskyldige Skabningers Sted, for saaledes at finde Døden for den Skjønnes Haand. Kun kort er deres Blomster-Liv, de komme ikke til nogen synderlig Udvikling: de fødes, forfølges og myrdes. Skulde dette vel være deres hele Bestemmelse. Nei! flere Philosopher antage jo at Dyrene ere udødelige, og de maae ogsaa være det. Skulde disse uskyldige Smaa alene være skabte til Had og Forfølgelse. Dette Spørgsmaal har jeg i levende Live ofte været tilsinds at ville besvare; men da jeg ikke havde Leilighed til at studere *Hegel* og de nyere Philosopher saa nøie, at jeg kunde skrive denne lærde Afhandling med al den Utydelighed og Spidsfindighed, som det sig hør og bør, udsatte jeg det altid; nu vil jeg med egne Øjne kunne see det store Experiment, som kan sætte En Griller nok i Hovedet; thi tænke vi os den store Masse der har existeret fra *Evas* Tid, kan vi ikke andet end beklage dearme qvindelige Engle i Evigheden; thi rimeligt er det jo, at de ogsaa der holde sig til det smukke Kjøen, men maaskee, som jeg troer, gjør de et saa stort Spring i aandelig Cultur at de spille et Slags *Cicisbeo*, kaste de brune Kjoler og iføre sig røde, for saaledes med denne levende Farve desmere at stikke de foeminine Engle i Øinene og gjøre deres Lykke!«

Jeg saae paa Manden og hans hele Omgivning, og mærkede da nok, som alt *Tommeliden fra Sirius* sagde mig, at man ikke ved Døden strax gjør noget Saltomortale i aandelig Fuldkommenhed. De menneskelige Naragtigheder, Feil og Ufuldkommenheder ville endnu en Tid hænge ved det aandelige *Jeg*, naar det alt svæver over de første Egne hiin Side Graven.

En rank qvindelig Skikkelse, i hvis Ansigt lyste den inderligste Ømhed og Kjærlighed, tiltrak sig min Opmærksomhed; det var en Moder, som denne Nat var død af en epidemisk Sygdom, kun nogle faae Skridt fra hende sad hendes kjære lille Dreng, der nogle Timer senere var fulgt efter. Længselsfuld strakte hun Armene efter ham; endnu toned Barnets fromme Trøst ved hendes Dødsleie, da han med Livsflamme i Hjerte og Øie trykkede Moderens Haand i den fattige Hytte.

Græd ei Moder, ellers dør du jo,
 Lægges ned i Jorden, som min Fader,
 Gaae dog ikke fra mig begge to;
 Jeg dør med naar du mig reent forlader.
 Hele Verden er jo dog saa smuk,
 Og her er saa mange, mange Glæder.
 Hvis *vor Herre* hører dine Suk,
 Kan han blive vred fordi du græder.
 See paa Ruden fryser Blomster smaae!
 Træer og Soldater kan jeg kjende.
 Vil du bare her ved Ovnen staae,
 Skal du see, hvor deiligt det kan brænde.
 Ildpaladser staae i Tørvens Glød,
 Ridderborge, Skyer, smukke Sole.

Moder, kom og sæt dig paa mit Skjød,
 Skal du see de Smaa-Børn gaae af Skole.
 Jeg vil tage Bedstefaders Stok;
 Hyp min Hest! – O den er slem at ave.
 Smeld, min Pidsk. See saa! nu gaaer den nok.
 Jeg vil ride over Bjerg og Have;
 Kommer snart igjen med Sølv og Guld!
 Moder, tænk dig vores store Lykke.
 Hvor en Fattig skal faae Posen fuld,
 Og *Mads Lund* vil dandse paa sin Krykke.
 Men du græder, – jeg vil blive her!
 See dog ud, hvor Stjernerne sig tænde.
 Evig Juul der vist i Himlen er,
 Derfor skal de mange Lys nu brænde.
 O de søde Englebørn dog hist!
 – Thi hos dem er der jo ingen slemme? –
 Smukke Julegaver faae de vist,
 Troer du, at *vor Herre* os vil glemme?

Saaledes trøstede den Lille, til ogsaa hans Stjernes kud lyste paa den natlige Himmel.
 Lykkelige Barneverden med dine glade Drømme; da Himlen hvælver sig over os, som det store, evige Juletræ med alle sine glimrende Lys, dem den gode Gud tændte for Fattige og Rige i sin store Børneflokk. Men vi blive ældre, vi blive fornuftigere, da er det ikke Himlens glimrende Julelys; nei, uhyre Kloder med – sandsynligviis – Smerte og Taare, Elendighed og Daarskab som paa denne Jordklode.

Næved mig sad der et hæsligt guulbruunt Spøgelse, det var en gammel Gnier som Døden for en Times Tid siden havde slæbt bort fra Pengekisten; ogsaa han stirrede op mod den deilige Himmel og strakte de lange Knokkelfingre i Veiret efter de mange Sølv- og Guld-Skillinger Stjernerne syntes ham. Hu! hvor mindede de ham ikke om hans kjære Mammon, det han selv havde piint sin Sjæl og sit Legeme for at erhverve, og nu var han evig skilt ved det; langt fra det, som fra Guds Himmel med alle de funkende Stjerner.

»*Par diable!*« skreg en gammel Mandsling, det var en tydsk Greve, hvis Godser laae i Maanen; »*par diable!* at lade mig kjøre med den store *Diligence* mellem al anden *vulgaire*, *hé bien Monsieur!* lad dog *les nobles* sidde sammen. *Par mon honneur! je marche à pied.*«
 »Jeg skal nok placere dig,« svarede Døden og tog *le noble* i Nakken, satte ham bag paa Vognen mellem de to qvindelige Spøgelser, som han overdrog den Forretning at holde ham i Ave, dersom han gjorde sig for meget ud til Beens.

»Nu! har De ikke snart betænkt Dem?« spurgte Døden mig, »hvad tøver De efter? troe mig, der voxer hverken Guld eller grønne Skove for Dem i denne Verden. De har et stort Godmodigheds Organ og det er en Skive, hvorpaa Verden afskyder sine Pile, uden at bryde sig om at de mueligt saare Hjertet. Tidt vil De blive miskjendt; man vil – dersom De gaaer frem paa Forfatter-Veien – lægge en Betydning i Deres Ord, De aldrig drømte om. Snart vil De dog, som en sygelig Skrantning længes efter den store Extra-Post for at rulle bort fra en Verden, hvor man kunde leve saa herlig, men hvor den ene piner og plager den anden. Følg

mig! Deres bedste Drømme vil dog gaae i Skudder-mudder, det er et Babeltaarn, der styrter og knuser dit eget Hjerte.« Jeg blev ganske melancholisk stemt.

»Nu hvorlænge vil De betænke Dem?« spurgte Døden; »meget længe har jeg ikke Lyst at vente.«

Jeg grundede, det var jo ogsaa et meget vigtigt Skridt; da goel Hanen i det samme, og hui, hei! brusede Døden bort med alle sine Passagerer.

Tiden maa nu lære mig, om det var til mit Held eller min Plage jeg betænkte mig saalænge. Jeg stod tæt ved Strandbredden; nu var jo min Amager-Reise forbi og aldrig havde jeg følt en mere levende Lyst til at reise. Da opdagede jeg en Baad i Nærheden. »Hvad om jeg satte mig i den,« tænkte jeg, »og gjorde en Reise over til Saltholm, det kunde jo være ganske interessant at ende med et Søe-Eventyr.« Med samme Følelser som *Crayon* forlod America og seilede over Verdens Havet, med samme Følelser vilde jeg ogsaa forlade Amager og seile over til det anachoretiske Saltholm. Endnu en Gang kastede jeg et Blik tilbage over Kjøbenhavn; hele Luften var formørket, det saae ud som det skylregnede, men da jeg, gjennem *St. Peders* Briller nærmere betragtede det, mærkede jeg at det var bare Nytaars Ønsker; da tænkte jeg paa mig selv, som vist ikke fik mange af disse og for ikke at være Stedbarn kom jeg med:

Nytaarsønsker til mig selv for hele Livet

O gid – (ja jeg ta'er Munden fuld,
 Man faaer jo lige meget) –
 Jeg snart maa faae tolv Tønder Guld,
 Men Guld, som er mit eget.
 En deilig Brud, ja hille den!
 Det er det bedste Stykke!
 Thi ak! døe hen som Pebersvend,
 Nei fy for en Ulykke!
 Ni ægte Venner! – nei kun tre,
 Ni kan der aldrig være!
 En Fremtid uden Vok og Vee,
 En Digterkrands med Ære.
 En god Forstaaelse med Gud
 Og alle Recensenter;
 Samt naar tilsidst mit Lys gaaer ud,
 Man mig til Himlen henter.

Rask sprang jeg nu i Baaden; saae i Aanden allerede Undiner og andre Madammer, stødte fra Land, men i samme Øieblik fik baade jeg og Baaden saadant et Puf, at jeg nær havde vendt Benene i Veiret. Forskrækket saae jeg omkring mig; da stod der en gyselig *Rosmer Havmand* i Vand til midt paa Livet og havde slaaet en Kloee i Baaden; Manden saae gyselig ud; hele Hovedet var, istedetfor med Haar, besat med Penneposer der strittede ganske forskrækkeligt og istedetfor Skjæl var hans lange Hale smykket med en uhyre Mængde Rygge af Bøger, hvorpaa man kunde læse disses Titel.

»De har,« udbrød Manden, »kaldet Deres Bog: *Fodreise til Østpynten af Amager*, og nu vover De at gaae længer!«

Det foer mig iskoldt ned af Ryggen, thi nu mærkede jeg at Vandmanden var ingen anden end en Recensent.

»Deres hele Reise,« vedblev Manden, »er et Chaos af forvirrede Ideer, opkogte Reminiscenser og i det høieste et mislykket Eventyr; var det endda en mislykket Roman, men et Eventyr er en Chimære, som ikke eksisterer i Livet.«

»Og mig forekommer det dog,« svarede jeg, i det jeg trak mit Modsorgan ved Haaret for at faae det større, »at det menneskelige Liv, Aanden som lever og virker i os er det saare meget beslægtet; kunde vor Sjæl med alle sine Følelser og Ideer levende afpræge sig paa Papiret, da vilde man faae det underligste Eventyr, der endnu var læst. Fryd og Smerte, Fornuft og Vildfarelse danne de store Capitler og gennem det hele gaaer der, som i Eventyret, en uudgrundelig Traad. Her sniger just den værste *Don Juan* sig om og myrder Uskyldigheden; her bygger Phantasien sine stolte Babeltaarne, hvorfra Tanken, som en vinget Cherub, svinger sig op i det Uendelige.«

»O snik snak!« sagde Manden. »Her vil jeg nu ikke recensere Dem, men med det første vil De paa Tryk høre fra mig, naar De seer en *uforskammet* Recension, saa kan De vide den er fra mig.«

»O Gud hjælpe mig! det er bestemt min lærde Amagerkone der har forklædt sig,« sukkede jeg. »Men Kjære viis dog Skaansel mod en ung begyndende Forfatter! Siig mig Feilene! giv mig Grunde ...;«

»Grundel!« svarede han, »naar har De hørt at Folk af min Race give Grunde? Gaae i Land, snart skal de høre fra mig.«

I samme Øieblik slog han mig med sin Stok lige over Næsen saa *St. Peders* Briller fløi over Bord og forsvandt i Bølgerne og med dem var ogsaa Vandmanden borte; men jeg stod flau og ene ved den nøgne Strandbred, og følte mig intet mindre end skikket til at skrive et smukt Slutnings Capitel.

Hvad er nu her at gjøre? – jeg veed kun een Udvei; – Vandmanden lovede mig en Recension, maaskee Læseren vil kjøbe denne naar den kommer ud, og lade den gaae som Slutnings Capitel; skulde Manden betænke sig, og ingen andre finde det Umagen værd at sige godt eller ondt om min Bog, saa skylder jeg dem et Slutnings Capitel, som jeg selv vil gjøre mig en Fornøielse af mundlig at kunne meddele naar man vil glæde mig med et Besøg; jeg er hjemme fra 8 til 9, men for Damer er jeg hjemme paa alle Tider. Lev vel!

(Ulykkeligviis seer jeg først nu at min Bog er bleven 13 Capitler; da det er for seent at gjøre Forandringer, vil jeg, for at ikke et af Capitlerne skal dø #: blive sprungen over, tilføie endnu et fjortende Capitel, som rigtignok ikke indeholder noget, men det er Læserne vant til fra mange andre Bøger: – jeg vil heri allene sætte Interpunctions-Tegnene, saa kan enhver efter eget Behag udfylde det saa herligt han vil).

Fjortende Capitel

(Indeholder ingen Ting).

-----!!! -----? --, -----, -----, -----; -----! -----? --, --, --, --, -----, --,
 --, --! --: »-----,« -----, -----; -----! -----!!!!!!!

Nyeste Grundtegning af KIÖBENHAVN. 1829]

Ved [...] henvisninger til københavnske lokaliteter henvises [...] med koordinater i krøllet parentes {xx} til kortet *Nyeste Grundtegning af KIÖBENHAVN. 1829* (se side 586-587).